

FRIGEM

ฟรีเจม

หมี่ เขียน

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN

**CHILDREN'S
LITERATURE**

SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

FRIGEM

ฟรีเจม

หม่อม เชียน

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
**CHILDREN'S
LITERATURE**
SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

ฟรีเจม – Frigem

เรื่องและภาพ: หนีมี (กนกกรักษ์ รัตนวิจิตร) โทรศัพท์: 0998590747

E-mail: pymkanokrak@gmail.com

อาจารย์ที่ปรึกษา: อ.พิชญา นิลรุ่งรัตนา

ขอขอบคุณ: อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ ศศ. รพินทร์ คงสมบุญ

อ. ธันยา พิทยาพิทักษ์ อ. อนุสรา ดีไหว้

กองบรรณาธิการ: ฐัฐวดี สาดแจ่ม จัดพิมพ์โดย: สำนักพิมพ์ลาโครนา

สารบัญ

บทนำ	2
เมื่อดอกไวโอลิตโรยรา	4
ไม่เหลือแม่เพียงหนึ่ง	12
บทเพลงแรกของหนังสือเล่มที่สิบสอง	20
ร้านขายของมือสอง	30
ฟรีเจม	38
ชาวนิวท์	46

คนที่ถูกเลือก	54
ไม้ขีดไฟ	63
มองให้ลึกลงไป	70
ความช่วยเหลือ	82
น้ำตาหยดแล้วหยดเล่า	90
สายน้ำไม่ไหลย้อนกลับ	97
เวลาที่ถูกแข่งแข่ง	107
ทางกลับบ้าน	113
ไฟแห่งนิจนิรันดร์	122
นาที่สุดท้าย	127
แสงของวันใหม่	132

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
CHILDREN'S
LITERATURE
SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

แต่แม่

ผู้ทีจากไป แต่ยังคงดงดงามอยู่ในใจเสมอ

บทนำ

เราว่ากันว่าคนที่จากไปแล้วนั้นแสนสบาย ไม่ต้องทุกข์ร้อนกับเรื่อง
ของโลกนี้อีกต่อไป ส่วนคนที่ยังอยู่นั้นต้องใช้ชีวิตในโลกที่แสนโหดร้ายและ
ยังต้องอยู่กับความสูญเสียที่กัดกินหัวใจ จนบางทีก็รู้สึกราวกับว่าก้อนเนื้อ
ที่มีหน้าที่สูบฉีดโลหิตนั้นเหมือนจะแหลกสลายในทุกครั้งที่หายใจเข้าหรือ
ออก

ถึงแม้ใครหลาย ๆ คนมักจะพูดว่า อย่าเสียใจเลย เขาไปสบาย
แล้ว หรือใครหลาย ๆ คนก็มักจะพูดว่าเวลาจะเยียวยาทุกสิ่ง นั่นก็เป็น
เพียงคำพูดเพื่อให้อีกคนหยุดเสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น และคงจะไม่ใช่ว่า

ทุกคนที่สามารถก้าวข้ามผ่านความเสียใจ โดยการใช้เวลาหรือคำพูด
ปลอบใจเหล่านั้นได้

เพราะความเสียใจของแต่ละคนไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับว่ามันจะกัด
กินใจของคน ๆ นั้นได้สักเท่าไร? อาจจะใช้เวลาแค่ข้ามคืนหรืออาจจะใช้
เวลาชั่วชีวิต ไม่อาจมีใครรู้ได้

เมื่อดอกไวโอลิตโรยรา

ตั้งแต่เด็กแม่มักจะปลุกฉันด้วยกลิ่นของอาหารแสนอร่อยของแม่เสมอ วันนี้ก็เป็นอีกวันหนึ่งที่ฉันตื่นเพราะกลิ่นหอมของหนึ่งในเมนูโปรดตลอดกาล กลิ่นกระเทียมที่ผัดจนสุกกับกลิ่นไข่และข้าวที่เกรียมนิ่ม ๆ

ฉันลุกขึ้นจากที่นอนและเดินตามไปยังสถานที่ที่กลิ่นหอมนั้นเกิดขึ้น และก็เหมือนวันเดิม ๆ ภาพของแม่ที่กำลังทำอาหารอยู่หน้าเตาแม่เป็นภาพที่ฉันเห็นเป็นประจำ

“ตื่นแล้วหรือลูก” แม่สังเกตเห็นฉันที่กำลังเดินมา นั่งที่โต๊ะอาหาร

“คะ เพราะกลิ่นของข้าวผัดเลย” ฉันทอบแม่ตามความจริง เพราะ
ข้าวผัดของแม่หอมที่สุดในโลก

“ปากหวานตลอดแหละลูกคนนี่”

“หนูพูดจริงนะคะ”

“อีกหน่อยโตขึ้นก็ไม่ชมแม่แบบนี้แล้วละมัง” แม่พูดกึ่งแซวพกลาง
ตักข้าวผัดใส่จานสีชมพูใบโปรดของฉัน

“จะโตแค่ไหนหนูก็ชม เพราะกับข้าวของแม่อร่อยที่สุดในโลกเลย”
ฉันทุดพลาจรับจานข้าวมาจากแม่ กลิ่นหอมของข้าวผัดทำให้ฉันทก
น้ำลายลงคอ

“ให้มันจริงเถอะอลิสสา”

“คุณอะไรกันสองแม่ลูก” เป็นเสียงของพ่อที่ดังขึ้นชั้นระหว่างบท
สนทนาของฉันทกับแม่

“ก็ถามลูกว่าโตขึ้นจะปากหวานชมกับข้าวฝีมือแม่อยู่ไหม ลูกบอก
ว่าโตขึ้นก็จะชม เดี่ยวแม่จะคอยดู”

“หนูพูดจริงนะคะพ่อ”

“พ่อเชื่อ เพราะขนาดพ่อโตแล้ว พ่อยังชมอาหารฝีมือแม่
ทุกวันเลย”

เมื่อพ่อพูดจบเราทั้งสามหัวเราะกันอย่างมีความสุข วันนี้ก็เป็นอีก
วันที่ฉันมีความสุข ครอบครัวของฉันก็ด้วย เรามีความสุขกันแบบนี้ทุกวัน

แต่แล้ววันหนึ่งแม่รู้สึกเหมือนมีคนมาปล่อยลมไว้ในท้องเยอะมาก
แล้วท้องของแม่ก็บวมขึ้นราวกับมีใครมาใส่ลูกโป่งไว้ในนั้น นอกจากนั้น
แม่ยังปวดท้องมาก ๆ แถมกินอะไรไม่ได้นอกจากน้ำ ในครั้งแรกพวกเรา
คิดว่าแม่จะมีน้อง แต่ไม่ว่ากี่ครั้งที่แม่ตรวจที่ไร ก็พบว่าผลไม่ได้เป็นเหมือน
ที่คิดไว้

จนวันหนึ่งหมอประจำตัวของแม่รู้สึกแปลกใจ จึงทำการตรวจท้อง
ของแม่อย่างละเอียด ในท้ายที่สุด คุณหมอก็พบสาเหตุที่ทำให้แม่ปวดท้อง
หมอบอกก่อนเนื้อร้ายอยู่ในท้องของแม่ ตอนนั้นในท้องของแม่มีก้อนเนื้อ
ขนาดเท่าเม็ดดองุ่นอยู่เต็มไปหมด นั่นเป็นสาเหตุที่ว่าทำไมแม่ถึงกินอะไร
ไม่ได้

ตั้งแต่วันนั้นแม่ก็เข้าออกโรงพยาบาลทุกอาทิตย์ ร่างกายของแม่
ค่อย ๆ ชุบลงจนหนังหุ้มกระดูก หมอบอกว่าตอนนี้ร่างกายของแม่นั้นไม่
พร้อมที่จะผ่าตัดหรือให้คีโม เพราะร่างกายของแม่อ่อนแอเกินไป แม่
จะต้องฟื้นฟูร่างกายโดยการให้อาหารทางหน้าท้องไปสักระยะ

หลังจากนั้นแม่จึงต้องใส่สายนำอาหารที่หน้าท้อง เป็นหน้าที่ของ
ฉันและพ่อที่คอยให้อาหารทางสายยางให้กับแม่ รวมถึงวิตามินต่าง ๆ ที่
คุณหมอให้มา แต่เหมือนว่าร่างกายของแม่จะไม่รับสิ่งที่เข้าไปในร่างกาย
ทำให้ร่างกายของแม่ยังคงซูบผอมเหมือนเดิม

เดือนสุดท้ายของแม่ แม่อยู่ในโรงพยาบาลตลอดและพ่อก็ต้อง
เป็นคนที่อยู่กับแม่เพื่อเฝ้าแม่ เพื่อว่าแม่ต้องการอะไร ทำให้ฉันต้องมา
อาศัยอยู่ที่บ้านของป้าทิวาพี่สาวของแม่ที่อยู่ใกล้กับโรงพยาบาลที่แม่
รักษาตัวชั่วคราว ป้าทิวาใจดีแต่ก็จู้จี้เป็นบางครั้ง

ทุกวันหลังจากตื่นนอนและทำกิจวัตรประจำวันในตอนเช้าป้าทิวา
จะมาส่งฉันที่โรงพยาบาลเพื่อให้ฉันมาเฝ้าแม่ในเวลาที่คุณแม่ต้องไป
ทำงาน

ในช่วงสามอาทิตย์สุดท้ายของแม่เริ่มไม่มีแรง ไม่นานแม่ก็เดิน
ไม่ได้ คุณหมอบอกว่าตอนนี้เนื้อร้ายกำลังกระจายไปที่ส่วนต่าง ๆ ของ
ร่างกาย และมันก็เข้าไปกดทับบริเวณกระดูกสันหลังของแม่ นั่นเป็น
สาเหตุที่แม่เดินไม่ได้ นอกจากนั้นแม่ยังพูดบ่อย ๆ ว่าปวดไปหมดทั้ง
ร่างกาย แต่ก่อนที่คุณหมอจะจากไป คุณหมอได้เรียกพ่อไปคุยด้านนอก
ของห้องพักรักษาตัว ฉันไม่รู้ว่าทำไมทั้งสองคนจะต้องออกไปพูดข้างนอก
ด้วยความสงสัย ฉันจึงแอบแถมประตูเพื่อฟังทั้งสองคนคุยกัน ก่อนที่จะได้
ยินสิ่งที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต

“ตอนนี้คนไข้เป็นมะเร็งระยะสุดท้าย จากที่ได้แจ้งไปว่าสาเหตุที่คนไข้เดินไม่ได้เพราะมีก้อนเนื้อกดทับบริเวณกระดูกสันหลัง ทางเดียวที่จะช่วยให้คนไข้กลับมาเดินได้ หมอต้องผ่าตัดที่บริเวณกระดูกสันหลังของคนไข้ แต่เพราะร่างกายของคนไข้จึงไม่สามารถทำการผ่าตัดได้ ดังนั้นคนไข้อาจจะอยู่กับเราได้ไม่เกิน 3 เดือน” ฉันไม่รู้ว่าคุณหมอพูดอะไรกับพ่อต่ออีกหรือเปล่า เพราะตอนนี้หูของฉันดับสนิท แถมโลกทั้งใบเหมือนหยุดหมุนไปชั่วขณะ ฉันไม่มั่นใจว่าสิ่งที่ได้ยินเป็นเรื่องจริงหรือแค่ความฝัน ฉันยืนอยู่ที่หน้าประตูไม่นานก็รีบวิ่งมาหาแม่ที่นอนอยู่บนเตียง แต่เมื่อฉันมายืนอยู่ตรงหน้าแม่ แม่ก็พูดขึ้นว่า

“ไม่ต้องร้องไห้หรอกลูก” แม่พูดหลังจากเห็นน้ำตาที่ไหลอาบแก้มของฉัน ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าน้ำตาไหลออกมาตอนไหน รู้ตัวอีกทีแก้มทั้งสองของฉันก็ชื้นไปด้วยน้ำตาเป็นที่เรียบร้อย

“อะไรจะเกิด มันก็ต้องเกิด” แม่พูดพร้อมมองหน้าฉัน รวากับรู้ว่าแม่รู้ว่าหมอบอกอะไรกับพ่อ รวากับรู้ว่าอีกไม่กี่วันเราก็ต้องจากกัน

คืนหนึ่งในขณะที่ฉันอยู่ที่บ้านของป้าทิดา ฉันก็นั่งคิดถึงคำพูดของหมอที่พูดกับพ่อว่าแม่จะอยู่ได้อีกแค่ 3 เดือน ฉันไม่รู้ว่า 3 เดือนนี้มันจะเป็นระยะเวลาสั้นเท่าไร ฉันนอนคิดไปเรื่อย ๆ จนเคลอหลับไป

ฉันไม่รู้ว่าคุณตัวเองหลับไปนานเท่าไร แต่ฉันได้ยินเสียงเคาะประตูดังขึ้น พร้อมกับเสียงป้าที่ขาที่ดูตื่นตระหนก ฉันอาจจะตื่นสาย แต่เมื่อมองไปนอกหน้าต่างต่างก็พบว่าฟ้ายังมีคอยู่ พอดูนาฬิกาก็พบว่าตอนนี้เพิ่งจะตี 2 กว่า ๆ เท่านั้น

ป้าที่ขาเคาะประตู ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือว่าแม่อาการไม่ดี ให้ฉันรีบแต่งตัว เราจะไปหาแม่กันตอนนี้ ฉันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ก็รีบทำตามทีป้าที่ขาบอกอย่างรวดเร็ว

ฉันและป้าที่ขาวิ่งขึ้นมายังห้องพักผู้ป่วยที่แม่อยู่ พอถึงบริเวณโถงทางเดิน ฉันเห็นพอนั่งอยู่ที่หน้าห้องของแม่ ดวงตาของพ่อแดงก่ำ ฉันเดินไปหาพอก่อนที่จะมองเข้าไปในห้องที่แม่อยู่ พยาบาลหลายคนยืนล้อมเตียงของแม่ ฉันเห็นแม่นอนหันข้างไม่สวมชุดผู้ป่วยเหมือนเมื่อตอนเช้า ฉันไม่มั่นใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นจนพ่อเอื้อมมือมาแตะไหล่ฉันแล้วพูดด้วยเสียงสั่นเครือว่า

“เข้าไปหาแม่กัน”

เสียงของเครื่องวัดชีพจรดังและลากยาวไปเรื่อย ๆ เส้นที่ขาวที่ปรากฏบนหน้าจอ จากที่เคยเคลื่อนไหวขึ้นและลงก็กลับกลายเป็นเส้นตรงยาวนิ่งสนิท เหมือนกับเจ้าของร่างที่เครื่องมือนั้นรับใช้อยู่เมื่อครู่

ภาพที่ฉันเห็นเมื่อเข้าไปในห้องคือการที่พี่พยาบาลกำลังใช้สำลีเช็ดตัวแม่ ฉันเรียกแม่สองครั้ง แต่แม่ก็ไม่ตอบ เมื่อเห็นว่าแม่ไม่ตอบอะไร ฉันจึงเดินเข้าไปหาแม่ ทันใดนั้นพอก็จับไหล่ของฉันเบา ๆ และพูดประโยคที่ทำให้โลกทั้งใบของฉันพังทลายลง

“แม่ไปสบายแล้วนะลูก”

คำพูดของพ่อดังก้องอยู่ในหัว ทั้งที่พ่อพูดมันออกมาเบา ๆ ครั้งเดียว แต่มันกลับเล่นวนซ้ำอยู่ในหัวหลายรอบ รวากับว่ากดปุ่มเล่นซ้ำอย่างนั้น

ฉันทำอะไรไม่ถูกแกมน้ำตาที่ไหลออกมาไม่หยุด ฉันร้องไห้และพยายามเข้าไปจับร่างของแม่ที่ตอนนี้พยาบาลกำลังทำความสะอาดเป็นครั้งสุดท้าย จนพ่อต้องเข้ามาจับตัวฉันไว้ ฉันร้องเรียกแม่พลางร้องไห้ไปด้วย จนพยาบาลและคนอื่น ๆ ที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างก็สะเทือนใจกับเหตุการณ์ที่ตรงหน้า

ฉันร้องไห้และเรียกหาแม่อย่างหนักเหมือนกับคนเสียสติ จนพ่อต้องพาฉันออกมานอกห้อง เรากอดกัน พ่อก็ร้องไห้ ฉันเห็นว่าป้าทิชาภีย์ยืนร้องไห้มองเราสองพ่อลูกอยู่ข้าง ๆ ฉันเสียใจที่แม่อยู่กับฉันได้แค่นี้ เสียใจที่ฉันไม่เห็นแม่ครั้งสุดท้าย

ไม่มีแม่แต่การสบตากันครั้งสุดท้าย

ไม่มีแม่แต่คำเอ่ยลาครั้งสุดท้าย

ต่อจากนี้ไปจะไม่ได้เห็นและจะไม่มีแม่อีกแล้ว แค่คิดน้ำตาก็พลันไหลออกมาจากตาทั้งสองข้างของฉันอย่างไม่หยุดหย่อน

งานศพแม่จัดขึ้นใกล้บ้าน มีคนมากหน้าหลายตามาร่วมแสดงความไว้อาลัยกับการจากไปของแม่ ทั้งคนที่ฉันรู้จักและไม่รู้จัก แต่ฉันไม่รู้หรอกว่าใครมางานของแม่บ้าง เพราะตั้งแต่วันที่แม่จากไปฉันก็เอาแต่เก็บตัวเงียบอยู่ในห้องนอนและร้องไห้ตลอดเวลา ถึงแม่พ่อจะมาหาและกอดฉันบ้าง แต่เพราะว่าต้องจัดการเรื่องงานของแม่ ทำให้พ่อค่อนข้างยุ่ง บ้าทึบก็รีบมาอยู่ที่บ้านฉันเพื่อช่วยพ่อเตรียมงานด้วยเช่นกัน เวลาว่างบ้าง จะเข้ามากอดฉันและร้องไห้ไปกับฉัน ฉันรู้ว่าบ้าทึบเศร้าและเจ็บปวดมากเพียงใด เพราะฉันเองก็เป็นเหมือนกัน

ไม่เหลือแม่เพียงหนึ่ง

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
CHILDREN'S
LITERATURE

เวลาผ่านมาร่วมเดือนตั้งแต่แม่จากไป ตอนนี้ที่บ้านเหลือแค่ฉันกับพ่อ พวกเรายังคงเศร้ากับการไม่มีแม่อยู่ ฉันยังเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและคิดว่าพ่อก็คงจะไม่ต่างกัน แต่พ่อก็ตพยายามแสดงออกว่าเข้มแข็ง พ่อมักพูดเสมอว่าแม่ไปสบายแล้ว แม่ก็คงไม่อยากจะให้เราเสียใจ เพราะถ้าเป็นแบบนั้น แม่คงจะจากไปอย่างไม่สบายใจแน่ ๆ พ่อพูดในขณะที่ดวงตาของพ่อยังบวมและซ้ำเหมือนกับเวลาที่ฉันเห็นตัวเองตอนส่องกระจก

เมื่ออาทิตย์ก่อนเป็นวันเกิดครบรอบสิบสองปีของฉัน บรรดาญาติ ๆ ต่างก็เดินทางมาที่บ้านเพื่อร่วมฉลองวันเกิดให้กับฉัน ทั้ง ๆ ที่ปกติแล้วจะมีแค่เราสามคนพ่อแม่ลูกและป้าทิวาที่มาหาในบางปี แต่ในปีนี้นั้น

คิดว่าญาติ ๆ ฉันคงมาเพื่อทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่นใจหรือมาทำให้ฉันรู้สึกไม่
ขาดอะไรในวันเกิด ในขณะที่การเฉลิมฉลอง ฉันยิ้มออกมาบ้างเพื่อให้คน
อื่น ๆ คิดว่าฉันมีความสุขจากงานที่ทุกคนเตรียมให้ฉัน ถึงแม้ในใจจะยัง
คิดถึงแม่อยู่ตลอดก็ตาม

ถ้าแม่ยังอยู่ วันเกิดปีนี้คงเป็นวันเกิดที่แสนพิเศษแน่ เพราะฉันอายุ
สิบสองปีแล้ว และอีกไม่นานฉันก็จะได้เรียนชั้นมัธยมศึกษา ฉันอยากให้
แม่อยู่ด้วย เพราะใคร ๆ ก็รู้ว่าการขึ้นชั้นเรียนใหม่แถมยังเป็นชั้น
มัธยมศึกษาที่ขึ้นชื่อว่าเป็นช่วงชั้นที่น่าปวดหัวที่สุด ถ้าฉันต้องเจอกับเรื่อง
น่าปวดหัวล่ะก็ ฉันคิดว่าฉันจะต้องแย่นั่น ๆ และไม่มีแม่อยู่ข้าง ๆ แบบนี้
มันคงไม่ใช่เรื่องง่าย ถ้าใครคิดว่าฉันโชคดีที่ยังมีพ่อ แม่พ่อจะใส่ใจฉัน
อย่างดีในทุกเรื่อง แต่เรื่องบางเรื่องแม่ก็เข้าใจฉันมากกว่า นอกจากนี้พ่อ
ยังเลิกงานดึก ตอนที่แม่ยังอยู่ บางครั้งพ่อก็กลับถึงบ้านตอนที่ฉันกำลังจะ
หลับตานอนแล้ว ถึงแม้พ่อจะกลับดึกแต่ทุกเช้าพ่อจะเป็นคนส่งฉันไป
โรงเรียน เราเลยได้มีเวลาคุยกันในช่วงเช้าและช่วงวันหยุดเสาร์อาทิตย์เป็น
ส่วนใหญ่ ฉันหวังว่าหลังจากนี้พ่อจะมีเวลาให้ฉันมากขึ้นกว่าเดิมนะ

ตอนนี้งานเฉลิมฉลองก็มาถึงช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดอย่างช่วงเป่า
เค้ก ทุกคนบอกให้ฉันอธิษฐาน ปกติแล้วในทุกปีที่ฉันอธิษฐานต่อหน้า
เทียนหลากสีและขนมมอบก้อนใหญ่ตรงหน้า ฉันมักอธิษฐานขอสิ่งของ ขอ
ขนม หรืออธิษฐานขออะไรที่เด็ก ๆ เขาชอบทำกัน แต่ปีนี้ฉันเลือกที่จะขอ

ในสิ่งที่แตกต่างไปจากปีก่อน ฉันรู้ว่าคำอธิษฐานของฉันนั้นไม่มีวันเป็นจริง แต่มันก็เป็นอย่างเดียวกับที่ฉันจะทำได้

ขอให้หนูได้เจอแม่อีกครั้ง

ฉันหลับตาค่อนจะเอ่ยคำอธิษฐานเสียงดังอยู่ในใจ ก่อนที่จะเป่าเทียนหลากสีที่อยู่ตรงหน้าอย่างตั้งใจ รวากับว่าหากฉันตั้งใจเป่า คำอธิษฐานของฉันจะเป็นจริงได้

หลังจากงานวันเกิดของฉันไม่กี่วันต่อมาก็เป็นวันเปิดเทอม จนถึงตอนนี้ฉันก็ยังคิดถึงแม่และยังแอบกอดหมอนนอนร้องให้อยู่บ่อย ๆ วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ฉันคิดถึงแม่ตั้งแต่ตื่นนอน ปกติแล้วก่อนไปเรียนฉันจะได้กลิ่นอาหารหอม ๆ มาจากชั้นล่างของบ้าน แม่มักจะตื่นก่อนทุกคนในบ้านเพื่อเตรียมอาหารเช้าและเตรียมตัวไปทำงาน แต่วันนี้กลับไม่มีแม่แต่กลิ่นของอะไรสักอย่าง นอกจากกลิ่นของเตียงนอนที่ฉันนอนมาตลอดทั้งคืน ฉันเริ่มรู้สึกวันนี้จะต้องไม่ใช่วันที่ดีของฉันแน่ ๆ พอลคิดได้ดังนั้น น้ำตาก็พลันไหลออกมาจากดวงตาทั้งสองข้าง ฉันล้มตัวนอนกอดตุ๊กตาหมีตัวโปรดที่คอยช่วยซับน้ำตาของฉันมาตลอด ฉันปล่อยให้ น้ำตาไหลเงียบ ๆ แต่ก็มีอะไรบางอย่างเป็นบางครั้ง ฉันนอนร้องให้อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะได้ยินเสียงฝีเท้าของพ่อดังใกล้กับประตูห้องนอน ก่อนที่เสียงเคาะประตูจะดังขึ้น

“อลิสา ตื่นหรือยังลูก” พ่อพูดขึ้นหลังจากเคาะประตูห้อง ฉันจึงพยายามกลั้นน้ำตาและบังคับเสียงที่สั่นเครือพอ ๆ กับอารมณ์ที่สั่นไหว เพื่อตอบคำถามของพ่อ

“ตื่นแล้วค่ะ หนูกำลังจะไปอาบน้ำค่ะ” ฉันพูดพร้อมกับกระแฉับตัวออกจากเตียงนอน เพื่อให้พ่อรู้ว่าฉันพร้อมที่จะเริ่มวันใหม่

“อย่าช้านะ เดี่ยวจะสายเอา ลูกต้องกินข้าวอีกนะ”

“ค่ะพ่อ” ฉันตอบรับคำของพ่อพร้อมกับใช้มือเช็ดน้ำตาที่ยังไหลอาบแก้มอยู่ ก่อนจะก้าวเท้าเข้าไปในห้องน้ำเพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียน

ฉันเป็นคนที่ทำธุระส่วนตัวในตอนเช้าไม่นานสักเท่าไร แต่รับรองว่าถูสุขอนามัยทุกประการ ฉันรีบแต่งตัวและทำผมก่อนจะรีบเดินลงไปที่ชั้นล่างของบ้าน ขณะที่กำลังจะเดินไปที่โต๊ะทานอาหาร ฉันอดที่จะให้ ความสนใจกับกรอบรูปที่ตั้งอยู่เรียงรายบนชั้นวางของไม่ได้ กรอบรูปต่าง ๆ แสดงภาพความทรงจำที่ดีของคนในครอบครัว ตั้งแต่ภาพวันแต่งงานของพ่อกับแม่ ภาพตอนที่แม่กำลังท้องฉัน ภาพในวันที่ฉันเกิด ภาพครอบครัวภาพแรก ภาพตอนฉันอายุห้าขวบ ตอนนั้นฉันซนสุด ๆ ไปเลย

ต่อจากภาพของฉันก็เป็นภาพถ่ายครอบครัวภาพที่สอง ภาพนี้ถ่ายตอนฉันอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตอนนั้นพ่อได้เลื่อนตำแหน่งไปเป็นหัวหน้าแผนก พวกเราทั้งสามคนดีใจกันมาก ๆ พ่อจึงเสนอความคิดที่ว่า

อยากจะทำรูปครอบครัวกันอีกครั้งเพื่อที่จะได้เอาไปตั้งที่โต๊ะใหม่ที่ทำงานของพ่อ พวกเราเลยได้ภาพใบนี้มา และหลังจากภาพนั้นก็เป็นการที่เราสามคนถ่ายกันตอนที่แม่เริ่มป่วย ร่างกายของแม่เริ่มซูบผอม แต่รอยยิ้มของแม่ก็ยังสดใส และภาพนั้นก็เป็นการครอบครัวภาพสุดท้าย ก่อนที่ครอบครัวใบสุดท้ายจะเป็นรูปของผู้หญิงเจ้าของรอยยิ้มที่สวยงามที่สุดในโลกที่ตอนนี้ได้จากไปไกลแสนไกล ส่วนภาพนี้เป็นภาพที่แม่ชอบมากที่สุด ฉันถ่ายให้ตอนที่แม่ซื้อโทรทัศน์เครื่องใหม่ วันนั้นแม่สวยสุด ๆ ทำให้รูปออกมาสวยมาก ๆ แต่แม่ก็บอกว่าที่ภาพออกมาสวยเป็นเพราะว่าฉันเป็นคนถ่าย แอมยังบอกว่าฉันควรเอาดีในด้านการถ่ายภาพด้วย

ทุกครั้งที่ฉันนึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้นก็ทำให้ฉันมีความสุขและเศร้าไปพร้อม ๆ กัน ฉันรู้ว่าตอนนี้ดวงตาทั้งสองข้างกำลังเคลือบไปด้วยน้ำใส เพราะว่าก้อนใสอื่นที่ตีขึ้นมาจนถึงลำคอทำให้ฉันต้องรีบกลืนมัน และกระพริบตาถี่ ๆ เพื่อไล่ความชื้นที่เกิดขึ้นมากเกินไปในดวงตาทั้งสองข้าง ก่อนที่จะเดินไปยังโต๊ะอาหารที่พ่อกำลังง่วนอยู่ที่หน้าเตาไมโครเวฟ ฉันมองพ่อก่อนจะนั่งลง เมื่อพ่อหันมาเห็นฉันก็เอ่ยปากถาม

“เปิดเรียนวันแรกตื่นเต้นใหม่” พ่อพูดขณะที่กำลังหยิบจานข้าวออกมาจากไมโครเวฟ

“ก็นิดหน่อยค่ะ” ฉันตอบกลับ

“ร้านป่าจอยแถวที่ทำงานพ่อเขาทำหมูกระทะเทียมอร่อยมาก ลองกินดู รับรองติดใจแน่นอน” พ่อทำกับข้าวไม่เก่ง จะเรียกว่าแม่เลยก็ได้ ขนาดทอดไข่เจียวง่าย ๆ พ่อยังทำทั้งเค็มทั้งใหม่ พ่อเลยแวะซื้ออาหารตั้งแต่เมื่อวานตอนกลับบ้าน เพื่อมาอุ่นในไมโครเวฟตัวเก่งประจำบ้าน ถึงแม้ว่าพ่อจะทำอาหารไม่ดีเอามาก ๆ แต่พ่อรู้วิธีใช้ไมโครเวฟระดับเทพ พ่อสามารถอุ่นข้าวเหนียวโดยใช้ไมโครเวฟได้ และผลก็ออกมาราวกับว่าเป็นข้าวเหนียวที่เพิ่งซื้อจากร้านขายอาหารเมื่อครู่ เพราะความเก่งกาจของพ่อ ทำให้หมูกระทะเทียมที่พ่อว่าอร่อย อร่อยสมกับที่พ่อพูด แต่ถึงแม้จะอร่อย แต่ฉันก็ยังคิดถึงฝีมือของแม่อยู่ดี

“อร่อยดีค่ะ” ฉันตอบพ่อ ถึงแม้ในใจจะคิดถึงอาหารของแม่ก็ตาม ตาม และคำพูดของฉันก็ทำให้พ่ออมยิ้มเล็กน้อย ก่อนที่พ่อจะลูบหัวฉัน และหันหน้าไปซังกาแฟของตัวเอง ฉันนั่งกินข้าวพลางนึกถึงแม่และกังวลเรื่องโรงเรียนใหม่ ฉันเดาว่าสีหน้าของฉันคงเก็บความกังวลไว้ไม่ผิดทำให้พ่อเอ่ยปากถามขึ้นมา

“เป็นอะไรหรือเปล่าลูก โอเคหรือเปล่า”

“หนูโอเคค่ะ” ฉันตอบแบบนั้น เพราะตอนนั้นฉันอาจจะรู้สึกแบบนั้นจริง ๆ แต่หลังจากนั้นไม่กี่วินาที ฉันก็รู้สึกไม่มั่นคงเท่าไร ฉันไม่รู้ว่าตอนนี้ฉันรู้สึกอย่างไร ฉันควรจะไปเรียนหรือควรจะกลับไปนอนร้องไห้บน

ห้องต่อดี แต่เหมือนว่าพ่อจะรู้ว่าฉันนั้นไม่ได้โอเคเหมือนกับที่บอกพ่อไป พ่อจึงเอ่ยปากขึ้นมาว่า

“ถ้ามีปัญหอะไรลูกบอกพ่อได้เสมอนะ ลูกรู้ใช่ไหม” เหมือนกับว่าพ่ออ่านใจของฉันได้ ฉันมองหน้าของพ่อ

“หนูรู้ค่ะ” ฉันตอบก่อนจะยิ้มเล็กน้อยพอให้พ่อคลายกังวล เมื่อพ่อได้คำตอบที่น่าพอใจจึงรีบหันไปหยิบขนมปังชิ้นมากินคู่กับกาแฟ ก่อนจะเดินหยิบกระเป๋าเอกสารที่วางไว้ใกล้ ๆ กับรูปของแม่

หลังจากที่จัดการมือเข้าเสร็จ พ่อก็ขับรถมาถึงหน้าโรงเรียน ฉันกระซิบกอดกระเป๋าบนตักเล็กน้อย โรงเรียนนี้ใหญ่กว่าโรงเรียนประถมที่ฉันเคยอยู่เล็กน้อย แต่เพราะว่าเป็นที่ใหม่ มีนักเรียนใหม่ ๆ มากมายที่ฉันไม่รู้จัก แคมเพื่อนสนิทตอนชั้นประถมของฉันอย่างลิซก็เพิ่งย้ายไปเรียนที่บ้านเกิดเพราะครอบครัวย้ายกลับไปอยู่ที่นั่น ทำให้ยากที่เราสองคนจะเจอหรือติดต่อกัน ครั่งล่าสุดที่ฉันคุยกับลิซคือตอนที่แม่เพิ่งเสียใหม่ ๆ หลังจากนั้นเราก็ไม่ได้คุยกันเลย ฉันหวังว่ากับโรงเรียนใหม่เธอจะไม่ตื่นเต้นเหมือนกับฉันนะ

“วันแรกสู้ ๆ นะคนเก่งของพ่อ ลูกทำได้” พ่อพูดขึ้น

“แม่จะต้องภูมิใจมากแน่ ๆ” พ่อพูดพลางกอดฉันแน่น ฉันรู้สึกได้ว่าตอนนี้เราสองพ่อลูกก็ต่างร้องไห้ออกมาเงียบ ๆ เพราะตอนที่ฉันออกมาจากอ้อมกอดของพ่อ ตาของพ่อก็แดงเหมือนกับของฉัน

“หนูไปนะคะ” ฉันรีบชิงพูดก่อนที่พวกเขาจะร้องไห้กันอีกรอบ ก่อนจะไปเปิดประตูและก้าวออกไปจากรถ ฉันยิ้มและโบกมือลาพ่อเล็กน้อย

“สู้ ๆ นะลูก เจอกันตอนเย็นนะ”

“เจอกันตอนเย็นคะ” ฉันพูดก่อนจะปิดประตูรถและหันหลังให้กับรถของพ่อ ฉันยืนมองภาพของเด็กนักเรียนมากหน้าหลายตาที่โรงเรียนใหม่ที่ฉันยืนอยู่สักพักหนึ่งเพื่อเป็นการทำใจ ไม่นานฉันเดินตรงไปที่ประตูของโรงเรียนโดยไม่ลืมที่จะหันหลังกลับมาองรถของพ่อที่ตอนนี้ก็ยังจอดอยู่ที่เดิม ปกติแล้วพ่อจะไม่จอดรถนานขนาดนี้ แต่วันนี้คงเป็นวันแรกในโรงเรียนมัธยมของฉันจึงทำให้พ่อเลือกที่จะจอดนานกว่าปกติเพื่อดูฉันเดินเข้าไปในโรงเรียน หรือจริง ๆ แล้วพ่อกำลังมองฉันผ่านม่านน้ำตาพร้อมกับใจที่สุขและเศร้าไปพร้อมกัน เหมือนกับที่ฉันเคยเป็น

บทเพลงแรกของหนังสือเล่มที่สิบสอง

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
CHILDREN'S
SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

เมื่อฉันเดินก้าวเข้ามาในโรงเรียนใหม่ด้วยความลังเลเล็กน้อย นึกเรียกและคุณครูมากหน้าหลายตา ล้วนแล้วแต่เป็นคนที่ฉันไม่รู้จัก ฉันกระซิบส่ายกระเป่าสะพายด้วยความประหม่า ก่อนจะค่อย ๆ เดินตามหาหอประชุมและกระดานประกาศห้องเรียน เพราะในวันนี้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นชั้นปีที่หนึ่งทุกคนจะต้องเข้าพิธีปฐมนิเทศน์ที่หอประชุมตามที่โรงเรียนแจ้งไว้ในเอกสาร

ฉันเดินตามหาหอประชุมและกระดานประกาศชื่ออยู่สักพัก ในที่สุดฉันก็พบทั้งหอประชุมและกระดานประกาศชื่อเพราะว่ามีเด็กนักเรียนมากมายกำลังยืนรอเพื่อดูรายชื่อของตัวเองที่หน้ากระดานโดยที่ข้าง ๆ กระดานนั้นมีป้ายที่เขียนว่าหอประชุมติดอยู่ ในครั้งแรกฉันมีความคิดที่จะ

สอบถามนักเรียนคนอื่น ๆ แต่ดูเหมือนว่าทุกคนจะอยู่กันเป็นกลุ่ม เหมือนว่าพวกเขารู้จักกันมาก่อนแล้ว ทำให้ฉันไม่กล้าที่จะเอ่ยปากขึ้นขัด บทสนทนาของพวกเขา แต่ในท้ายที่สุดฉันก็หาเจอด้วยตัวเอง อย่างน้อย ฉันก็สามารถพึ่งพาตัวเองได้ ฉันคิดแบบนี้

ฉันปล่อยให้ให้นักเรียนหลายคนดูรายชื่อให้เสร็จ และเมื่อคนเริ่มขาลงฉันจึงเดินไปดูชื่อของฉันที่ติดอยู่บนกระดาน ในปีนี้ฉันได้อยู่ห้องที่ห้า ฉันไม่เคยอยู่ห้องห้ามาก่อน แต่ฉันว่าเลขห้าก็เป็นเลขที่สวยดีเหมือนกัน หลังจากที่ดูรายชื่อเสร็จ ฉันก็เดินเข้าไปนั่งในหอประชุมเพื่อเตรียมตัวสำหรับพิธีปฐมนิเทศน์ เพราะว่าฉันเข้าหอประชุมมาช้ากว่านักเรียนหลายคน ทำให้ตอนนี้เหลือเพียงเก้าอี้ข้างหลังห้องไม่กี่ตัว ฉันจึงจำใจต้องนั่งด้านหลังของหอประชุมที่ใครหลาย ๆ คนไม่อยากจะนั่งสักเท่าไร

ในท้ายที่สุด พิธีปฐมนิเทศน์ก็สิ้นสุดลง บริเวณที่ฉันนั่งไม่ค่อยมีใครมากนัก ถึงมีพวกเขาที่จับกลุ่มนั่งคุยกันเหมือนกับนักเรียนคนอื่น ๆ ในหอประชุม ในระยะเวลาสองชั่วโมงแรกในรั้วโรงเรียนใหม่จึงทำให้ฉันยังไม่มีเพื่อนใหม่เลยสักคน แต่ฉันคิดว่าฉันคงจะได้เพื่อนในตอนที่ได้เข้าไปนั่งในห้องเรียนแล้ว ฉันหวังแบบนี้

หลังจากนั่งฟังครูใหญ่พูดต้อนรับและอธิบายอะไรหลายอย่างจนนักเรียนหลาย ๆ คนรวมถึงฉันก็เริ่มรู้สึกง่วงนอน ฉันก็ต้องมานั่งฟังครูที่ปรึกษาพูดแนะนำโรงเรียนและการเรียนชั้นมัธยมในคาบแรกอีก ครูที่

ปรีกษาของฉันมีชื่อว่าครูแคท ครูเป็นหญิงสาวผมสีน้ำตาลยาวถึงกลางหลัง น้ำเสียงของครูนุ่มและไพเราะน่าฟัง โดยครูแคทเป็นครูสอนวิชาประวัติศาสตร์ ฉันชอบเรียนวิชานี้เพราะมันสนุก และหวังว่าครูแคทจะสนุกเหมือนคุณครูคนเก่าของฉันด้วย

เมื่อคุณครูพูดแนะนำสิ่งต่าง ๆ จบ ก็เริ่มให้นักเรียนในห้องแนะนำตัวให้กับเพื่อน ๆ ด้วยกัน ฉันคิดว่าการแนะนำตัวในตอนนี้อาจจะทำให้ฉันมีเพื่อนก็ได้

คุณครูเริ่มให้นักเรียนแนะนำตัวทีละคน เริ่มจากโต๊ะฝั่งซ้ายมือ เริ่มจากหน้าไปหลัง ฉันนั่งอยู่ที่โต๊ะทางด้านซ้ายติดกับหน้าต่าง ด้านหน้าของฉันมีโต๊ะอยู่สองตัว ซึ่งมีเด็กสาวถักเปียเดี่ยวและเด็กหนุ่มที่ไว้ผมยาวจนไม่เห็นคิ้วเป็นเจ้าของอยู่ ฉันอยากจะทำทักทายพวกเขา แต่พวกเขาก็กำลังให้ความสนใจกับคุณครูที่หน้าชั้นเรียนอยู่ ถ้าไปขัดละก็คงเสียมารยาทน่าดู

การแนะนำตัวเริ่มขึ้นเริ่มจากเด็กผู้หญิงผู้ถักเปียเดี่ยวเป็นคนแรก แสดงว่าฉันเป็นคนที่สามที่จะได้แนะนำตัว เด็กสาวคนแรกเริ่มแนะนำตัว เธอแนะนำตัวด้วยเสียงที่ฉะฉาน เด็กสาวผมเปียคนนี้มีชื่อว่าอ็ฟ หลังจากแนะนำตัวเสร็จ ทั้งห้องก็ส่งเสียงปรบมือเพื่อเป็นการต้อนรับเธออย่างล้นหลาม ต่อมาถึงคราวของเด็กหนุ่มผมยาว เขากล่าวแนะนำชื่อของตัวเอง เด็กหนุ่มมีชื่อว่าดอน หลังจากนั้นเขาก็รับเสียงปรบมือจากเพื่อน

เหมือนกับที่ออฟได้รับ เมื่อถึงตาของฉัน ฉันลุกขึ้นจากเก้าอี้เพื่อจะแนะนำตัว แต่เมื่อฉันมองไปรอบ ๆ ได้เห็นสายตาของเพื่อนนักเรียนในห้อง ฉันกลับรู้สึกประหม่าแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ฉันเริ่มแนะนำตัวอย่างติด ๆ ขัด ๆ รวากับว่าฉันเป็นคนพูดไม่เก่งอย่างนั้น ทั้งที่จริง ๆ แล้วฉันเป็นคนที่ชอบพูดและสามารถนำเสนองานหน้าชั้นเรียนได้ดีแท้ ๆ

หลังจากที่ฉันแนะนำตัว เพื่อน ๆ ต่างก็ปรบมือต้อนรับฉัน แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกกลัวสายตาที่ทุกคนมองมาที่ฉันทำให้เสียงปรบมือเหล่านั้นไม่เข้าไปถึงโสตประสาทของฉันสักนิด ฉันไม่มั่นใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับฉัน แต่ฉันรู้สึกแสบกับการที่ต้องยืนต่อหน้าผู้คนมากมาย ฉันไม่มั่นใจเหมือนก่อน ฉันคิดว่าเพราะเป็นที่ที่ฉันไม่คุ้นเคยทำให้ฉันตื่นเต้นไปเอง หลังจากนั้นมันอาจจะดีขึ้นก็ได้

กว่าที่ฉันจะรู้สึกตัว เพื่อนคนที่แกาก็เริ่มแนะนำตัว เท่ากับว่ายังเหลือเพื่อนประมาณสิบสองคนที่ยังไม่ได้แนะนำตัว ฉันก็ต้องนั่งฟังเพื่อนคนอื่นแนะนำตัวต่อไป ในขณะที่เดียวกันฉันก็รู้สึกว่าร่างกายของฉันกำลังเปิดโหมดป้องกันตัวเองอยู่ ฉันเริ่มรู้สึกอึดอัดที่จะอยู่ตรงนี้ ฉันไม่มั่นใจเลยว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันคิดว่าแม่น่าจะรู้ว่าฉันควรทำอะไร เป็นอีกครั้งของวันที่ฉันคิดถึงการที่มีแม่อยู่ แต่สุดท้ายมันก็เป็นได้แค่ความคิด ฉันรู้ว่าตอนนี้แม่ไปอยู่ในที่ที่สบายแล้ว แต่มันจะดีกว่าถ้าแม่จะอยู่กับฉันให้นานกว่านี้หน่อย อย่างน้อยก็อยู่กับฉันในตอนที่ฉันกำลังอยู่ในสถานการณ์ที่

ยากลำบากแบบนี้ และทุกครั้งที่ฉันนึกถึงภาพของแม่กับฉันที่กำลังนั่งคุยเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ที่เจอในแต่ละวัน ฉันก็อดที่จะร้องไห้ไม่ได้ แต่ในครั้งนี้นี้ฉันไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวที่บ้าน ทำให้ฉันต้องพยายามกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหล ฉันหวังว่าจะไม่มีใครสังเกตเห็นดวงตาของฉันที่ตอนนี้ทั้งแดงและฉ่ำไปด้วยน้ำตา เพราะถ้าเป็นแบบนั้น เพื่อนจะต้องคิดว่าฉันแปลกแน่ ๆ

เมื่อทุกคนแนะนำตัวจบ น้ำตาของฉันก็กลับเข้าที่เรียบร้อย ถึงแม้ว่าฉันจะยังรู้สึกเศร้าอยู่ก็ตาม ไม่นานคุณครูก็พูดสรุปเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเช้า และปล่อยให้ นักเรียนได้เรียนวิชาแรกของชั้นมัธยมศึกษา ตามตารางที่คุณครูแจก วิชาแรกที่ฉันจะได้เรียนคือวิชาดนตรี วิชาดนตรีเป็นหนึ่งในวิชาที่ฉันชอบตอนสมัยประถม ตอนนั้นฉันเป็นนักเป่าขลุ่ยรีคอร์เดอร์ที่เก่งมาก ๆ คนหนึ่งในตอนประถมศึกษาตอนต้น ฉันได้เล่นในงานโรงเรียนหลายครั้ง และฉันก็หวังครั้งนี้นี้ฉันจะยังได้เล่น

ฉันกับเพื่อนต้องย้ายห้องมาเรียนที่ห้องดนตรี ในห้องดนตรีของโรงเรียนนี้มีเครื่องดนตรีหลายชนิดให้นักเรียนได้เลือกเล่น ไม่ว่าจะเป็นเครื่องสาย เครื่องเป่า เครื่องดีด ฉันว่าที่โรงเรียนเก่าฉันมีเครื่องดนตรีเยอะแล้ว ที่โรงเรียนนี้มีเครื่องดนตรีมากกว่าประมาณเท่าตัวได้

“สวัสดีเด็ก ๆ ครูชื่อว่ามีมาร์ค เป็นครูสอนวิชาดนตรี วันนี้เป็นวันแรกในโรงเรียนใหม่ของเธอ และวิชานี้ก็น่าจะเป็นวิชาแรกของพวกเธอ ด้วยครูหวังว่าวิชานี้จะทำให้พวกเธอมีความสุข และสนุกกับการเรียนนะ”

ครูมาร์ค ครูประจำวิชาดนตรีของชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ครูมาร์คเป็นชาย
ร่างท้วม ท่าทางใจดี ครูพูดขึ้นเพื่อเป็นการต้อนรับเด็ก ๆ เข้าสู่ชั้นเรียนก่อน
จะเริ่มสอบถามเด็ก ๆ ในห้องว่าเคยเล่นดนตรีอะไรมาบ้าง ก่อนจะจัดเด็ก
ออกเป็นกลุ่มตามความถนัดของแต่ละคน แน่ใจว่าฉันต้องเล่นเครื่อง
เป่าอยู่แล้ว

หลังจากแบ่งออกเป็นกลุ่มแล้ว พวกเราก็นั่งลงตามบริเวณที่
คุณครูจัดไว้ให้ ก่อนที่ครูจะเริ่มให้เด็กที่อยู่ใกล้ตัวของครูที่สุด หยิบสมุด
เนื้อเพลงส่งให้กับนักเรียนทุกคนในห้อง

“เฮลละ ใครที่ได้สมุดเนื้อเพลงแล้ว เปิดไปที่หน้าที่หนึ่ง วันนี้เราจะ
เรียนเพลงนี้กัน”

และเพลงที่เราจะได้เรียนกันวันนี้ก็คือเพลง Que Sera Sera
เพลงจังหวะช้า ๆ ความหมายดีที่ผู้คนมักจะรู้จักกันในเพลงประกอบ
โฆษณาเพลงหนึ่งที่แสนตลก และเพลงนี้ก็เป็นเพลงโปรดของแม่อีกด้วย
ครั้งหนึ่งตอนที่ฉันยังเป็นเด็ก ฉันเคยเปิดสมุดบันทึกของแม่และเจอเนื้อ
เพลงนี้ถูกเขียนไว้ด้วยลายมือของแม่ พร้อมกับคำแปล ฉันไม่เข้าใจว่าแม่
จะจดเนื้อเพลงลงในสมุดทำไม ในเมื่อเราสามารถเปิดเนื้อเพลงจาก
อินเทอร์เน็ตได้ แม่บอกกับฉันว่าการจดทำให้เราจำและเข้าใจเนื้อเพลง
ได้มากขึ้น และไม่ว่าตอนไหนเราก็สามารถหยิบมาอ่านได้ นอกจากนั้น
เนื้อเพลง ๆ นี้ก็เป็นเหมือนเครื่องเตือนใจในการใช้ชีวิตของแม่ด้วย ตอนนี้

ฉันเด็กมากเลยไม่เข้าใจที่แม่พูดสักเท่าไรหรอก แต่พอวันนี้ วันที่แม่จากไปแล้ว เนื้อเพลงที่เคยฟังบ่อยจนชินหู กลับเป็นเนื้อเพลงที่สะกิดต่อมความเสียใจ ของฉันที่พยายามกลั้นมาตลอดหลายชั่วโมงให้ฟังลง

ฉันก้มหน้าร้องไห้เสียบ ๆ หลังแสดนวางโน้ตเพลง และหวังว่าแสดนจะช่วยบังสายตาไม่ให้คนอื่น ๆ เห็นฉันในตอนนี้อย่างไรก็ตามแล้วโชคก็ไม่เข้าข้าง เมื่อเพื่อนคนหนึ่งที่นั่งข้าง ๆ หันมาเห็นฉันที่กำลังใช้มือเช็ดน้ำตาพอดี เธอก็นั้นเอื้อมมือมาแตะตัวฉัน ฉันไม่มั่นใจว่าเธอจะแตะเพื่อเรียกฉันหรือจะแตะเพื่อปลอบโยน แต่สิ่งที่ฉันทำกับเธอคือการสะบัดมือของเธอออกอย่างแรง จนมือของเธอเหวี่ยงไปโดนกับแสดนอย่างจังจนเกิดเสียงดังทั่วทั้งห้อง ทุกคนรวมถึงคุณครูต่างก็หันมาตามเสียงดังที่เกิดขึ้น ทุกคนจ้องมองฉันที่ใบหน้ายังเต็มไปด้วยคราบน้ำตาและเพื่อนข้าง ๆ ที่กำลังตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ทุกคนดูเหมือนว่าจะสงสัยกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดูได้จากสีหน้าของทุกคนที่ปิดความสงสัยไว้ไม่มิด สายตาของทุกคนที่ฉายแววสงสัยทำให้ฉันไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรในสถานการณ์นี้ ทั้งกลัว เสียใจ สับสน ฉันไม่สามารถควบคุมสติของตัวเองได้อีกต่อไป ฉันจึงรีบวิ่งออกจากห้องเรียนดนตรีในทันที โดยที่ไม่ได้ฟังเสียงของคุณครูที่ดังตามหลังมา

ฉันวิ่งเข้ามาหลบในห้องน้ำหญิงที่ไกลจากห้องดนตรีที่สุด ฉันไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวฉัน และทำไมฉันต้องแสดงท่าทางไม่ดีกับเด็กผู้หญิง

คนนั้นด้วย ด้วยความเศร้า ความเสียใจและความกลัวจากหลาย ๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู น้ำตาที่ไหลเมื่อครูก็ยังไหลหนักขึ้น รวากับมีคน มาเปิดก๊อกน้ำที่ดวงตาของฉัน สำหรับฉัน ตอนที่ร้องให้อยู่ตรงนั้นมัน ยาวนานเหมือนกับว่าฉันใช้เวลาไปชั่วชีวิต ทุกวินาทีเดินไปข้างหน้าราว กลับว่ากลัวที่จะแก่ลงอีกวินาที

ฉันมั่นใจว่าฉันร้องให้อยู่นานมาก ๆ และทุกคนก็คิดเช่นนั้น หลังจากที่คุณร้องไห้ลำพังคนเดียวอยู่นาน ก็มีเสียง ๆ หนึ่งดังขึ้นมาจาก ด้านหน้าของห้องน้ำ เสียงนั้นเรียกชื่อฉันเข้าไปมา ก่อนที่เจ้าของเสียงจะ เดินเข้ามาและพูดผ่านประตูที่คั่นอยู่ว่าให้ฉันใจเย็นและค่อย ๆ ออกมาคุย กันด้านนอก ฉันใช้เวลาครูหนึ่งในการจัดการน้ำตาที่ยังคงไหลอาบแก้ม ของฉัน เมื่อจัดการได้เท่าที่ไหวแล้ว ฉันจึงเปิดประตูออกมาก็พบกับครู ประจำชั้นคนเดียวกับที่ให้ฉันแนะนำตัวไปในช่วงเช้า เมื่อเธอเห็นฉัน เธอ จึงรีบเข้ามาปลอบและพูดกับฉันด้วยน้ำเสียงที่อบอุ่นราวกับพระอาทิตย์

“หนูโอเคหรือเปล่า ไม่เป็นไรนะลูก หนูมีอะไร หนูบอกครูได้นะ” ครูแคทพูดกลางเอื้อมมือมาลูบผมของฉัน ฉันไม่ตอบอะไร แต่น้ำตาเจ้า กรรมก็พลันไหลอีกครั้ง ฉันพยายามจะเข้มแข็ง ฉันพยายามไม่ร้องไห้กับ ใคร แต่สุดท้ายทุกอย่างที่ฉันพยายามก็พังลงด้วยตัวของฉันเอง

ไม่นานครูแคทก็พาฉันมานั่งสงบสติที่ห้องพักครู และถามไถ่ เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับฉัน ครูได้รู้ว่าฉันเพิ่งเสียแม่ไปได้ไม่นาน และ

ฉันยังคงเสียใจที่แม่จากไป และฉันก็มีอาการแปลก ๆ ฉันไม่สามารถ บอกสาเหตุที่ทำให้ฉันปิดมือเพื่อนคนนั้น และรู้ว่าเพื่อนคนนั้นได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยหลังจากที่ฉันปิดมือของเธอไปชนกับเสตม ฉันอยากจะขอโทษเธอคนนั้น เพราะฉันไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ ครูแคทบอกว่าฉันต้องใจเย็นลงกว่านี้สักนิด ครูเชื่อว่าเพื่อนจะเข้าใจและยอมรับฟังฉันแน่ นอกจากนั้นครูยังบอกอีกว่าถ้าฉันมีปัญหาอะไรสามารถมาคุยกับครูได้เสมอ ก่อนที่ครูจะมอบช็อคโกแลตอันเล็ก ๆ ให้ฉัน

“กินซะนะ จะได้สบายใจขึ้น” ฉันขอบคุณและรับก้อนขนมสีน้ำตาลมาจากมือของครู ก่อนจะกินมันเข้าไป และมันก็ทำให้ฉันสบายใจขึ้นนิดหนึ่ง แค่นิดหนึ่งก็ยิ่งดี

เมื่อฉันรู้สึกดีขึ้นและสามารถควบคุมสติของตัวเองได้ ฉันจึงรีบมุ่งหน้าไปขอโทษเด็กสาวคนที่ฉันทำเธอบาดเจ็บเมื่อครู

ฉันเดินมาหาเธอที่นั่งอยู่ในห้องเรียนพร้อมกับผ้าพันแผลบริเวณข้อมือ เธอดูตกใจเล็กน้อยที่เห็นฉันเดินตรงมาหาเธอ

“ฉันขอโทษนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายเธอ ฉันขอโทษจริง ๆ” ฉันพูดด้วยน้ำเสียงสำนึกผิด เพราะฉันรู้สึกแบบนั้นจริง ๆ

“ไม่เป็นไร ฉันรู้ว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ” เธอกล่าวพร้อมกับระบายยิ้ม
บาง ๆ ให้ฉัน แต่สายตาของเธอดูเหมือนว่ากำลังตั้งข้อสงสัยในตัวของฉัน
อยู่ แต่เธอก็ไม่ได้ถามอะไรฉันเพิ่มเติม

“ขอโทษจริง ๆ นะ” ฉันกล่าวขอโทษเธออีกครั้ง ฉันไม่รู้ว่าเธอจะ
ยกโทษให้ฉันจริงหรือไม่ แต่ฉันก็หวังว่าเธอจะเข้าใจและยกโทษให้ฉัน

ถึงแม้วันแรกที่โรงเรียนใหม่ไม่ได้ดีเท่ากับที่ฉันวาดฝันไว้ แต่ฉันคิด
ว่าพรุ่งนี้มันอาจจะดีขึ้น หรือมันอาจจะแย่ลง ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ฉันก็
หวังว่ามันจะดีขึ้น

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
**CHILDREN'S
LITERATURE**
SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

ร้านขายของมือสอง

เวลาผ่านไปสองสัปดาห์หลังจากที่ฉันเข้าเรียนที่โรงเรียนใหม่ ฉันยังคงไม่มีเพื่อน การเดินเปลี่ยนห้องเรียนหรือการกินข้าวเพียงคนเดียว กลายเป็นปกติของฉันไปแล้ว ไม่ใช่ว่าฉันไม่อยากมีเพื่อน แต่ฉันยังไม่สามารถเข้ากับเพื่อนในโรงเรียนใหม่ได้เท่าไร ฉันรู้สึกว่ที่นี่ไม่ใช่ที่ของฉัน ฉันพยายามที่จะกล่าวทักทายหรือพูดคุยกับเพื่อน ๆ แต่ก็ดูเหมือนว่า มันจะยากเกินไปเสียหน่อย หรือเพราะหลังจากเหตุการณ์วันนั้น ทำให้เพื่อนไม่ค่อยกล้าที่จะคุยกับฉัน หรืออาจจะเกิดข่าวลือประเภทที่ว่าฉันเป็นพวกหัวรุนแรง ขวางโลก ต่อต้านสังคม เหมือนที่เห็นในภาพยนตร์บ่อย ๆ นั่นอาจทำให้เพื่อน ๆ ไม่อยากสนิทกับฉันก็ได้

ทั้งที่เมื่อก่อนฉันเป็นคนที่ร่าเริงสดใส แต่ไม่รู้ว่า เป็นเพราะฉันอยู่กับเพื่อนที่สนิท ทำให้ฉันคิดถึงแม่ขึ้นมา ถ้าแม่ยังอยู่ ฉันคงปรึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นกับแม่ และแม่คงจะช่วยฉันหาทางออกจนได้ เวลาที่ฉันคิดแบบนี้ทีไร ฉันมักไม่รู้ว่าฉันกำลังเหม่อลอย สายตาที่ว่างเปล่ามักมองออกไปนอกหน้าต่างห้องเรียนเพื่อใช้ความคิด และเพราะฉันเหม่อลอยบ่อย ๆ เลยทำให้เพื่อนคิดว่าฉันแปลกและไม่อยากสนิทกับฉันเท่าไร

คาบแรกของวันนี้เป็นวิชาคณิตศาสตร์ ฉันไม่ชอบวิชาคณิตศาสตร์เพราะฉันไม่ชอบตัวเลขและการคำนวณ และเมื่อเราโตขึ้น ใช้ชีวิตยากขึ้นเท่าไร คณิตศาสตร์ก็ยากตามเราเท่า นั้น บางทีถ้าความยากของชีวิตฉันและวิชาคณิตศาสตร์จะเหมือนกันขนาดนี้ ฉันน่าจะลองสนิทกับวิชาคณิตศาสตร์ดูสักครั้งอาจจะทำให้ฉันชอบตัวเลขมากขึ้นก็ได้ ฉันคิดและพยายามตั้งใจเรียนคาบนี้ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ก็ดูเหมือนว่าก็ยังคงทำมันออกมาได้ไม่ดีนัก คณิตศาสตร์คงไม่อยากสนิทกับฉันเหมือนกับที่คนอื่น ๆ ไม่อยากสนิทกับฉันเหมือนกันสินะ

ฉันใช้เวลาส่วนใหญ่ในโรงเรียนไปกับการนั่งมองออกไปนอกหน้าต่างหรือบางทีเหม่อมองกระดานที่ครูกำลังเขียนอยู่ ภาพของฉันอาจจะดูเหมือนกับว่าฉันกำลังตั้งใจเรียนอยู่ แต่ที่จริงแล้วมันไม่มีอะไรเข้าหรือออกจากสมองของฉันนอกจากความว่างเปล่า ฉันนั่งเหม่อมองบ้างก้มลงจดตามครูบ้างเป็นบางครั้ง ฉันทำแบบนี้วันไปจนเสียงกริ่งดังขึ้น ซึ่ง

เป็นสัญญาณเตือนว่าตอนนี้ได้เวลากลับบ้านแล้ว นักเรียนทุกคนต่างทยอยกันออกจากห้องเรียนเพื่อกลับบ้าน ฉันเองก็เช่นเดียวกัน ฉันค่อย ๆ เก็บหนังสือและอุปกรณ์การเรียนลงกระเป๋า ก่อนจะเดินไปที่ป้ายรถประจำทางเพื่อขึ้นรถกลับบ้านเหมือนกับทุกวัน นั่งมองหน้าต่างเหมือนกับทุกวัน

ฉันมักจะหาที่นั่งติดกระจกเสมอ เพราะฉันชอบที่จะมองบรรยากาศข้างทาง วันนี้บรรยากาศข้างทางก็เป็นเหมือนกับทุกวัน ความรู้สึกของฉันก็เหมือนหลายวันที่ผ่านมา ฉันเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างครู่ใหญ่ และฉันก็ออกจากภวังค์ที่ฉันสร้างขึ้นมาเมื่อใกล้จะถึงป้ายรถประจำทางที่ฉันจะลง ฉันจึงค่อย ๆ ลุกขึ้นเพื่อเดินไปตึกที่อยู่นบนเสาด้านหน้าของรถ เมื่อรถประจำทางจอดสนิทอยู่ที่หน้าป้าย ประตูรถรถประจำทางก็เปิดออก ลมอุ่นจากอากาศด้านนอกตัวรถพัดเข้ามากระทบใบหน้าของฉันที่ยืนอยู่ตรงประตู ฉันหันไปขอบคุณคุณลุงคนขับรถก่อนจะรีบเดินลงมาจากรถ

ฉันลงจากรถมายืนบนฟุตบาทที่คุ้นเคย แต่กลับมีบางอย่างที่แตกต่างออกไปจากเดิม ภาพตรงหน้าของฉันนั้นมันไม่คุ้นตาสักเท่าไร บริเวณด้านป้ายรถรถประจำทางที่ฉันลงประจำทุกวันนั้นเป็นตึกแถวที่ร้างมานาน แต่วันนี้ตึกแถวที่เคยว่างเปล่ากลับได้รับการตกแต่งอย่างสวยงาม กำแพงของตึกแถวกลายเป็นสีด้าอมน้ำตาล โคมไฟหน้าร้านสีน้ำตาลทอง

ที่ดูเก่าแต่ก็สวยงามในแบบของมัน ไม่นานฉันก็ได้รู้ถึงสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงตึกแถวนี้ ฉันเหลือบไปเห็นป้ายขนาดใหญ่ที่ติดอยู่ที่หน้าร้าน

‘จอร์จ สีนค้ำมือสอง’

ฉันรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยที่ร้านขายของมือสองมาตั้งอยู่ในบริเวณนี้ของเมือง แถวนี้ไม่น่าจะมีคนซื้อของมือสองสักเท่าไร หรือไม่ เจ้าของร้านก็เพิ่งย้ายมาอยู่ใหม่ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ถึงแม้ร้านนี้จะเหมือนกับร้านขายของมือสองอื่น ๆ ที่เคยเห็นมาแต่กลับ มีอะไรดึงดูดใจให้ฉันอยากเข้าไปในร้านค้าตรงหน้า รวกับว่ามีมนตร์สะกดบางอย่างดึงดูดให้ร่างกายของฉันเดินเข้าไปในร้าน ทันทีที่ฉันเปิดประตูเข้ามาในร้านก็มีเสียงกริ่งดังขึ้นเหมือนกับร้านขายของมือสองหลายร้านที่ฉันเคยไปกับแม่ แต่ปกติแล้ว เวลาฉันลูกค้าเข้าร้านก็มักจะมีเจ้าของร้านหรือพนักงานร้านเข้ามาต้อนรับ แต่คราวนี้กลับไม่มีใครสักคนออกมาหรืออยู่ในร้านเสียด้วยซ้ำ ฉันมองดูไปรอบ ๆ ร้านสักพักก็ไม่เห็นใคร ในขณะที่ฉันกำลังสอดส่องอยู่นั่นเอง ฉันก็ไม่ได้ทันสังเกตว่ามีเงาประหลาดค่อย ๆ โผล่เข้ามาทางฉัน

“ยินดีต้อนรับ กำลังตามหาอะไรอยู่หรือสาวน้อย” ฉันสะดุ้งด้วยความตกใจ เพราะเมื่อครู่ฉันยังไม่เห็นใครอยู่ตรงนี้สักคน เจ้าของเงาประหลาดพูดขึ้น เจ้าของเงาประหลาดเป็นชายแก่คนหนึ่งเท่านั้น และท่าทางตกใจของฉันคงปิดไม่มีคนขายแก่ต้องกล่าวขอโทษ

“ขอโทษที ฉันทำให้หนูตกใจหรือเปล่า ”

“ไม่เป็นไรค่ะ หนูแค่ผ่านมานะค่ะว่าจะเข้ามาดูอะไรหน่อย ไม่เคยเห็นเลยว่ามีร้านนี้ เพิ่งมาเปิดหรือคะ”

“ใช่แล้วจะ เพิ่งมาเปิดสด ๆ ร้อน ๆ เลย เธอเป็นลูกค้าคนแรกของฉันเลยนะ ฉันรู้สึกแปลกใจนิดหน่อย ที่ลูกค้าคนแรกของฉันเป็นเด็กสาว แทนที่จะเป็นคุณแก่ ๆ แกวนี้ เอาเถอะ เดินดูของได้ตามสบายเลยนะ” ชายแก่เจ้าของร้านพูดด้วยน้ำเสียงดีใจเมื่อฉันถามถึงรายละเอียดของร้านก่อนจะเชิญให้ฉันเดินดูสิ่งของต่าง ๆ ภายในร้าน

“ขอบคุณค่ะ” ฉันกล่าวอย่างสุภาพ ถึงแม้ว่าในใจยังคงสั่นกลัวอยู่ก็ตาม

ชายแก่เดินออกไปแล้วเป็นเวลา que ฉันจะได้เดินสำรวจร้านขายของมือสองนี้เสียที ฉันเดินไปตามทางก็พบว่า มีสินค้ามากมายให้ผู้ que สนใจเลือกซื้อ ไม่ว่าจะเป็นแจกันเก่า กรอบรูปเก่า เครื่องใช้ไฟฟ้าเก่า ภาพวาดเก่า แต่แล้วสายตาฉันก็ไปสะดุดกับชั้นที่เรียงรายไปด้วยกล่องดีบุกสี สันสวยงามละลานตา ฉันมองไปตามชั้นต่าง ๆ ที่กล่องดีบุกวางเรียงรายอยู่ ถึงแม้ว่าฉันจะอายุสิบสอง แต่ฉันก็ชอบกล่องดีบุกเก่าเพราะว่าแม่ของ ฉันก็เป็นหนึ่งในนักสะสมกล่องดีบุก เราสองคนชอบเดินดูกล่องดีบุกตามร้านขายของทั้งเก่าและใหม่ มันเป็นกิจกรรมที่ฉันกับแม่ชอบทำมากที่สุด

กล่องตึกที่เรียงรายตามชั้น บ้างก็ดูเก่าแต่ก็สวยงามในแบบของมัน ฉันเห็นกล่องตึกกล่องหนึ่งสวยงามเสียจนทำให้ฉันไม่สามารถละสายตาจากมันได้ ฉันมองอยู่สักพักก่อนจะหยิบมันออกมาดูใกล้ ๆ มันเป็นกล่องตึกที่สวยงามที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอมา ฉันคิดว่าถ้าแม่ยังอยู่และได้เห็นกล่องใบนี้แม่คงคิดแบบเดียวกับฉัน และเมื่อฉันคิดถึงแม่ น้ำตาก็พลันเอ่อคลอที่ดวงตา ถ้าแม่ยังอยู่และได้เห็นมันก็คงจะดีฉันคิดแบบนั้น และปล่อยให้ น้ำตาค่อย ๆ ไหลลงตามแรงโน้มถ่วงของโลกโดยที่ไม่ได้สังเกตว่าชายแก่เจ้าของร้านก็เดินมาถึงบริเวณที่ฉันยืนอยู่ เมื่อเขาเห็นฉันเค้าจึงพูดแนะนำสินค้าอย่างภาคภูมิใจโดยที่ไม่ได้สังเกตว่าใบหน้าฉันกำลังเปลี่ยนไปด้วยน้ำตา

“เธอชอบกล่องใบนี้หรือ กล่องใบนี้ฉันได้มาจากตอนไปอังกฤษมา ที่บริกซ์ตันนะ รู้จักไหม” ชายแก่เจ้าของร้านพูดขึ้นโดยที่ไม่ได้สังเกตว่าฉันไม่ได้ฟังที่เขาพูดอยู่เลย เพราะตอนนี้ใจของฉันกำลังจดจ่ออยู่กับกล่องโลหะสวยงามตรงหน้าและน้ำตาที่ยังไม่หยุดไหล ไม่นานชายแก่ก็เริ่มรู้ตัวว่าฉันกำลังร้องไห้และไม่ได้สนใจสิ่งที่เขาพูด ชายแก่ดูมีท่าทีตกใจเล็กน้อยก่อนจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงตกใจปนขอโทษ

“หนูเป็นอะไรไหม ลุงพูดอะไรไม่ดีไปหรือเปล่า ลุงขอโทษนะ”

“เปล่าหรือคะ หนูเห็นกล่องนี้แล้วคิดถึงแม่เฉย ๆ แม่หนูเพิ่งเสียไปนะคะ” ฉันพูดตามแบบที่ฉันคิดจริง ๆ ฉันร้องไห้เพราะฉันเห็นกล่องใบนี้มันทำให้ฉันคิดถึงแม่

“ฉันเสียใจด้วยนะหนู” ชายแก่พูดด้วยน้ำเสียงเศร้า

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“อ่า ถ้าอย่างนั้นหนูรอฉันแป๊บนี้นะ” ชายแก่พูดขึ้นก่อนจะเดินออกจากบริเวณชั้นวางกล่องตุ๊ก จากนั้นไม่นานเค้าก็กลับมาพร้อมกับกล่องที่บรรจุอัญมณีสีม่วงอมแดง

“ดูให้ ถือเป็นของขวัญต้อนรับเปิดร้านใหม่” ชายแก่พูดขึ้นพร้อมกับยื่นกล่องที่บรรจุอัญมณีให้กับฉัน

“หนูรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ มันคงจะมีราคาแพงมาก” ฉันรีบปฏิเสธ เพราะว่าอัญมณีตรงหน้าดูเหมือนจะมีราคาแพงมากฉันไม่สามารถรับมันไว้ได้จริง ๆ

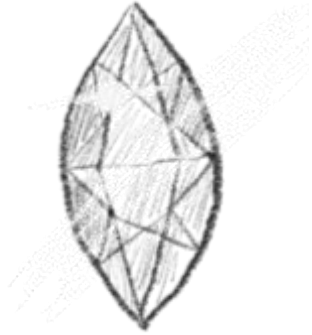
“มันไม่ได้แพงอะไรหรอก รับไปเถอะหนู” ชายแก่พูดพลางหัวเราะเล็กน้อย เหมือนกับว่าเขารู้ว่าฉันกำลังคิดอะไร ก่อนที่เขาจะเปิดฝากล่องออก เผยให้เห็นอัญมณีวาววับ ฉันไม่เคยเห็นอะไรที่สวยงามขนาดนี้มาก่อนในชีวิต

“ขอบคุณค่ะ” ฉันกล่าวขอบคุณก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบถ้วยนมณีจากมือของชายแก่ แต่ทันใดนั้นเมื่อฉันแตะโดนมัน รอบตัวฉันกลับเกิดแสงประหลาดขึ้น ตัวของฉันค่อย ๆ ลอยขึ้นเหนือพื้นดินพร้อมกับสร้อยเมื่อครู่ แสงรอบตัวค่อย ๆ สว่างขึ้น สว่างขึ้น จนฉันต้องหลับตาทั้งสองข้างเพื่อหลบแสงที่แยงจนแสบตา ฉันไม่มั่นใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นคืออะไร นี่ฉันโดนวางยาหรือเปล่า เหมือนกับที่ในผู้ใหญ่ชอบเตือนว่าอย่ารับของจากคนแปลกหน้า หรือแค่เป็นลมเพราะร้องไห้มากจนเกิดไป หรือว่าฉันกำลังจะตาย เกิดอะไรขึ้นกับฉันกันแน่...

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
**CHILDREN'S
LITERATURE**
SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

ปริเจม

เมื่อแสงรอบกายค่อย ๆ อ่อนลง ฉันกระพริบตาหลายครั้งเพื่อปรับสายตาคำให้มองเห็นภาพที่อยู่ตรงหน้าได้ชัดขึ้น แต่ไม่ว่าจะพยายามกระพริบตาที่ไร ฉันกลับไม่ได้อยู่ที่ร้านขายของเก่าหรือว่าอยู่ในโรงพยาบาลสักที เพราะภาพที่ฉันเห็นนั้นกลายเป็นภาพของต้นไม้ ภูเขา และท้องฟ้า ฉันมองไปรอบ ๆ ก็พบว่าตอนนี้ฉันยืนอยู่หน้าปากถ้ำ

ทันใดนั้นเองเห็นนกตัวใหญ่บินลงมาจากท้องฟ้า เงาของมันใหญ่จนบดบังตัวของฉันมิด ฉันพยายามจ้องมองเจ้านกตัวโต นั้นทำให้ฉันรู้ว่านั่นไม่ใช่นก แต่เป็นมนุษย์ต่างหาก ฉันพยายามที่จะหันหลังหนี แต่ขาของ ฉันกลับไม่ยอมก้าวออกไปตามที่ใจสั่ง ฉันยืนนิ่งราวกับเป็นรูปปั้นหิน

ในขณะที่คน ๆ นั้นกำลังเข้ามาใกล้ฉันมากขึ้น เป็นเจ้าของร้านขายของมือสองคนนั่นเอง แต่ตอนนี้เขาสวมเสื้อคลุมสีน้ำเงินที่ยาวจนถึงข้อเท้า รวากับหลอดออกมาจากศตวรรษที่ 16 อย่างนั้น

“สวัสดีสาวน้อย ขอโทษที่ทำให้เธอตกใจนะ ฉันชื่อกรินทร์ เธอน่าจะจำฉันได้นะ” เจ้าของร้านขายของมือสองที่ตอนนี้แต่งตัวเหมือนกับพ่อมดในการ์ตูนที่ฉันเคยดูพูดขึ้น

“สาวน้อย ไม่ต้องตกใจไป ฉันไม่ได้จะทำอะไรเธอ” ชายแก่พูด

“ที่นี่ที่ไหน หนูมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร แล้วทำไมคุณถึงลอยได้ล่ะคะ”
ฉันถามด้วยความตกใจ

“ใจเย็นสาวน้อย ฉันจะอธิบายให้เธอฟัง แต่เธอต้องใจเย็นก่อน”
ชายแก่พูดเพื่อเรียกสติของฉันที่แตกกระเจิง

“หนูว่าหนูใจเย็นลงแล้วคะ” ฉันพยายามตั้งสติและทำให้ใจเย็น
เข้าไว้

“ฉันกรินทร์ เป็นพ่อมดผู้พิทักษ์มิติต่าง ๆ ที่นี่คือปริเจม เป็นมิติอีก
มิติหนึ่งของโลกนี้ ที่เธอมาอยู่ที่นี่เพราะว่ามีคนต้องการความช่วยเหลือ”

“ความช่วยเหลือ ความช่วยเหลืออะไร จากใครหรือคะ”

“ตอนนี้ในเมืองพริกน้กำลังเกิดวิกฤตครั้งใหญ่ ชาวเมืองกำลังแตกตื่นพวกเขาต้องการความช่วยเหลือ และเธอคือคนที่พวกเขาเรียกหา”

“หนูเหวอคะ หนูว่าคุณพามาผัดคนแล้วละคะ อย่างหนูจะไปช่วยเหลือใครได้”

“ไม่ผัดหรอก เธอนั้นแหละที่ช่วยพวกเขาได้”

“หนูทำไม่ได้หรอกคะ แล้วอีกอย่าง หนูต้องรีบกลับบ้านแล้วคะ”
ฉันรีบปฏิเสธ

“เธอยังกลับบ้านตอนนี้ไม่ได้หรอกสาวน้อย ตอนนี้ประตุมิติที่พาเธอมาที่นั่นมันปิดลงแล้ว ทางเดียวที่จะเปิดมันอีกครั้ง คือการไปช่วยชาวเมืองนี้ พวกเขาต้องการเธอนะ” ชายแก่พูด ตอนนี้ฉันไม่มีทางเลือกอื่นนอกเสียจากการช่วยเหลือชาวเมืองที่ชายแก่พูดถึง และฉันก็มั่นใจว่าฉันไม่สามารถช่วยเหลือพวกเขาได้แน่นอน

“เธอทำได้ สาวน้อย” ชายแก่พูดขึ้นราวกับรู้ว่าฉันคิดอะไรอยู่ คนอย่างฉันเนี่ยจะไปช่วยใครได้ แต่เมื่อได้มองเห็นแววตาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความมุ่งมั่นและเชื่อใจของชายแก่ ฉันก็อดที่จะรู้สึกอยากลองทำไม่ได้

“คุณคิดว่าหนูทำได้เหวอคะ”

“แน่นอน ฉันเชื่อว่าเธอทำได้”

“ถ้าอย่างนั้น หนูก็พร้อมค่ะ”

“เยี่ยมเลย งั้นเราไปในเมืองกันเลยดีกว่า ตามฉันมา”

ชายแก่พูดก่อนจะเดินนำฉันไปเพื่อเป็นการนำทาง พวกเขาเดินลงจากภูเขาด้านทุ่งหญ้าที่ฉันคิดว่ามันต้องเคยเขียวขจี แต่ตอนนี้มันกลับเหี่ยวเฉาและมีเศษฝุ่นปกคลุมไปทั่วทั้งไป

ไม่นานพวกเราก็มายหยุดอยู่ที่หินรูปทรงประหลาดคู่หนึ่ง ฉันไม่รู้ว่ามันคืออะไร เพราะตอนนี้รอบตัวของฉันเต็มไปด้วยฝุ่นและควัน และแล้วฉันก็ได้รู้ว่าก้อนหินรูปทรงประหลาดคืออะไรในจังหวะที่ลมพัดแรงจนเศษฝุ่นแหวก ทำให้ฉันได้เห็นภาพตรงหน้าชัดขึ้น

ก้อนหินประหลาดนั้นก็คือประตูเข้าสู่หมู่บ้านและสภาพของหมู่บ้านราวกับภาพในหนังสือโลกที่เคยดูอย่างนั้น

“เกิดอะไรขึ้นในเมืองนี้หรือคะ” ฉันเอ่ยถามกริ๊งด้วยความประหลาดใจ สภาพของเมืองที่อยู่ตรงหน้านั้นไม่ต่างจากเมืองที่ล่มสลายในหนังสือที่ฉันเคยดู ความหนาวเย็นที่กัดกินผิวหนังจนรู้สึกแสบ ฝุ่นลอยคลุ้งไปในอากาศทำให้ฉันคันจมูกมาก

“เธอรอฟังจากปากของพวกนินจาดีกว่า”

“อะไรคือพวกนินจาหรือคะ”

กรินทร์พูดกลางฉายมือไปที่สิ่งมีชีวิตตัวเล็กที่กำลังแตกตื่นและหวาดกลัว หนึ่งในพวกนั้นหันมาเห็นฉันและกรินทร์ที่กำลังยืนอยู่ที่หน้าหมู่บ้านจึงร้องเรียกขึ้น

“นั่นท่านพ่อมดนี่ ท่านกลับมาแล้ว ท่านพ่อมด ช่วยพวกเราด้วย”

“ใจเย็น ๆ ทุกคน ฉันรู้แล้ว ฉันพาคนที่จะช่วยพวกเธอมาแล้ว”

ชายแก่พูดกลางฉายมือมาทางฉัน ฉันตกใจเล็กน้อยเพราะไม่คิดว่าชายแก่จะแนะนำว่าฉันจะเป็นคนที่ช่วยเหลือพวกเขา แต่เมื่อได้เห็นดวงตาที่เปี่ยมไปด้วยความหวังของสิ่งมีชีวิตตัวน้อยตรงหน้า ฉันก็รู้สึกสงสารและอยากจะช่วยเหลือขึ้นมาจับใจ

“สวัสดิ์ ฉันอลิสซา ฉันจะมาช่วยทุกคนเอง” ฉันกล่าวกับพวกนินท์เมื่อได้ยินว่าฉันจะมาช่วยพวกเขา พวกนินท์ต่างก็กระโดดโลดเต้น บ้างก็ร้องให้ด้วยความดีใจ เมื่อเห็นดังนั้นฉันจึงเอ่ยถามเรื่องราวเพิ่มเติมจากพวกเขา

“พวกเธอช่วยเล่าเรื่องให้อลิสซาฟังหน่อยได้ไหม”

“ได้เลยครับท่าน” ชาวนินท์คนหนึ่งพูดขึ้นก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น

“เมื่อหลายร้อยปีก่อน พวกเราชาวนิวกินีอาศัยอยู่ในมิติปริเจมกัน อย่างมีความสุข แต่แล้ววันหนึ่งก็มีปีศาจน้ำแข็งชื่อว่าเซกาเข้ามารุกราน และทำให้มิติของเราตกอยู่ในความหนาวเย็น พวกเราชาวนิวกินีต้องอยู่กันอย่างยากลำบากเป็นเวลานาน แต่แล้วบรรพบุรุษผู้กล้าของเราทั้งห้าเผ่าก็ได้รวมตัวกันต่อสู้และกักขังเซกาไว้ในส่วนที่ลึกที่สุดของดินแดน โดยใช้อัญมณีพิเศษเป็นเครื่องมือปิดผนึกเซกาไว้ มีตำนานได้กล่าวว่า วันหนึ่งเซกาจะกลับมาด้วยน้ำมือของคนใหม่ที่เต็มไปด้วยความโลภ แต่ก็จะมีผู้กล้าเข้ามาช่วยผสานอัญมณีให้กลับคืนดังเดิม” นิวกีตนั่นหยุดพูดไปครู่หนึ่ง เขาสูดหายใจลึกก่อนจะเริ่มพูดต่อ

จนเมื่อหลายวันก่อน ท่านบุนผู้นำคนหนึ่งของพวกเราคิดที่จะปลุกเซกาขึ้นมาจากการกักขัง ท่านบุนเชื่อว่าหากเขาปลุกเซกาที่ถูกกักขังไว้ได้ เขาจะได้เป็นใหญ่ไม่ใช่แค่ในมิตินี้ แต่จะได้เป็นใหญ่ในทุกมิติ คืนหนึ่งในขณะที่พวกเราชาวนิวกินีกำลังนอนหลับกัน ท่านบุนได้เข้าไปที่วิหารศักดิ์สิทธิ์เพื่อพยายามทำลายอัญมณี และในที่สุดเขาก็ทำสำเร็จ แต่โชคร้ายที่การทำลายอัญมณี ส่งผลให้พลังที่อยู่ในอัญมณีระเบิดออกและทำลายสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่โดยรอบรวมถึงท่านบุนที่อยู่ใกล้กับอัญมณีที่สุด เขาสลายจนเหลือแค่เก้ากระดูก มีเพียงเศษเสี้ยวของก้อนประจำกายของท่านบุนเท่านั้นที่หลงเหลืออยู่

พลังของอัญมณีรุนแรงจนทำให้เขาสลายไปในทันที เมื่ออัญมณี ถูกทำลายโลกของพวกเขา ก็เริ่มกลับเข้าสู่ยุคมืดอีกครั้ง อีกไม่นานเขาจะ พ้นขึ้นและทำให้โลกนี้มีแต่ความหนาวเย็นและหายนะอีกครั้ง ผู้กล้าคน นั้นต้องเป็นท่านอย่างแน่นอน”

“ช่วยพวกเราด้วย ได้โปรด” ชาวนิวท์คนหนึ่งพูดเสริม

“แล้วฉันจะต้องช่วยพวกเธออย่างไรล่ะ !”

“มีตำนานกล่าวว่าวิธีที่จะทำให้อัญมณีกลับคืนมานั้นจะต้องตาม หาของสองสิ่งนั่นก็คือดินวิเศษแห่งการเยียวยาที่อยู่ในถ้ำที่ลึกที่สุดของ ดินแดนและไฟแห่งนิจนิรันดร์จะต้องเดินทางออกไปที่ภูเขาที่สูงที่สุดของ ดินแดน โดยดินวิเศษแห่งการเยียวยาจะพบเจอได้เฉพาะตอนกลางวัน ไฟ แห่งนิจนิรันดร์จะพบได้เฉพาะตอนกลางคืนถึงช่วงรุ่งสางเท่านั้น แต่จง ระวังไว้ให้ดี”

“ระวังอะไรเธอ”

“เขากันว่าใครที่เดินทางไปสถานศักดิ์สิทธิ์ทั้งสอง จะพบกับ ความเจ็บปวดรวดร้าวที่สุดในชีวิตครับท่าน แต่พวกเราไม่ได้ให้ท่านทั้งสอง ไปกันตามลำพังหรอก พวกเราได้เตรียมตัวแทนชาวนิวท์ทั้งห้าเผ่า เพื่อ เดินทางไปพร้อมกับท่านแล้ว”

“ส่วนนี่คือแผนที่ในการเดินทางครับท่าน ตอนนี้อยู่ที่กำลังเตรียมตัวอยู่ที่เผ่าของตัวเองครับ นักเจ้าพาท่านอลิส้าไปหาพวกตัวแทนที่” ขาวนิวิทคนนี้ดูเหมือนจะเป็นหนึ่งในผู้อาวุโสของหมู่บ้าน เขายื่นแผนที่ให้ฉันและตะโกนเรียกขาวนิวิทคนหนึ่งให้พาฉันและกรินทร์ไปหาตัวแทนหมู่บ้านคนอื่น ๆ

“พวกเราขอขอบคุณท่านจริง ๆ ที่มาช่วยพวกเรา ขอให้วิญญาณบรรพบุรุษขาวนิวิทคุ้มครองท่านด้วยเถิด” ขาวนิวิทอาวุโสพูดขึ้นพลางกำมือและยกแขนข้างขวาขึ้น ก่อนที่ขาวนิวิทรอบ ๆ จะเริ่มกำมือและยกแขนขึ้นตาม ท่าทางและความพร้อมเพรียงกันของการยกมือ ทำให้ฉันรู้สึกประหลาดใจและขนลุกอยู่ไม่น้อย

“นี่เป็นท่าทางแสดงความเคารพและขอบคุณของขาวนิวิทล่ะ” กรินทร์กระซิบที่ข้างหูของฉัน ฉันคิดว่าที่กรินทร์พูดเพราะใบหน้าของฉันในตอนนี้อยู่กำลังแสดงความประหลาดใจกับสถานการณ์เมื่อครู่มากจนปิดไม่มิดอีกเช่นเคย

“พวกเขาพร้อมแล้วท่าน” ขาวนิวิทที่มีชื่อว่านักพูดขึ้นเพื่อเรียกสติของฉันรวมถึงเรียกความสนใจของขาวนิวิททั้งหลายที่อยู่บริเวณนั้น

“ถ้าอย่างนั้นนำพวกท่านไปกันเลย เชิญทางนี้ครับ” ขาวนิวิทอาวุโสพูดพลางชี้ไปที่หมู่บ้านที่ตอนนี้ยังคงปกคลุมด้วยฝุ่นควันสีดำ ภาพ

ตรงหน้ามันมืดและมัวไปหมด เหมือนกับในใจของฉันที่คิดถึงการมาอยู่ใน
สถานที่แห่งนี้และภารกิจที่ต้องทำ ถ้าฉันทำไม่สำเร็จละ ฉันจะต้องติดอยู่
ที่นี่ไปชั่วชีวิตหรือเปล่า ทุกอย่างมันดูมืดไปหมด แต่ฉันแอบหวังเล็ก ๆ ว่า
ทางข้างหน้าจะพอมีแสงสว่างให้ความมืดในใจของฉันลดลง

ชาวนิวท์

ชาวนิวท์ เป็นสิ่งมีชีวิตที่สูงประมาณไม้เมตรที่ใช้ในวิชา คณิตศาสตร์ พวกนิวท์มีรูปร่างหน้าตาคล้ายกับแมวป่าที่ใจดีเหมือนแมว บ้านของพวกนิวท์บ้างเป็นสีน้ำเงินอมขาวเหมือนดอกเลา บ้างก็เป็นสีน้ำตาลอ่อนปนทอง ยกเว้นแต่นิวท์อาวูโสที่ให้แผนที่ฉันมา เขามีขนสีน้ำตาลเข้มจนเกือบดำปกคลุมอยู่ไปทั่วร่างกาย ถึงแม้ว่าจะมีขนปกคลุมทั่วร่างกาย

พวกเขาก็สวมเสื้อผ้าราวกับเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ส่วนชาวนิวท์ที่ชื่อ ว่านัคหรือคนนำทางของพวกเรา เขาดูเหมือนจะเป็นนิวท์ที่ตัวเล็กที่สุด เขาสูงเท่ากับความยาวของมาลีแมวสีดำที่พวกเราเคยเลี้ยงไว้เมื่อหลายปีก่อน ก่อนที่แม่จะยกมันให้กับลุงดอน เพราะลุงดอนเพิ่งสูญเสียบ้าเพ็ญ ภรรยา

ของลุงไป แม่บอกว่าลุงตอนเหงาต้องมีเพื่อนคอยอยู่ข้าง ๆ ลุงตอน และ
เจ้ามาลีก็เป็นเพื่อนที่ดีให้กับลุงตอนได้ หลังจากที่ลุงตอนเอาเจ้ามาลีไป
เลี้ยง ลุงก็มีความสุขขึ้น หรือถ้าฉันกลับไปที่บ้าน ฉันอาจจะขอพ่อเลี้ยง
แมวดู มันอาจช่วยทำให้ฉันหยุดคิดถึงแม่ก็ได้

ไม่นานนักก็พาพวกเรามาหยุดอยู่ที่หน้าเฝ้า ๆ หนึ่ง ฉันได้กลิ่น
แห้ง ๆ ของเศษไม้และกลิ่นของเหล็ก คละคลุ้งไปทั่ว เหมือนกับว่าอยู่ใน
โรงรถของพ่ออย่างนั้น

“ที่นี่คือเฝ้าเหลืองครับท่าน ตอนนีँพวกเขารออยู่แล้ว” นักพูดก่อน
จะเริ่มอธิบายเรื่องราวของเฝ้าเหลือง

“แต่ละเฝ้าเราจะมีคุณสมบัติต่างกันครับ เช่นเฝ้าเหลืองนี้
ชาวนิวยอร์กในเฝ้านี้ँจะมีความสามารถในด้านของการสร้าง การประดิษฐ์
สิ่งของไปจนถึงการสร้างบ้านครับ นั่นครับ ตัวแทนเฝ้าเหลือง เธอมารอ
พวกท่านแล้ว” นักอธิบายเรื่องราวเกี่ยวกับเฝ้าสีเหลืองก่อนจะชี้ให้พวกเรา
มองไปบริเวณลานกว้าง ที่ถึงแม้จะดูไม่ออกสักเท่าไร เพราะมีฝุ่น
มากมายลอยคลละคลุ้งอยู่ในอากาศ ฉันพยายามจ้องเพื่อมองไปยังสถานที่
ที่นั่น

ที่สุดรค์มีการชี้ของนิวยอร์กตัวน้อย ภาพของนิวยอร์กหนึ่งที่มีขนสี
น้ำตาลแดงปกคลุมไปทั่วร่างกาย ขนของนิวยอร์กนี้ँ ยาวกว่านิวยอร์กอื่น ๆ

ที่ฉันเคยเห็น นอกจากนี้ยังสวมกระโปรงอีกด้วย ระหว่างที่ฉันพิจารณา ภาพตรงหน้าด้วยสายตาและสมองที่กำลังประติดประต่อเรื่องราวต่าง ๆ กันอยู่ เจ้าของเรือนขนยาวก็เดินมาตรงหน้าพวกเราและเริ่มเอ่ยบทสนทนา

“สวีสวีคะ มิเกลจากเผ่าเหลืองคะ” นีวท์สาวพูดขึ้น เสียงของเธอเล็กแหลมจนทำให้ฉันรู้สึกจี้ก๊ะจี้ที่หูเล็กน้อย

“มิเกล นี่คือน่านอลิสตา คนที่ท่านพ่อมดพามาช่วยพวกเราอย่างไรล่ะ” นักพูดแนะนำฉัน นีวท์สาวมองฉันด้วยดวงตาที่เป็นประกาย ก่อนจะพุ่งตัวเข้ามาอกตขาของฉันโดยที่ฉันไม่ทันตั้งตัว

“ขอบคุณนะคะ ขอบคุณจริง ๆ ” นีวท์สาวพูดขึ้นทั้งที่ใบหน้าของเธอยังอยู่ที่ขาของฉัน ท่าทางของเธอดูมีความสุขมาก ทั้งที่ยังไม่มีอะไรจรรันตีว่าฉันจะช่วยพวกเขาได้

“อะหืม เราต้องรีบเดินทางไปเผ่าต่อไปกันแล้วครับ ไม่งั้นจะไม่ทันกาลเอานะ” นักพูดขึ้นเตือนให้รู้ว่ายังมีอีกหลายเผ่าที่พวกเราจะต้องไปหา และรับตัวนีวท์ตัวแทนเผ่าต่าง ๆ

“ขอโทษคะ นัคนำทางท่านทั้งสองไปได้เลยคะ” มิเกลกล่าวขอโทษ ก่อนจะหันมาพูดเสียงเบากับฉัน

“เข้าดีใจมาก ๆ เลยค่ะที่ท่านอลิสสาอยู่ที่นี้ เข้าอยากพูดเพราะว่าเข้าดีใจจริง ๆ ค่ะ” นิวิธสาวพูดด้วยความรู้สึกมีความสุขที่สุดเท่าที่ชีวิตของเธอจะมี เธอเป็นนิวิธคนแรกที่ฉันเห็นว่าเธอมีพลังบวกมากกว่านิวิธคนอื่น ๆ อาจจะเป็นเพราะสถานการณ์ที่ตั้งเครียดตอนนี้คงทำให้หลาย ๆ คนไม่รู้สึกละสบายใจเท่าไร ในสถานการณ์ตั้งเครียดแบบนี้ ฉันไม่รู้เลยว่าจะต้องทำอย่างไรให้มีความสุขและสดใสได้เท่ากับมิเกลในตอนี้

ระหว่างทางที่พวกเราทั้งสี่กำลังเดินไปที่เผ่าต่อไป นิวิธสาวคนเดียวในหมู่พวกเราก็ดูท่าทางมีความสุข เธอฮัมเพลงไปตลอดทาง รวกับว่าผู้เฒ่ารอบตัวเป็นกิลิตเตอร์วิบว็บของเหล่านางฟ้าอย่างนั้น ทันใดนั้นเอง เสียงฮัมเพลงก็เงียบลง ฉันที่ไม่ได้ให้ความสนใจกับนิวิธสาวตัวน้อยสักเท่าไร ก็ต้องหันมองไปที่เธอ

ตอนนี้ภาพตรงหน้าของฉัน ไม่เหลือนิวิธสาวอารมณ์ดีอีกแล้ว เธอกำลังยื่นร้องไห้กับกองไม้กองหนึ่งที่ถูกทับถมกันจนสูงเหนือศีรษะของฉัน มิเกลยื่นมองมันก่อนจะร้องให้ออกมา จนฉันต้องเข้าไปปลอบเธอ

“ไม่เป็นไรหรอกนะมิเกล เดี่ยวเราจะช่วยเขาเอง”

“เจ้าก็รู้ว่าเข้ารักคุณปกป้องมากขนาดไหน คุณปกป้องผู้นำสงสาร”

“เข้าเข้าใจ แต่เราต้องไปแล้วนะ ถ้าเรายังรีบไปเท่าไร คุณปกป้องจะได้กลับมาหาเจ้าไวเท่านี้แหละ”

“จริงหรอเน้ค ไปกันเถอะคะ ข้าขอโทษที่ทำให้ทุกท่านเสียเวลานะคะ” นีวท์สาวกล่าวขอโทษฉับและกรินทร์ ก่อนจะรีบเดินนำฉับ กรินทร์และน้คไป

“คุณปิงปองเป็นต้นไม้ที่มีเกลปลูกไว้นะครับ ปกติแล้วพวกเราชาวนีวท์จะไม่สามารถทำอะไรนอกเหนือจากความสามารถของตัวเองได้ดีนัก แต่มีเกลเป็นนิวท์ที่เก่งครับ เธอสามารถปลูกต้นไม้ได้ เธอเลี้ยงดูประคบประหงมคุณปิงปองเหมือนกับลูก แต่พอมีเหตุการณ์วันนั้น คุณปิงปองเลยโดนพวกเศษไม้ที่พัดมาทับครับ” น้คเล่าเรื่องราวของคุณปิงปองให้พวกเราฟัง เมื่อได้ฟังแล้ว ฉับก็รู้สึกสงสารมีเกลขึ้นมาจับใจ ถ้าฉับสร้างอะไรสักอย่างแล้วมันต้องพังลงต่อหน้า ฉับก็คงจะเศร้าเหมือนกับที่มีเกลเป็นเหมือนกัน

ไม่นานพวกเราก็มາถึงเผ่าต่อไป ที่นี่แตกต่างจากตอนที่ฉับไปถึงเผ่าสี่เหลือง ความรู้สึกที่อื่น ๆ หนาว ๆ ที่เกิดขึ้นจนรู้สึกเหมือนจะเป็นไข้ เหมือนกับว่าฉับกำลังจะเป็นลมอย่างนั้น แต่ฉับก็รู้ได้เลยว่าอาการนี้ไม่ได้เกิดขึ้นกับฉับเพียงคนเดียว เพราะตอนนี้มีเกลก็กำลังเดินเซไปเซมาคล้ายจะเป็นลมเหมือนกัน

“ทุกท่าน... เป็นอะไรไหมครับ... ทุกท่าน... รอผม... สักครู่ นะครับ” น้คพูดขึ้นทั้งที่ตัวเองก็ยืนเซไปเซมาเหมือนกับคนอื่น ๆ

“บีบี... ท่านบีบี... หยุดจุดไฟก่อน ท่านบีบี” นักร้องน้อยตะโกนจนสุดเสียง ไม่นานนัก อากาศหนาว ๆ ร้อน ๆ ก็หายเป็นปลิดทิ้ง ตอนนี้นี้คงเหลือแต่ความหนาวเย็นและเศษฝุ่นเท่านั้น

“ที่นั่นคือเผ่าแดงครับ ชาวนิวกีที่ที่อยู่ในเผ่าแดงจะมีความสามารถในการต่อสู้และการสร้างไฟ แบบเมื่อครูที่เราารู้สึกร้อน ๆ กันนะครับ แต่เพราะว่าลมในตอนนี่แรงเกินไปจนจุดไฟไม่ได้ มันเลยดับ ๆ ติด ๆ แบบเมื่อครูนะครับ” นักร้องบายก่อนจะมีเสียงหนึ่งแทรกเข้ามา

“มากันแล้วเหวอ” เสียงนิวกีคนหนึ่งตะโกนมาจากที่ไกล ๆ ไม่นานนักก็มีเสียงร้องให้ดังออกมาจากม่านฝุ่นตรงหน้า ก่อนที่จะได้เห็นภาพของนิวกีนับสิบคน

“คนเก่งของแม่ แม่ไม่ยอมให้ลูกไปเลย”

“ไม่เป็นไรหรอกครับแม่ ผมดูแลตัวเองได้ ลูกแม่โตแล้วนะ”

“แต่ลูกก็ยังเป็นเด็กน้อยของแม่อยู่ดีนั่นแหละ”

“รำลាក់ันเสร็จหรือยัง ให้ลูกไปได้แล้ว แกทำได้อาร์ค พ่อเชื่อในตัวแก”

“ขอบคุณครับพ่อ ลาก่อนครับแม่ ลาก่อนครับพ่อ ผมจะรีบกลับมาให้เร็วกว่าพวกท่านเล่นใจโจบตาเสียอีก” นิวกีหนุ่มพุดขึ้นพร้อม

กันโบกมือลาพ่อและแม่ของเขา เสียงสะท้อนของคนเป็นแม่มดเป็นระยะ ๆ พร้อมกับเสียงโห่ร้องให้กำลังใจจากนิรทนต์อื่น ๆ ในเผ่า

“นี่คือกลุ่มที่จะไปกอบกู้อัญมณีไข่มุกหรือไม่ ข้าชื่ออาร์ค บุตรแห่งอาห์น ยินดีที่ได้พบ” นิรทนต์หนุ่มเดินตรงมาหาพวกเขา ก่อนจะเอ่ยคำทักทาย นิรทนต์หนุ่มนี้มีขนสีน้ำตาลอมส้ม เขาสวมชุดราวกับเป็นทหารในยุคกลาง

“สวัสดีอาร์ค นี่มีเกลจากเผ่าเหลือง เจ้าคงจะรู้จักอยู่แล้ว ท่านนี้คือท่านพ่อมด ส่วนท่านนี้คือท่านอลิสตา คนที่ตำนานกล่าวไว้” นิรทนต์หนุ่มทักทายพวกเขา ก่อนที่นั่นจะแนะนำตัวทุก ๆ คนที่ยืนอยู่และยังแนะนำว่าฉันเป็นคนที่ตำนานกล่าวไว้ เพราะทั้ง ๆ ที่ฉันเองก็ยังไม่รู้ว่าฉันจะใช้คน ๆ นั้นหรือเปล่า

“เดี๋ยวก่อนนัค ฉันอาจจะไม่ใช่คนที่ตำนานกล่าวไว้ก็ได้” ฉันแย้ง

“นั่นสิ ข้าคิดว่าคนที่ตำนานกล่าวไว้จะกำยำกว่านี้เสียอีก ที่ไหนได้ กลับกลายเป็นมนุษย์ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ เท่านั้นเอง”

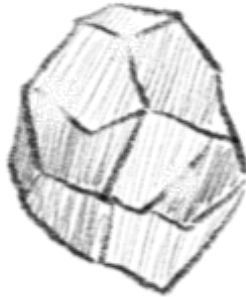
“ก็ต้องเป็นท่านอลิสตาแน่นอนอยู่แล้วนะสิอาร์ค ข้าเชื่อว่าต้องเป็นท่านอลิสตาคนนี่แน่ ๆ” มีเกลพูดเพื่อปกป้องฉัน เธอดูเหมือนว่าจะเชื่อในสิ่งที่ฉันพูดจริง ๆ อาร์คที่เห็นว่ามีเกลพูดปกป้องฉันก็ไม่ได้พูดอะไรตอบ แต่กลับเมินหน้าหนีคนอื่น ๆ ไปแทน

“เอาน่า ๆ นี่เราต้องรีบไปที่เผ่าอื่นแล้วนะ เดี่ยวจะไม่ทันเอา” เป็นกริณทร์ที่พูดขึ้นมาขัดสถานการณ์เมื่อครู และทำให้พวกเราได้ออกเดินทางไปยังเผ่าถัดไป โดยที่อาร์คก็ยังคงทำเป็นไม่สนใจพวกเราอยู่ ฉันรู้ว่าอาร์คไม่เชื่อใจคนแปลกหน้าอย่างฉัน ขนาดฉันเองที่เป็นเจ้าของชีวิตและร่างกายก็ยังไม่เชื่อใจตัวเองเลยด้วยซ้ำ ฉันก็ไม่ได้ต่างอะไรกับอาร์คสักนิด

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
**CHILDREN'S
LITERATURE**
SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

คนที่ถูกเลือก

จากเผ่าเหลืองสู่เผ่าแดง จากเผ่าแดงสู่เผ่าต่อไป ในครั้งนี้พวกเราใช้เวลาเดินมากกว่าครึ่งไหน ๆ พวกเราเดินกันอยู่นานจนรู้สึกเมื่อยขาไปหมด และแล้วในที่สุดพวกเราก็มาถึงเผ่าต่อไป ที่เผ่านี้มีอากาศหนาวเย็นกว่าเผ่าอื่น ๆ แถมยังรู้สึกน่าวังเวงกว่าเผ่าอื่น ๆ อีกด้วย ไม่ทันที่นั้นจะได้พูดอะไร ก็มีนิรทปริศนาสองตน ทั้งสองตนสวมผ้าคลุมยาวคล้ายกับที่กรินทร์ใส่ แต่ตัวเล็กกว่ามาก

“เชิญทางนี้” นิรทหนึ่งเ็นสองตนพูดขึ้น ก่อนจะผายมือไปตามทางที่ปูด้วยหิน พวกเราทั้งสี่เดินไปตามทางที่นิรทปริศนาบอก

ไม่นานพวกเราก็มาถึงใจกลางของเผ่าม่วง ฉันรู้ว่าที่นี่คือใจกลางของเผ่านี้ เพราะที่นี่มีธัญมณีเม็ดโตตั้งอยู่ตรงกลาง สีของมันเหมือนกับสีของธัญมณีที่กรินทร์มอบให้ฉันตอนที่อยู่ในร้านขายของมือสองไม่มีผิด แต่ไม่ทันที่ฉันจะได้หันไปถามกรินทร์ ก็มีเสียงฝีเท้าของนิ่วจำนวนหนึ่งเดินมาทางพวกเรา

“เป็นอย่างไรบ้างซีซา”

“มันแยกว่าที่คิดอีกท่านพ่อมด” เป็นกรินทร์ที่เริ่มเปิดบทสนทนา ก่อน และดูเหมือนว่ากรินทร์จะรู้จักกับเผ่านี้เป็นอย่างดีอีกด้วย

“เรามีเวลาอีกเท่าไร”

“อีกแค่สองรอบพระอาทิตย์”

“นั่นมันแย่มาก ๆ” กรินทร์และนิ่วที่ตนนั้นแอบพูดคุยกัน แต่ฉันก็ดันได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูด แม้จะไม่ชัดเจน แต่ฉันก็พอจะประติดประต่อเรื่องราวต่าง ๆ ได้

“ใช่ ท่านต้องรีบไปกันแล้ว ฉันกำลังตามมาหาให้”

“มายาเหวอ” กรินทร์ดูแปลกใจที่ได้ยินชื่อของนิ่วที่ตนนั้น สีหน้าเขาดูคลายทุกข์ไปได้เล็กน้อย

“ใช่ มาया”

“เธอจะยอมออกเดินทางกับพวกเราหรือ”

“ตอนนี้โดมของเธอเสียหายหนัก ถ้าไม่มีพลังจากอัญมณี เธอจะต้องเสียโดมตลอดไป นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเธอถึงยอมออกมา”

“แบบนี้เอง” กรินทร์พูดอย่างเข้าอกเข้าใจ ก่อนที่จะเปลี่ยนประเด็นมาให้ความสนใจกับฉันทน

“ข่าลี้มบอกไป ฉันทนคนที่ตำนานกล่าวไว้มาด้วย” กรินทร์พูดพลางเดินมาทางฉันทน

“ทำไมท่านไม่รีบบอกข้าให้เร็วกว่านี้” นิเวทนต์นั้นพูดขึ้นพร้อมกับรีบเดินมาหาฉันทน เธอจ้องฉันทนอย่างละเอียดพร้อมกับจับตัวเพื่อสำรวจส่วนต่าง ๆ ในร่างกายของฉันทน

“เธอแตะมันได้หรือ” เธอถามกรินทร์ แต่ฉันทนก็ไม่เข้าใจสิ่งที่เธอพูดนัก

“ใช่แล้วล่ะ เธอแตะมันได้”

“สวัสดี ข้าชื่อซีซา เป็นหัวหน้าเผ่าสีม่วง เป็นเกียรติมาก ๆ ที่ได้พบกับท่าน” เธอกล่าวแนะนำตัวพร้อมกับโค้งทำความเคารพฉันทน

“สวัสดีค่ะ ฉันชื่ออลิสซา ยินดีที่ได้พบกับท่านเช่นกัน”

“ขอบคุณบรรพบุรุษที่ส่งท่านมาที่นี่ ท่านได้ฟังเรื่องที่เกิดขึ้นแล้วหรือยัง”

“ฉันได้ยินแล้วค่ะ” ฉันตอบไปตามความจริง ทำให้สีหน้าของชีซาอ่อนความกังวลลง

“ท่านจะต้องรีบออกเดินทางให้เร็วที่สุด แล้วนี่มายามาหรือยัง” ชีซาพูดขึ้นพลางมองไปรอบ ๆ เพื่อหาวิธีที่ตนเรียกหา

“เข้ามาแล้ว” นีวิทสาวคนหนึ่งพูดขึ้นพร้อมเดินออกมาจากกลุ่มหมอกควัน เธอสวมเสื้อคลุมยาวสีม่วงตัดกับขนสีบลอนด์ทอง เธอมันดูสวยงามมาก ๆ รวากับเธอเป็นเจ้าหญิงอย่างนั้น

“นั่นท่านมายาตัวจริงหรือเนี่ย” เป็นเสียงของนักที่ดั่งขึ้น ฉันไม่รู้ว่าทำไมเวลาทุกคนตกใจเวลาได้ยินชื่อของเธอ หรือเธอจะเป็นเจ้าหญิงจริง ๆ อย่างที่ฉันคิด

“นี่คือมายา ตัวแทนเผ่าสีม่วงที่จะเดินทางไปกับท่านด้วย”

“มายา นี่คือนางอลิสซา คนที่ตำนานกล่าวไว้” ชีซาพูดพลางผายมือมาที่ฉัน สีหน้าของมายาดูตกใจเล็กน้อย

“เป็นท่านจริง ๆ เหรอ” เธอพูดขึ้นพร้อมจ้องมองมาที่ดวงตาของฉันอย่างคาดหวัง ฉันไม่มั่นใจว่าสายตานี้คืออะไร แต่ฉันก็รู้สึกกดดันไม่น้อย

“ฉันก็ไม่มั่นใจ แต่ใคร ๆ เขาก็พูดกันแบบนี้” ฉันตอบตามความจริง

“ถ้าอย่างนั้น เรายีบไปกันเถอะ ข้าไม่อยากเสียเวลาไปกับการหายใจทิ้งหอกนะ” มายาพูดพร้อมกับเดินไปรวมตัวกับนิวัตต์คนอื่น ๆ

“ถ้าอย่างนั้น เรายีบไปกันดีกว่า มีตัวแทนอีกสองเผ่าที่เราต้องไปรับนะ” นัคพูดพร้อมเดินนำพวกเราทั้งห้าไป

“ขอให้บรรพบุรุษคุ้มครองนะมายา” ซีซาและซาวนิวัตต์เผ่าสีม่วงพูดขึ้น

เมื่อเดินออกมาพ้นจากเขตของเผ่าสีม่วง ด้วยความสงสัยว่าเผ่าสีม่วงนั้นมีความสามารถเกี่ยวกับอะไร ฉันจึงรีบถามกรินทร์ที่เดินอยู่ข้าง ๆ

“กรินทร์ เผ่าสีม่วงนี้เป็นเผ่าอะไรเหรอ”

“เผ่าสีม่วงนะเหรอ นิวัตต์เผ่าสีม่วงเป็นคนดูแลเวทมนตร์และการเยียวยาต่าง ๆ ในหมู่บ้านแห่งนี้” กรินทร์ตอบ

“แล้วอัญมณีกลางแผ่นนั้น เหมือนกับอัญมณีที่คุณให้หนูตอนอยู่ที่ร้านเลย”

“โอ้ ใช่แล้ว อัญมณีที่ฉันให้เธอ เป็นเศษเสี้ยวของอัญมณีชิ้นนั้น มันเป็นอัญมณีที่เชื่อมต่อกับอัญมณีหลักของชาวนิวท์ที่แตกสลายไป แต่ว่าหากไม่มีอัญมณีหลัก อัญมณีในแผ่นมวงก็จะค่อย ๆ เสื่อมพลังลงด้วย” คำตอบของกรินทร์ทำให้ฉันหายข้องใจไปได้หลายเรื่อง แต่ก็ยังมีบางเรื่องที่ฉันอยากรู้แต่ก็ไม่กล้าที่จะถามสักเท่าไร นอกจากนั้นพวกเราก็ไม่มีเวลามากนัก เพราะตอนนี้พวกเราอยู่ที่หน้าแผ่นของแผ่นสีเขียวแล้ว

 BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
ฉันรู้ได้ทันทีที่เราเดินทางมาถึงที่นี่ เพราะที่นี้กลิ่นเหมือนอยู่ในไร่ นาสักแห่ง มีกลิ่นของดินโคลน กลิ่นเขียว ๆ ของพืช ฉันเดาว่าแผ่นนี้จะต้องเป็นแผ่นที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรแน่ ๆ และซึ่งมันก็เป็นความจริง นึกพูดขึ้นเมื่อถึงที่หน้าแผ่นนี้ว่านี่คือแผ่นสีเขียว แผ่นของนิวท์เกษตรกรรม ระหว่างที่นักอธิบายอยู่ฉันก็แอบเห็นมาชายับจุมูกไปมา ฉันว่าเธอคงจะไม่ชอบกลิ่นแบบนี้แน่ ๆ

“นั่นตัวแทนแผ่นสีเขียวใช่หรือไม่” นักตะโกนถามนิวท์ที่ยืนอยู่ที่บริเวณหน้าแผ่น

“ใช่ ข้าคุณ จะไปกันได้หรือยัง ข้ารอนานมากแล้วนะ” นิวท์หนุ่มพูดพลางเดินออกมาจากเงามืด นิวท์ตนนี้แตกต่างออกไปจากนิวท์ตนอื่น

ร่างกายของเขาดูบึกบึนราวกับเป็นนักเพาะกายอย่างนั้น นิวท์ตอนนี้ น่าจะชอบการออกกำลังกายมากแน่ ๆ หรือไม่เขาก็ต้องแบกของหนัก ๆ อยู่ตลอดเวลา ขนของเขาเป็นสีน้ำตาลอมเทาเข้มดูน่าเกรงขาม

“ใจร้อนจังเลยนะ แต่เราก็ไม่มีเวลามากแล้วละ ก่อนอื่นฉันขอแนะนำทุกคนก่อน นี่คือนิเกลจากเผ่าเหลือง นี่อาร์คจากเผ่าแดง นี่มาจากเผ่าม่วง ส่วนนี่ก็คือท่านพ่อมด นายคงรู้อยู่แล้ว ส่วนคนสุดท้าย ท่านอลิสซา เธอคือบุคคลในตำนาน” นักพูดอธิบาย แต่ดูเหมือนว่าทุกคนจะไม่สนใจมากนัก

“ข้าไม่สนอะไรทั้งนั้น รีบออกเดินทางกันได้แล้ว ข้าอยากจะได้บ้านของข้าคืนไว ๆ ” นิวท์ที่ชื่อพูดอย่างไม่สบอารมณ์นัก

“ถ้าอย่างนั้นเรารีบไปรับตัวตัวแทนจากเผ่าสีน้ำเงินกันเลยดีกว่า” ทันทีที่คุณได้ยินชื่อเผ่าสีน้ำเงิน เขาก็ชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดอย่างไม่สบอารมณ์ขึ้นมา

“ทำไมต้องเอาคนจากเผ่านี้ไปด้วยละ”

“ก็ท่านผู้ใหญ่เป็ปปีบอกมาแบบนี้”

“เอาเถอะ รีบ ๆ ไปรีบ ๆ ทำให้มันเสร็จ ๆ” ดุคดูเหมือนว่าจะไม่พอใจสักเท่าไรเมื่อพูดถึงเผ่าสีน้ำเงิน ซึ่งฉันก็ไม่เข้าใจเท่าไร แต่ดูจากน้ำเสียงและสีหน้าท่าทาง ฉันคิดว่านิวัตที่ชื่อว่าดุคดูไม่น่าคบเอาซะเลย

พวกเรารีบเดินทางต่อกันมาที่เผ่าสีน้ำเงิน ที่นี้บรรยากาศน่ากลัวกว่าเผ่าต่าง ๆ ที่ฉันไปมามาก ๆ มีเพียงแค่เสียงลมและเสียงน้ำกระเพื่อมเท่านั้นที่ทำให้เผ่านี้ไม่เงียบสนิท

“น่ากลัวจัง” ฉันพึมพำ และทันใดนั้นเองนิวัตตัวแทนเผ่านี้ก็เดินออกมา เขาเดินห่อตัวออกมาดูเหมือนเป็นนิวัตที่ซื่อๆมาก

“สวัสดิ์ เข้าชื่อเจอร์รี่” นิวัตตนี้น้ำเสียงเบา จนฉันเกือบไม่ได้ยิน

“คนอื่นไปไหนกันหมดล่ะเจอร์รี่” น้คถามด้วยความเป็นห่วง เพราะเผ่านี้ดูเงียบจนน่าสงสัย

“พวกเขาไม่ออกมากันหรือ พวกเขาไม่อยากพูดถึงมัน เรายังไปกันเถอะ” เจอร์รี่พูด ก่อนจะเงยหน้ามาสบตาฉัน

“ท่านคงเป็นคนในตำนานสินะ เป็นเกียรติที่ได้พบกับท่านจริง ๆ” เขาโค้งให้ฉัน ซึ่งแตกต่างจากนิวัตเผ่าอื่น ๆ ที่มันจะยกแขนเพื่อแสดงความเคารพหรือขอบคุณ

“พวกเราเผ่าสีน้ำเงินศึกษาเรื่องของมนุษย์และได้เขียนเรื่องราวของพวกคุณมาเยอะ เป็นเกียรติที่ได้พบกับมนุษย์ตัวเป็น ๆ นะครับ” ดูเหมือนว่าเผ่านี้จะมีความสามารถในการศึกษาและจดบันทึก เท่ากับว่าตอนนี้ความสามารถของชาวนิวท์มีทั้งการประดิษฐ์ การสร้างไฟ การร่ายเวทมนตร์ การเกษตร จนถึงการจดบันทึก ตอนแรกฉันคิดว่าพวกเขาเป็นแค่พวกป่าเถื่อน แต่ที่ไหนได้ พวกชาวนิวท์เป็นสิ่งมีชีวิตที่น่าสนใจมากทีเดียว ฉันคงไม่สามารถตัดสินอะไรง่าย ๆ จากแค่เพียงเพราะว่าพวกเขามีขนดกเต็มตัวเท่านั้น

“เอาละท่านอลิสซาและท่านพอมด ข้าคงไม่สามารถไปกับพวกท่านได้ไกลกว่านี้แล้ว ต่อจากนี้ตัวแทนเผ่าทั้งห้าจะเดินทางไปกับท่าน ขอให้โชคดี ขอให้บรรพบุรุษคุ้มครอง” นึกหันมาพูดกับฉันหลังจากที่ตัวแทนหมู่บ้านทั้งห้าอยู่กันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตาแล้ว ต่อจากนี้จะเป็นการผจญภัยและอันตรายของจริงที่ฉันจะต้องเผชิญ ฉันรู้สึกประหม่ามาก แต่เมื่อเห็นสายตาของตัวแทนชาวนิวท์ทุกคนที่หันมามองฉันด้วยความหวัง ฉันก็คิดว่าฉันน่าจะทำได้ ฉันจะต้องทำได้

“ขอบคุณนะนัก” ฉันกล่าวขอบคุณนัก เขาเป็นผู้นำทางที่ดีมาก ถึงแม้ว่าเขาจะตัวเล็กกว่าใคร ๆ แต่เขาก็สามารถทำหน้าที่ของตัวเองได้ดีมาก ๆ

“เยี่ยมไปได้เลย ถ้าอย่างนั้นเราเริ่มเดินทางกันเลยดีกว่า เจ้าทั้งห้า
ช่วยนำทางพวกเราด้วยนะ” กรินทร์พูดขึ้น ก่อนที่ชาวนิวกัทซังห้าจะเริ่มเดิน
นำพวกเราไปทางใต้ของหมู่บ้าน

ไม้ขีดไฟ

ตัวแทนหัวหน้าเผ่าทั้งห้าพาฉันและกรินทร์เดินทางไปทางใต้ของหมู่บ้านระหว่างเดินทาง พวกเราเดินผ่านทุ่งดอกไม้สีเหลืองที่ตอนนี้เขียวและเฉาไปมาก ฉันว่าถ้าในช่วงเวลาปกติทุ่งดอกไม้นี้จะต้องสวยมาก ๆ รวากับว่าหลุดออกมาจากภาพวาดของจิตรกรชื่อดังแน่ ๆ

“เราจะต้องไปที่ถ้ำแดนดินใช่หรือไม่ ตามที่ตำนานบอก” มายาพูดขึ้น

“ใช่ ฉันลืมนึกไปว่ามีคนให้แผนที่ฉันมาด้วย” ฉันหยิบแผนที่ออกมาจากกระเป๋าของฉันก่อนจะยื่นให้กับมายา เธอหยิบมันและยื่นดูอยู่พักหนึ่ง

“มีใครเคยไปที่ถ้ำแดนดินบ้าง” เธอถามขึ้นพร้อมหันไปมองหน้า
นิวัตต์คนอื่น ๆ แต่ก็ดูเหมือนจะไม่เคยมีใครเคยไปที่นั่นเลย

“ข้าเคยไปอยู่หนหนึ่ง” ดุคพูดขึ้น “ที่นั่นมันน่ากลัวและลึกมาก
พวกเจ้าคงไม่กล้าลงไปหรอกมัง” ดุคพูดเป็นการหยั้แซงคนอื่น ๆ ทำคน
อื่นที่ได้ยินรู้สึกขวัญเสียเล็กน้อยถึงมาก

“มันอาจจะไม่แยขนาดนั้นก็ได้อ” กรินทร์พูดเพื่อช่วยทำให้
สถานการณ์ตอนนี้ไม่ตึงเครียดมาก

“ก็คอยดูเอาเองแล้วกัน” ดุคพูดก่อนที่จะรีบเดินนำไป

พวกเราทั้งเจ็ดเดินทางกันต่อหลังจากที่ดูแผนที่กัน ดุคบอกว่า
พวกเราจะต้องข้ามสะพานเพื่อข้ามไปยังพื้นที่ป่าอีกฝั่ง ถึงแม้ว่าดุคจะ
พูดจาไม่ดีในบางครั้ง แต่เขาก็มีความเชี่ยวชาญในการเดินป่ามากกว่าใคร
ๆ เขาสามารถพาเรามาถึงบริเวณสะพานข้ามแม่น้ำได้ แต่แล้วก็เกิดเรื่อง
ที่ฉันไม่อยากจะให้เกิดขึ้น ในตอนที่พวกเรากำลังเรียงแถวต่อกันขึ้น
สะพาน เจอร์รี่ดันผลอเดินไปชนดุคเข้าให้ ถึงแม้ว่าดุคจะไม่เป็นอะไร แต่
ความรู้สึกไม่พอใจของดุคที่มีอยู่ในใจก็พร้อมจะทะลักออกมา เหมือนกับว่า
ในใจของดุคมีไม้ขีดไฟก้านเล็ก ๆ อยู่เป็นร้อย ๆ ก้าน เมื่อมีอะไรมาสะกิด
ก้านใดก้านหนึ่งให้ติดไฟ ก้านอื่น ๆ ก็พร้อมที่จะติดไฟเช่นกัน

“คิดจะหาเรื่องกันหรือ!” ดุคพูดด้วยเสียงแข็ง

“ข้าเปล่านะ ข้าขอโทษ ข้าไม่ได้ตั้งใจ” เจอรรีรีบขอโทษดูคนที่กำลังหัวเสียอย่างหนัก

“ข้าไม่รับคำขอโทษของคนจากเผ่าน้ำเงินหรอกนะ”

“ทำไมพูดแบบนี้ล่ะ”

“ใจเย็น ๆ อย่าทะเลาะกันเลยนะ” มิเกลพูดขึ้นขัดนิ่วทั้งสอง

“เจ้าน่ะไม่ควรมาอยู่กับเราด้วยซ้ำ เผ่าเจ้ามันตัวซวย” เป็นจุดที่ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ นิ่วที่หนุ่มตัวโตเดินเข้าไปกระแทกไหล่ของนิ่วตัวเล็กอย่างจัง นิ่วตัวเล็กที่ถูกกระทำไม่ยอมให้ใครมาทำร้ายตัวเองฝ่ายเดียว เจอรรีเดินเขาไปผลักที่ไหล่ของดูค แต่ดูคก็ไม่กระทบกระเทือนอะไรทั้งสิ้น

“อย่ามาว่ากันแบบนี้ล่ะ” เจอรรีเริ่มอารมณ์เสียมากขึ้นกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

“พวกนายอย่าทะเลาะกันเลย” มิเกลร้องห้ามดูคและเจอรรีที่กำลังทะเลาะกัน

“แต่เผ่าน้ำเงินก็เป็นคนทำเราซวยจริง ๆ นี่” อาร์คพูดเสริม นั่นทำให้สถานการณ์ตรงหน้ายิ่งแย่ลงไปอีก

“ข้าไม่ใจเย็นหรือกนะ” ดุคพูดขึ้นด้วยความโกรธ ตอนนี้

“พวกนายอย่าทะเลาะกันเลย” มิเกลร้องห้าม ในขณะที่มายายืนดูทุกคนอยู่เงียบ ๆ

“ท่านอลิซาช่วยด้วย พวกเขาทะเลาะกันใหญ่แล้ว” มิเกลวิ่งมาหาฉันและบอกให้ฉันช่วยห้าม ฉันไม่เคยต้องมาห้ามคนทะเลาะกัน ฉันไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร ถ้าเข้าไปห้ามตรง ๆ พวกเขาจะยอมฟังฉันไหม

“นี่ทุกคนเลิกทะเลาะกันเถอะ ถ้าเขายังทะเลาะกันอยู่แบบนี้เราจะช่วยหมู่บ้านให้รอดพ้นจากวิกฤตนี้ยังไงละ” ฉันพูดออกไป

“ใช่ แต่เราสูญเสียอัศวมณีก็หนักมากพออยู่แล้ว เราอย่าทะเลาะกันให้มันแย่ลงไปกว่านี้เลย” มายาพูดเสริม ทำให้อารมณ์ที่คุกรุ่นของทุกคนค่อย ๆ เบาลง

“ข้าไม่รู้เรื่องด้วยหรือกนะ พวกเราไม่รู้เลยว่าท่านขุนจะทำอะไรแบบนี้” เจอร์รี่อธิบายเสริม น้ำเสียงของเขารู้สึกผิดมาก รวากับว่าเขาต้องแบบรับชื่อเสียงทั้งหมดของเผ่าไว้ที่ตัวของเขาเพียงคนเดียว

“เจ้าโกหก คนในเผ่าเจ้ามันโกหก” ดุคยังคงไม่ยอมรับสิ่งที่เจอร์รี่พูด แต่ก็ยังมีที่ท่าอ่อนลงเล็กน้อย

“ข้าไม่ได้โกหก และคนในเผ่าข้าก็ไม่ได้โกหกด้วย”

“พวกเขาอาจจะไม่รู้จริง ๆ ก็ได้นะดู ไหน ๆ เราก็ต้องมาเดินทางด้วยกันแล้ว เราก็ต้องทำความเข้าใจกันไว้ล่ะ” ฉันทพูดอธิบายกับดูค เขาดูเหมือนจะไม่ค่อยอยากจะสนใจสิ่งที่ฉันทพูดสักเท่าไร แต่เขาก็ทำอะไรไม่ได้มากนัก เพราะถ้าเราไม่เดินทางด้วยกันและทำภารกิจให้เสร็จ ชาวนิวท์ก็จะอยู่ในอันตรายและพวกเขาก็จะไม่ได้ความสงบสุขกลับคืนมา

“ใช่ ๆ พวกเจ้าอย่าทะเลาะกันเลย”

“ข้าเชื่อว่าคุณในเผ่าน้ำเงินไม่รู้จริง ๆ เพื่อนข้าที่อยู่เผ่าน้ำเงินก็บอก”

“ข้าไม่อยากทะเลาะกับพวกเจ้าหรอกนะ ได้โปรดเชื่อคำพูดฉันทเถอะ” เจอร์รี่อ่อนวอน

“ถ้าเชื่อเจ้าแล้วมันไม่เสียหายอะไร ข้าก็จะเชื่อ”

“ถ้าเจ้าพูดแบบนั้นข้าก็จะเชื่อ แต่ข้าจะจับตาดูเจ้า”

“เข้าใจกันแล้วใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นเราเดินทางหน้าต่อกันเถอะ” ฉันทพูดเพื่อย้ำเตือนถึงความเข้าใจของทุกคน ตัวแทนชาวนิวท์ทั้งห้าพยักหน้าเล็กน้อย ก่อนที่กรินทร์จะพูดขึ้นว่า

“ดีแล้วละ อย่าทะเลาะกันเลย การทะเลาะกันไม่ได้ช่วยให้
แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้หรอกนะ”

“พวกเราเข้าใจแล้ว” ตัวแทนชาวนิวท์ทั้งห้าตอบ

“ฉันเดินทางกันต่อเถอะ เดี่ยวจะไม่ทันเวลาเสียก่อน”

และแล้วพวกเราทั้งเจ็ดก็เดินทางกันต่อไป ระหว่างที่พวกเราข้ามแม่น้ำ มิ
เกลก็มีท่าทางที่ดูเปลี่ยนไป เธอมีท่าทางหวาดกลัวตั้งแต่เริ่มข้ามสะพาน

“มิเกล เธอโอเคไหม” ฉันถามออกไปอย่างเป็นห่วง

“คือฉันค่อนข้างจะกลัวน้ำนะ ฉันกลัวตกลงไปจัง” มิเกลตอบ

“ฉันระหว่างทางข้ามแม่น้ำ เธอคอยจับมือฉันไว้ไหม” ฉันตอบ
กลับและยื่นมือไปข้างหน้ามิเกล

“ขอบคุณค่ะท่านอลิส่า ท่านใจดีจัง” มิเกลตอบกลับและยื่นมือ
ออกมาจับมือฉันตอบ

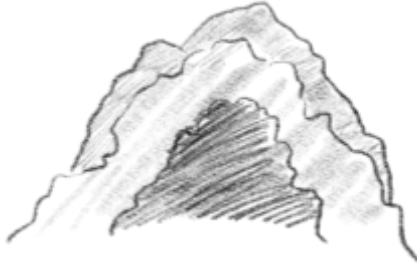
ระหว่างการเดินทางข้ามแม่น้ำมีลมพัดแรงเข้ามาทำให้สะพาน
เกิดการโคลงเคลง มิเกลมีอาการตกใจกลัวจนเธอปลดปล่อยมือที่จับกับ
มือฉันไว้ ฉันที่รู้สึกถึงมือที่คลายออกไปจึงจับมือมิเกลไว้แน่นขึ้นแล้วพูด
กับมิเกลไปว่า

“มิเกลเธอไม่ต้องกลัวนะ ฉันจับมือเธอไว้อยู่ ฉันจะไม่ปล่อยมือเธอ”

มิเกลมองหน้าฉันและพยักหน้าตอบ และพวกเราก็ฝ่าลมแรงนั้นและเดินทางข้ามสะพานแม่น้ำได้อย่างปลอดภัย

มองให้ลึกลงไป

หลังจากที่เราทั้งเจ็ดเดินข้ามแม่น้ำมาได้อย่างปลอดภัย ไม่นาน พวกเราก็เดินทางมาถึงถ้ำแดนดิน จุดต่ำสุดในพริเจม

“ถึงแล้วละถ้ำแดนดินนะ” ดุคกล่าวพร้อมชี้ไปในถ้ำที่แสนมืดมิด

“ทำไมมันมืดจัง” มิเกลพูดขึ้น

“ข้างในยิ่งมืดกว่านี้อีกนะ” ดุคตอบกลับ นั่นยิ่งทำให้มิเกลหน้า
ถอดสี

“อย่าพูดให้เธอกลัวสิ” มายาพูดขึ้น

“มีข้าอยู่ทั้งคน เดียวข้าจะช่วยจุดไฟให้เอง” อารีคอาสาช่วยจุดไฟ เนื่องจากเผ่าสีแดงเก่งในเรื่องการสร้างไฟ

“สมกับเป็นชาวเผ่าแดงจริง ๆ” คุณเสริม

“เออล่ะ เราเดินเข้าไปกันเถอะ” กรินทร์พูดพลางบอกให้คุณนำทางเข้าไปในถ้ำ ทุกคนเข้าไปในถ้ำพร้อมกับแทงไฟที่อารีคทำให้ พวกเราค่อย ๆ เดินลงไปในถ้ำ จากที่แสงสว่างจากอาทิตย์ส่องเข้ามาภายในถ้ำ ก็ค่อย ๆ จางหายไปทีละเล็กทีละน้อย จนตอนนี้ไม่มีแสงจากอาทิตย์คอยคุ้มครองหัวใจของพวกเราอีกแล้ว

พวกเราใช้เวลาเดินกันอยู่สักพักก็ยังไม่ถึงจุดต่ำสุดของโพรงเสีย

ที่ เราต้องเดินเข้าไปลึกขนาดไหนเนี่ย” มายาถามขึ้น เพราะเธอรู้สึกเหนื่อยเป็นอย่างมาก

“น่าจะอีกประมาณยี่สิบซี” คุณตอบ

“นานจัง” มายาบ่นเสียงออดแอด ฉันไม่เข้าใจว่ายี่สิบซีของคุณนี้ใช้เวลาหรือระยะทางนานเท่าไร เพราะมันเป็นหน่วยวัดที่ฉันไม่คุ้นเคย

“ยี่สิบซีมันคือเท่าไรหรือ” ฉันถามด้วยความสงสัย

“ก็ประมาณสี่สิบนาทีของมนุษย์ละมั้งครับ” เจอร์รี่ตอบ

“นานขนาดนั้นเลยเหรอ” ฉันตอบด้วยน้ำเสียงตกใจ สำหรับฉันว่าสี่สิบนาทีมันนานมาก ๆ นั่นราวกับว่าฉันเดินกลับจากโรงเรียนมาถึงบ้านได้เลย

“ใช่แล้วละ มันนานมาก ๆ ” คุณเสริม ยิ่งทำให้ฉันไม่มั่นใจนักว่าฉันจะทำภารกิจครั้งนี้ได้สำเร็จไหม เพราะแค่สถานที่แรกก็ทำให้ฉันรู้สึกขวัญเสียเสียแล้ว

“อย่าพูดให้เสียเวลาเลย รีบเดินกันเถอะ” กรินทร์พูดขึ้น

พวกเราทั้งเจ็ดมุ่งหน้าเดินลงไปในถ้ำแดนดินกันต่อ และหลังจากที่กรินทร์พูดจบเมื่อครู่ ฉันอะใจว่า เขาเป็นพอมด แต่ทำไมเขาถึงไม่ใช่เวทมนตร์หรือพลังวิเศษมาช่วยเหลือพวกเราให้ทำภารกิจนี้ได้เร็วขึ้นกัน แต่ฉันก็ทำได้แค่คิดในใจ เพราะฉันรู้สึกว่าคุณไม่ควรพูดออกไปในตอนนี้

พวกเราทั้งเจ็ดรีบเดินทางต่อไปยังส่วนที่ลึกที่สุดของถ้ำแดนดิน พวกเราใช้เวลากันไปหลายซีตามคำบอกเล่าของชาวนิวท์ทั้งห้า ระหว่างทางไม่มีใครพูดอะไรกันมากนัก อาจเพราะว่าทุกคนยังไม่สนิทใจกันหรืออาจจะเพราะว่าต่างคนก็ต่างเหนื่อยกับการเดินทาง

“นี่เราก็ดูเดินกันมาไกลมากแล้วนะ จะถึงหรือยังเนี่ย” มิเกลพูดขึ้น
อย่างเห็น้อยหอบ

“ข้าว่าเราใกล้ถึงแล้วนะ ข้าได้กลิ่นโคลนแฉะนี่” อาร์คตอบกลับ

“แล้วข้าก็ได้กลิ่นต้นทินท์ด้วยล่ะ” ดุคพูดเสริม

“ต้นทินท์คืออะไรหรอ” ฉันทาม เพราะฉันไม่เคยรู้จักต้นไม้ชนิดนี้
มาก่อน อาจจะเพราะว่าในโลกของเราไม่มี หรือมีแต่เป็นฉันเองที่ไม่รู้จัก

“ต้นทินท์เป็นต้นไม้ที่เหม็นที่สุดยังไงล่ะ ท่านลองดมดี ๆ ลี” ดุค
อธิบายก่อนที่จะให้ฉันลองดมกลิ่นที่ลอยมา

“เหม็นจัง” มายาพูดขึ้นก่อนที่เธอจะทำท่าทางสะอิดสะเอียนกับ
กลิ่นของมัน

“เหม็นมากจริง ๆ ด้วย” หลังจากที่ฉันลองดม ก็รู้สึกว่าการกลิ่นต้น
ทินท์มันเหม็นมาก เหม็นยิ่งกว่ากองขยะที่ไม่ได้แยกขยะสามกองใหญ่
รวมกันเสียอีก ฉันไม่เคยเจอกลิ่นเหม็นแบบนี้มาก่อนเลยในชีวิต มันทำให้
ฉันรู้สึกคลื่นไส้จะอาเจียน ทันใดนั้นดุคที่เดินนำหน้าก็หยุดกะทันหัน จนทุก
คนที่เดินต่อหลังก็ไม่สามารถหยุดเดินได้ทัน ทำให้ฉัน กรินทร์และซาวนิวท์
คนอื่นชนกันอย่างแรง

“นี่ ดุคจะหยุดทำไมไม่บอกล่ะ” มิเกลพูดขึ้นด้วยความสงสัย

“เจ้าจะหยุดทำไมเนี่ย” อาร์คเสริม

“ก็เรามาถึงแล้วนะสิ จุดที่ลึกสุดของปริเจมนะ” คุณตอบกลับทุกคนและฉายไฟไปที่จุดที่ลึกที่สุดของปริเจม ภาพด้านหน้าของฉันทือหน้าผาลึกกราว ๆ ห้าเมตรที่ด้านล่างเต็มไปด้วยโคลนสีน้ำตาลเข้ม

“นั่นหรอดินวิเศษแห่งการเยียวยา” ฉันทามพร้อมกับมองลงไปใต้หน้าผา

“ใช่ นั่นแหละ ดินวิเศษแห่งการเยียวยา” คุณตอบ

“แล้วเราจะลงไปอย่างไรดีล่ะ” เจอริถามด้วยความสงสัย เพราะในที่นี้ไม่มีอุปกรณ์อะไรที่ทำให้พวกเราสามารถลงไปคว้าเอาดินวิเศษเหล่านั้นขึ้นมาได้

“มันไม่ลึกมากใช่ไหม” มิเกลพูด เธอดูกังวล ฉันคิดว่านอกจากที่เธอจะกลัวน้ำในแม่น้ำแล้ว เธออาจจะกลัวความสูงอีกด้วย

“เราต่อตัวลงไปกันไหมล่ะ” อาร์คเสนอแนวทาง

“ถ้าแบบนั้นเราจะไม่สิ้นแล้วตกลงไปใช่ไหม” มิเกลแย้ง

“อืม ก็จริง ถ้าขึ้นไปเราจะขึ้นมากันยังไง” มายาเสริม

“หรือเราจะจับเถาต้นทินท์แล้วค่อย ๆ ลงไปละ” ดุคพูดทั้ง ๆ ที่เขาก็คือว่าต้นทินท์นั้น همینแค่นี้ เหมื่อนกับว่าเขาจงใจแกล้งพวกเราชัด ๆ

“แบบนี้มันจะไม่เหม็นติดมือแยะเลยเหรอ”

“ท่านอลิซาเราจะทำยังไงดีครับ” เจอร์รี่หันมาถามฉันที่กำลังยืนฟังพวกเขาคุยกันอยู่ ฉันคิดว่าการจับมือต่อกันไม่ใช่ทางเลือกที่ดีสักเท่าไร เพราะหากถ้าเราตกลงไปกันหมดก็ไม่สามารถขึ้นมาได้ ดังนั้นทางเดียวที่ดูเหมือนจะใช้ได้แล้วปลอดภัยที่สุดคือการจับเถาต้นทินท์

“ฉันว่าเราใช้เถาต้นทินท์ค่อย ๆ ลงไปก็ดีนะ” ฉันเสนอตามที่ฉันคิด

“เอ้! แบบนั้นจะไม่เหม็นแยะเหรอ” มายาพูดทันทีที่ฟังคำตอบของฉัน

“ฉันคิดว่าถ้าเราต่อตัวลงไปแล้วเราลื่นขึ้นมา เราจะเสียเวลา มาก ๆ เลยนะ” ฉันอธิบายเสริม

“ก็จริงเหมือนที่ท่านพูด”

“ถ้าอย่างนั้นใครจะเป็นคนลงไปละ” เจอร์รี่ถาม พวกเราทั้งเจ็ดมองหน้ากันสลับกันไปมาเพราะต่างก็ไม่มีใครอยากลงไปสักเท่าไร แต่แล้วอาร์คก็พูดขึ้น

“ก็ต้องเป็นท่านอลิสายังไงล่ะ”

“ทำไมต้องเป็นฉันล่ะ” ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมอาร์คถึงเลือกฉัน เป็นเพราะว่าฉันเป็นคนในตำนานหรือ

“ก็พวกเราน่ะตัวเล็ก แขนสั้น มือก็ไม่ได้ใหญ่เท่าท่าน พวกเราคงลงไปคว่ำดินวิเศษแห่งการเยียวยาไม่ได้หรอก” อาร์คอธิบาย ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลที่เป็นเหตุเป็นผลมากที่สุดทีเดียว

“แบบนี้ก็ได้นะ ฉันโอเค”

“แล้วคนที่เหลือก็ต้องช่วยกันดึงจากข้างบนนี่” ดุคเสริม ฉันรู้ว่าสิ่งที่ฉันกำลังจะทำมันยากกับตัวฉันแค่นี้ แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็จะท่องไว้ว่าฉันกำลังช่วยทุกคนอยู่

“เดี๋ยวข้าจะไปดึงเอาต้นทินท์มาให้ ข้ารับรองได้ว่าฉันจะตัดมันให้กลิ้งเหม็นออกมาอย่างน้อยที่สุด สัญญาด้วยเกียรติของเผ่าเซียวเลย”

“ฝากด้วยนะดุค” ดุคใช้เวลาสักครู่ในการไปเอาเอาต้นทินท์มาให้กับทุกคน

“ข้าได้เอาต้นทินท์มาแล้วล่ะ” ดุคพูดขึ้นขณะที่กำลังแบกเอาต้นทินท์มาให้กับทุกคน

“ข้าว่ามันก็ยังเหม็นอยู่ดีนะ” อาร์คพูด

“ข้าไม่ได้บอกว่ามันจะไม่เหม็น ข้าบอกว่ามันจะเหม็นน้อยที่สุดแค่นั้น”

“รีบ ๆ ทำให้เสร็จเถอะ ข้าเหม็นจะแย่แล้ว” มายาพูดขึ้นพลางปิดจมูกของตัวเอง

“ท่านอลิสซา ข้าผูกที่ลำตัวของท่านได้ไหม ท่านจะได้ใช้สองมือหยิบดินวิเศษแห่งการเยียวยาขึ้นมา”

“ได้โดยดุษณี ขอขอบคุณมากนะ” ดุคใช้เวลาครู่หนึ่งในการผูกเถาต้นทินท์กับอลิสซา

“เสร็จเรียบร้อยแล้ว เอาละ! ทุกคนมาช่วยกันจับไว้” ทุกคนช่วยกันจับเถาต้นทินท์เพื่อให้ฉันค่อย ๆ ไรยตัวลงไปเพื่อเก็บดินวิเศษแห่งการเยียวยา โดยที่ดุคยืนอยู่เป็นคนแรกของแถว เพราะว่าดุคแข็งแรงกว่าใคร จึงได้ยืนในตำแหน่งนี้ ถัดมาเป็นเจอร์รี่ อาร์ค มิเกล มายาและกรินทร์ตามลำดับ แต่ทันใดนั้นเองเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อเจอร์รี่เผลอกับไปเหยียบเท้าของดุคเข้าเต็ม ๆ

“โธ้ย! เจ้าตั้งใจเหยียบเท้าฉันหรือ” ดุคที่ตโดนเหยียบเท้าร้องเสียงดังด้วยความเจ็บปวด

“ข้าเปล่านะ ข้าไม่ได้ตั้งใจ เท้าข้ามันลื่นไปเอง” เจอร์รี่แย้ง

“ข้าว่าเจ้าตั้งใจหาเรื่องข้ามากกว่า!” ดุคตะโกนด้วยความโมโห ตอนนี้ไม่มีอะไรสามารถหยุดความโมโหของคุณได้ ก่อนที่คุณจะเข้าไปกระชากคอเสื้อของเจอร์รี่โดยที่ตนเองได้เผลอปล่อยเก้าอี้ที่มันทำให้ออก ทำให้คนอื่น ๆ ที่อยู่ด้านหลังต่างก็เสียศูนย์ ทำให้เก้าอี้ของต้นทิงทิงร่วงลงไปอย่างรวดเร็ว แต่โชคยังดีที่อาร์คมีสติและสามารถคว้าไว้ได้ทัน ฉันที่ผูกติดอยู่กับเก้าอี้ของต้นทิงทิงนั้นก็ร่วงลงจนเกือบจะถึงบริเวณพื้นผิวหน้าของโคลน

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
“นี่พวกเจ้าทำอะไรเนีย เห็นไหมว่าเกือบทำเชือกหลุดมือแล้ว”
อาร์คพูดตึงสติ

“ถ้าท่านอลิสตาตกไปเราจะทำยังไง พวกนายไม่คิดบ้างเลยหรือไง” มิเกลพูดด้วยความโกรธ ถึงแม้ว่าฉันจะไม่ได้เห็นสีหน้าของเธอ แต่น้ำเสียงที่ฉันได้ยินก็ทำให้คนที่ฟังรู้ได้ว่าผู้พูดโกรธมากแค่ไหน

“ฉันบอกพวกนายแล้วใช่ไหมใหม่ว่าเราสูญเสียอัญมณีไปก็มากพอแล้ว ฉันขอร้องเลยนะ ถ้าพวกนายไม่คิดถึงพวกฉันก็คิดถึงเผ่าของตัวเองหน่อยเถอะ” มายาพูดเพื่อเรียกสติให้กับคุณที่กำลังโกรธให้สงบลง

“หยุดทะเลาะกันได้แล้วทุกคน เรารีบช่วยดึงเชือกกันต่อเถอะ ข้ากลางเป็นอะไรหรือเปล่า” กรินทร์ตะโกนลงมาถามฉัน

“ไม่เป็นไรค่ะ ทุกคนถือเชือกรอหน่อยนะ ฉันกำลังจะคว่ำมันได้แล้ว” ฉันตอบก่อนจะค่อย ๆ เอื้อมมือลงไปจับที่เต็มไปด้วยดินวิเศษก่อนจะรีบคว่ำบางส่วนของมันขึ้นมา

“ข้างบนดึงขึ้นได้เลย ฉันได้มาแล้ว” ฉันตะโกนบอก

“ทุกคนดึง” ดุคพุดขึ้นหลังจากได้ยินเสียงตะโกนของฉัน

“ฮึบ!” ชาวนิวิททั้งห้ารวมถึงกรินทร์ต่างก็ช่วยกันออกแรงดึงเถาของต้นทินท์ที่ผูกกับตัวฉัน จนในที่สุดฉันก็สามารถขึ้นมาจากบ่อโคลนวิเศษได้ ชาวนิวิททั้งห้าต่างก็ล้มตัวลงนั่งบนพื้นที่ที่ฉันขึ้นมาได้ เพราะทุกคนต่างก็หมดแรงกับสถานการณ์เมื่อครู่ไม่น้อย

“ทุกคนไม่เป็นอะไรใช่ไหม อลิสาได้ดินวิเศษแห่งการเยียวยามาแล้วใช่ไหม” กรินทร์เดินมาหาฉันก่อนจะพุดขึ้นพร้อมกับสำรวจดูว่าฉันและคนอื่น ๆ บาดเจ็บตรงไหนหรือไม่

“พวกเจ้าสองคนรู้ไหมว่าเมื่อไหร่มันอันตรายแค่ไหน ทำไมถึงไม่ควบคุมอารมณ์ของตัวเองเลยล่ะ” กรินทร์เอ็ดดุคและเจอร์รี่ที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุเมื่อครู่

“ข้าขอโทษ เป็นเพราะข้าใจร้อนมากไปเอง ขอโทษนะท่านอลิสา”

“ข้าเองก็ต้องขอโทษด้วยที่ไม่ระวังมากพอ” ดุคและเจอรรีต่างกล่าวคำขอโทษฉันและคนอื่น ๆ

“เฮอะละ ๆ ไม่มีใครเป็นอะไรก็ดีแล้ว แล้วได้ดินวิเศษมาแล้วใช่ไหม” กรินทร์หันมาถามฉัน

“ฉันได้มาแล้วละ แล้วเราจะเอาไว้ที่ไหนละ” ฉันถาม เพราะตอนนี้ดินวิเศษที่อยู่ในมือของฉันกำลังจะร่วงหล่นลงพื้น

“ข้าทำที่เก็บดินวิเศษแห่งการเยียวยามาเผื่อนะ มันน่าจะใช้ได้” มิเกลพูดขึ้นพร้อมหยิบกล่องที่อยู่ในกระเป๋าของเธอให้กับฉัน

“ขอบคุณนะมิเกล” ฉันนำดินวิเศษแห่งการเยียวยามาใส่ลงในกล่องที่มีเกลเตรียมมาให้อย่างระมัดระวังก่อนจะปิดฝาและผูกกล่องไว้ที่บริเวณเอวของฉัน

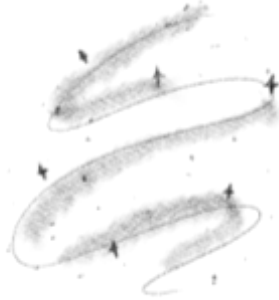
หลังจากนั้นพวกเราทั้งเจ็ดจึงรีบมุ่งหน้าออกมาจากถ้ำแดนดิน ถึงแม้ว่าพวกเราจะเดินทางจากต้นทินท์มาไกลแล้ว แต่กลิ่นของมันก็ยังคงติดตามเนื้อตัวของพวกเราอยู่

“ถ้าอย่างนั้นเรารีบไปกันเถอะ ถ้าช้าเดี๋ยวจะไม่ทันเอา แล้วก็จะได้รีบออกไปหาน้ำล้างตัวด้วย กลิ่นต้นทินท์เหม็นจะแยะอยู่แล้ว” กรินทร์พูดขึ้น ไม่มีใครขัดสิ่งที่พอมพูดเพราะทุกคนต่างก็เข้าใจว่ากลิ่นของมันนั้น

ร้ายแรงขนาดไหน และนอกจากนั้นเราก็เหลือเวลาอีกไม่มาก ชีวิตของทุก ๆ คนอยู่ในมือของพวกเขา หากไม่รีบออกจากถ้ำละก็ อาจจะไม่เหลือใคร ให้เราได้ช่วยเหลืออีกแล้วก็ได้

ความช่วยเหลือ

พวกเราใช้เวลาสักพักใหญ่กว่าจะเดินออกมาถึงหน้าปากถ้ำแดนดิน ฉันคิดว่าตอนออกมาเราใช้เวลากันไปมากกว่าตอนเข้าไปเสียอีก และนอกจากจะใช้เวลานานแล้ว พวกเรายังเหนื่อยมากกว่าตอนไปเสียอีก นั่นอาจจะเพราะว่าเราเดินขึ้นมาจากจุดที่ลึกที่สุด คล้ายกับการเดินขึ้นบันไดที่จะเหนื่อยกว่าการลงบันไดเสมอ และเพราะว่าทางขึ้นมานั้นชันมาก ๆ ทำให้พวกเราต้องหยุดพักเป็นระยะ ๆ ตลอดการเดินทาง กลิ่นของดินหินที่ก็ค่อย ๆ จางหายไป เช่นเดียวกับความบาดหมางของตัวแพนเผ่าทั้งห้า ที่ในตอนแรกยังไม่สามารถเข้ากันได้สักเท่าไร แต่เพราะว่าการเดินและหยุดพักในหลาย ๆ ครั้ง ทำให้พวกเขาเริ่มที่จะพูดคุยกัน เริ่มถามไถ่สิ่งต่าง ๆ กัน

เมื่อพวกเขาออกมาถึงปากถ้ำ กลิ่นเหม็นของต้นทินทึ่จางลง เพราะลมภายนอกถ้ำที่พัดผ่านพวกเขา เป็นตัวแปรสำคัญที่ช่วยให้พวกเขาสามารถหายใจได้สะดวกขึ้น

“ตอนนั้นข้าว่ากลิ่นเบาลงมากเลย” มิเกลพูด

“จริงด้วย ไม่เหม็นเหมือนตอนอยู่ในถ้ำแดนดินเท่าไร” เจอร์รี่เสริม จมูกของพวกเขาไม่รู้สึกรสชาติเท่ากับตอนอยู่ในถ้ำสักเท่าไร? จริง ๆ แล้วตอนที่กำลังนั่งพักหลังจากที่เดินกลับมาไม่นาน ฉันได้ฝากบางอย่างไว้ในถ้ำด้วย เพราะมันเหม็นมากจนทำให้ฉันคลื่นไส้เลยละ

พวกเราทั้งเจ็ดสูดหายใจกันจนเต็มปอด โดยที่ไม่ได้ทันสังเกตเลยว่ามีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นกับฉัน

“ทุกคน ช่วยด้วย มือฉันมันเจ็บจนขยับไม่ได้เลย” ฉันพูดขึ้นหลังจากที่ฉันรู้สึกว่ามีมือที่เคยเปื้อนดินวิเศษ ที่ตอนนี้แห้งแตกและตกตามระหว่างทางในถ้ำเมื่อครู่

“ແ່แล้ว ต้องเป็นเพราะพลังของดินวิเศษแห่งการเยียวยาแน่ ๆ เลย จะทำยังไงดี” เจอร์รี่พูดขึ้น

“ที่บอกว่าพลังของดินวิเศษนี้หมายความว่าอย่างไรเธอ” มิเกลถามในคำถามที่ฉันสงสัย

“เข่าว่ากันว่าถ้าหากเราจับดินวิเศษเป็นเวลาานานมากเกินไป จะทำให้คนที่จับรู้สึกเจ็บปวดไปถึงกระดูกได้เลย” เจอร์รี่อธิบาย ซึ่งตอนนี้ฉันก็มีอาการตรงกับที่เจอร์รี่ที่พูดไม่ผิด

“แล้วทำไมเจ้าถึงไม่รีบบอกล่ะ” อาร์คไวยววาย

“ข้าแค่ได้ยินมาเฉย ๆ ก็ข้าไม่คิดว่ามันจะเป็นเรื่องจริงเสียหน่อย” เจอร์รี่ตอบด้วยน้ำเสียงสำนึกผิด ตอนนี้อาการเจ็บปวดยังคงไม่ลดละ ฉันปวดเสียจนไม่สามารถขยับข้อมือหรือทำอะไรได้เลยนอกจากการร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด ฉันไม่มั่นใจว่าเสียงของฉันทำให้คนที่ฟังรู้สึกทรมานมากแค่ไหน แต่ฉันก็คิดว่ามันน่าจะทรมานพอให้มายาเอ่ยปากเพื่อช่วยฉัน

“ข้าคิดว่าฉันอาจจะช่วยได้นะ ข้าจะต้องใช้เวทมนตร์นิดหน่อย แต่ขอบอกไว้ก่อนนะ ว่าถ้าข้าใช้พลังมาก ๆ ฉันจะไม่มีแรง”

“ทำไมเจ้าไม่ใช้พลังของเธอตั้งแต่ในถ้ำล่ะ” มิเกลถามขึ้น เพราะถ้าหากมายาใช้พลังของเธอช่วย พวกเราก็คงจะไม่ต้องทนเหม็นกับกินของตื้นตันที่ที่น่าขุ่นลูกนั้น

“ตอนนี้เราไม่มีอัญมณีแล้ว ถ้าข้าใช้พลังตั้งแต่ตอนนั้น ข้าก็คงหมดแรงจนไม่สามารถเดินออกมาจากถ้ำได้แล้ว ก็จะต้องเสียเวลายังไงล่ะ” มายาอธิบายทำให้เราทุกคนเข้าใจเธอมากขึ้น การที่อัญมณีแตกสลายไม่

เพียงแค่ว่ากับดินแดน แต่ส่งผลกระทบต่อถึงชาวนิวท์ทุกคนโดยตรงอีกด้วย การที่มายายอมให้พลังที่มีไม่มากมาช่วยฉัน นับว่าเป็นเรื่องที่ทำให้ฉันประหลาดใจมากและฉันก็รู้สึกขอบคุณเธอมาก ๆ ด้วยเช่นกัน

“ถ้าอย่างนั้น เธอช่วยทำให้มือฉันกลับมาเป็นปกติหน่อยได้ไหม”
ฉันพูดขอร้องและมองหน้ามายา

“ก็ได้ ทุกคน หลบไปก่อน” มายาพูดก่อนจะเดินเข้ามาหาฉัน จากนั้นเธอกำลังเริ่มร่ายมนตร์เพื่อช่วยฉัน

คืนชีวิตกลับดังเดิม

มายาเริ่มร่ายมนตร์ ก่อนที่จะปรากฏแสงวาววับขึ้นบริเวณรอบ ๆ มือของฉัน เสียงร่ายมนตร์ของเธอช่างไพเราะและนุ่มละมุนราวกับเดินอยู่บนหมอน เสียงของเธอพาให้ฉันและคนอื่น ๆ ต่างก็เคลิ้มไป ราวกับว่าเสียงของเธอเป็นยาที่ทำให้ผู้คนคลายจากความเจ็บปวดได้

หลังจากที่มายารายมন্ত্র์จับไม่นาน ข้อมือของฉันก็ค่อย ๆ ดีขึ้น ความเจ็บปวดที่ทำให้ฉันแทบคลั่งเมื่อครู่ ตอนนี้กลับหายไปราวกับว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

หลังจากที่ฉันรู้สึกว่าคุณมือของฉันคลายความเจ็บปวดจนหมดแล้ว ฉันจึงลองขยับข้อมือสองสามครั้งเพื่อให้แน่ใจว่า ความเจ็บปวดจะไม่คงเหลืออีก

“ขอบคุณมากเลยนะ” ฉันเอ่ยปากขอบคุณมายา ตอนนี้ความเจ็บปวดจางหายไปแล้ว แต่เมื่อฉันหันมองไปที่มายาก็พบว่าเธอดูอ่อนแรงแรงมาก และไม่ทันที่ฉันจะได้พูดอะไรต่อ มายาก็ล้มลงตรงหน้าทุก ๆ คน

“มายา มายาเป็นอะไรไหม” พวกเราที่เหลือทั้งหมดรีบวิ่งเข้าไปดูแลมายาที่ตอนนี้เหมือนกับจะไร้เรี่ยวแรงไปเสียแล้ว

“ข้าไม่เป็นไร” มายาตอบกลับด้วยน้ำเสียงที่เหนื่อยหอบ “ฉันขอพักสักหน่อยก็แล้วกัน” หลังจากที่เราพูดจบ เธอก็หลับไป พวกเราคิดว่าเธอกำลังเป็นอันตราย แต่เมื่อตรวจวัดการหายใจแล้วก็พบว่าเธอแค่หลับไปเฉย ๆ

“ข้าคิดว่าเราควรหยุดพักกันก่อนนะ” เจอร์รี่เสนอความคิด ซึ่งก็ไม่มีใครขัดขวางอะไร เพราะตอนนี้ต่างคนต่างก็เหนื่อยกับการทำภารกิจเมื่อครู่ไม่มากนักน้อย

“ถ้าอย่างนั้นเราพักที่นี่ก่อนดีหรือไม่ ตอนนั้นก็เริ่มที่จะมืดแล้วด้วย”
มิเกลพูดเสริม

“แล้วเราจะนอนกันอย่างไรละ” อาร์คัททัก เพราะบริเวณนี้มีแต่ดิน
กับทราย หากนอนไปจะยิ่งทำให้ตัวเองลำบากมากขึ้น

“ไม่ต้องห่วง เดี่ยวข้าจะช่วยสร้างที่พักให้เอง แต่ข้าต้องขอแรงคุณ
ช่วยหาใบไม้กับกิ่งไม้อันใหญ่ ๆ ให้ข้าหน่อยนะ” มิเกลเสนอตัวก่อนจะวาน
ขอให้คุณช่วยเธอหาอุปกรณ์ในการสร้างที่พักให้

“ไม่มีปัญหา เดี่ยวฉันจะรีบมา” คุณรับคำ ก่อนจะรีบเดินเข้าไปใน
ป่าที่ใกล้ที่สุดเพื่อตามหาสิ่งต่าง ๆ ที่มีเกลร้องขอ

“ถ้าอย่างนั้น ฉันจะช่วยจุดไฟเอง” อาร์คเสริม

“ฉันเองก็จะช่วยเป็นลูกมือนะ” นิวิท์ทั้งสองต่างก็เสนอตัว
ช่วยเหลือกันอย่างสามัคคี จากในตอนแรกนิวิท์ทั้งห้ายังเข้ากันได้ไม่ดีสัก
เท่าไร แต่ตอนนี้พวกเขาเริ่มหันมาร่วมมือกันมากขึ้น ฉันที่อยู่ใน
เหตุการณ์ก็อดที่จะยื่นมือเข้าไปช่วยแบ่งเบาภาระของพวกเขาไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้นฉันกับกรินทร์จะช่วยดูแลมายนะ” ฉันเอ่ยปากขอ
ช่วยด้วยอีกแรง ถึงแม้ว่าฉันจะไม่สามารถทำอะไรได้มาก แต่การดูแลคน
อื่นก็สำคัญพอ ๆ กับการลงมือทำสิ่งอื่น ๆ ได้เหมือนกัน

“นั่นเยี่ยมไปเลยค่ะท่าน” มิเกลตอบฉัน เธอยิ้มเสียจนขนบริเวณ
ใบหน้าขึ้นเงาสะท้อนกับแสงจันทร์ ก่อนที่จะหันไปหาเจอร์รีและอาร์คเพื่อ
เตรียมพร้อมสำหรับการสร้างที่พักในคืนนี้

ฉันและกรินทร์นั่งดูแลมายาที่ตอนนี้กำลังหลับพักผ่อนอย่างเต็มที่

“เธอเองก็ควรจะทำกะสวาน้อย เธอเองก็เหนื่อยมามาก” กรินทร์
พูดกับฉันที่ดูเหมือนว่าเหนื่อยล้ำ

“หนูยังพอไหวค่ะ ขอคุณนะคะที่เป็นห่วง” ฉันตอบ วันนี้เป็นอีก
วันหนึ่งที่ยากสำหรับฉัน แต่ฉันสามารถทำมันได้ดีกว่าที่คิดไว้ ฉันไม่คิดว่า
วันนี้ฉันจะสามารถทำเรื่องที่ไม่คิดว่าจะทำได้ อย่างเช่นการเดินทางเป็น
เวลานาน การห้ามให้คนอื่นหยุดทะเลาะกัน ไปจนถึงการลงไปคว่ำเอาดิน
วิเศษที่จะต้องผูกตัวของฉันไว้กับเชือกไม้ที่เหนียวที่สุดเท่าที่ฉันจะเคยได้
กลิ่น

คงจะปฏิเสธไม่ได้ว่าฉันในตอนนี้อยู่แตกต่างจากฉันเมื่อก่อนนี้มาก
ถึงแม้เวลาจะผ่านไปไม่กี่ชั่วโมง แต่เพราะสิ่งที่ฉันได้พบระหว่างการเดินทาง
ไม่กี่ชั่วโมง กลับทำให้ฉันได้เห็นมุมมองใหม่ ๆ มากยิ่งขึ้น
โดยเฉพาะตอนที่ฉันกำลังจะตกจากหน้าผา ฉันได้รู้ว่าความโกรธที่เกิด
จากการปฏิเสธความจริงบางอย่าง มันอาจจะส่งผลร้ายไม่ใช่แค่กับฉันที่
กลายเป็นคนคิดลบ แต่ส่งผลเสียกับคนอื่น

บางทีการที่ฉันรู้สึก ฉันอาจจะเผลอทำตัวไม่ดีใส่เพื่อนหรือคนที่ฉันรักโดยที่ฉันไม่รู้ตัว หรือนี่เองจะเป็นเหตุผลที่ทำให้เพื่อน ๆ ต่างก็ไม่อยากที่จะสนิทกับฉันก็ได้

ฉันนั่งทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ โดยไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน จนเมื่อมิเกลเดินมาเรียกฉันที่กำลังอยู่กับความคิดของตัวเอง

“ท่านอธิสาคะ ที่พักเสร็จแล้วคะ” มิเกลชี้ไปยังที่พักที่เธอเพิ่งสร้าง มันอาจจะไม่ได้สวยหรูหรือดีเลิศร่ายกับการได้พักในโรงแรมชั้นเลิศ แต่ก็พอให้พวกเราทั้งเจ็ดได้หลับฝันกันอย่างมีความสุขได้ในคืนนี้

“ขอบคุณมาก ๆ เลยนะมิเกล มันดีมาก ๆ ทุกคนก็ด้วยนะ” ฉันเอ่ยปากชมเหล่าชาวนิวัตน์จนพวกเขาเขินอายกันหมด

หลังจากนั้นพวกเราทั้งหก รวมถึงมายาที่กำลังนอนหลับก็แยกย้ายกันไปนอนในที่ของตัวเอง เพื่อเตรียมตัวทำภารกิจในวันใหม่ที่กำลังจะมาถึง

น้ำตาหยดแล้วหยดแล้ว

หลังจากที่พระจันทร์จากไป พระอาทิตย์แห่งวันใหม่ขึ้นมาแทนที่ ตอนนี้มายาก็พักผ่อนจนเต็มอิ่มแล้ว เธอกลับมาเป็นตัวเธออีกครั้ง รวมถึงคนอื่น ๆ ที่ได้พักผ่อนจนเต็มที่พร้อมที่จะเดินทางต่อกันแล้ว

และแล้วพวกเราทั้งเจ็ดเดินมาหยุดยืนหน้าป่าที่เต็มไปด้วยต้นไม้ประหลาดแห่งหนึ่ง สีของมันทำให้ฉันรู้สึกหม่นหมองราวกับว่าพรุ่งนี้พระอาทิตย์จะจางหายไปตลอดกาล

“มันดูน่ากลัวมากจังเลย” มายาพูดขึ้น

“มันมีดีจังเลย” มิเกลที่ยืนอยู่ข้างฉันพูดเสริม

“ต้นหยาดพิษเยอะจนน่าขนลุกเลย”

“มีหวังว่าถ้าโดนผลมัน ข้าคงขอตายดีกว่า” คุณพุดพรางลูปขน
ของตัวเองที่ตอนนี้ลุกขึ้นตั้งชัน

“พวกมันคือต้นอะไรหรอ” ฉันทถามเพราะฉันไม่เคยรู้จักต้นไม้ชนิด
นี้ ในมิตินี้มีต้นไม้หลายอย่างที่ฉันไม่เคยรู้จักมาก่อน มันน่าสนใจและน่า
ปวดหัวในเวลาเดียวกัน เพราะฉันไม่มีทางรู้ได้เลยว่าต้นไม้ไหนปลอดภัย ต้น
ไหนไม่ปลอดภัย

“พวกมันคือต้นหยาดพิษนะท่าน” คุณตอบ “ผลของมันน่ากลัวยิ่ง
กว่าตอนที่แม่โกรธเสียอีก” คุณเสริม

“แล้วผลของมันเป็นอย่างไงหรอ” ฉันทถามต่อ

“ถ้าท่านโดนมัน ท่านจะเจ็บปวดมาก ๆ” มิเกลตอบพร้อมกับชนที่
ลุกชันทั่วตัว

“ใช่แล้ว ถ้าให้สัมผัสโดนน้ำของมันล่ะก็ จะเจ็บปวดจนต้องร้องขอ
ชีวิตเลยล่ะ ข้าเคยโดนมันอยู่สองครั้ง เจ็บจนข้าร้องไม่ออกเลย” คุณอธิบาย

“แต่นั่นสิ นั่นต้นอิส ต้นไม้ที่แข็งแกร่งมาก ๆ ข้าเคยเอามาตอกเสา
อยู่ ถ้าเอามันมาตีผลของต้นหยาดพิษล่ะ จะช่วยได้ไหม” มิเกลเสนอ

“แต่ถ้าน้ำของต้นหยาดพิษโดนก็เจ็บอยู่ดีไหม” เจอร์รี่พูดขึ้น

“แต่ก็ไม่น่าจะเจ็บเท่ากับโดนจิ้ง ๆ นะ” อาร์คเสริม

“มีอีกทาง ต้องให้มายาช่วย” ดุคเสนอ

“ให้ข้าช่วยอะไรล่ะ” มายาตอบกลับ

“เจ้าก็ช่วยร้ายมนตร์แบบเมื่อวานไง”

“แบบนั้นวันนี้เราคงไม่ได้ไปไหนกันแล้ว เจ้าก็รู้ว่าเธอจะหมดแรง
เอา” อาร์คพูด ถ้ามายาต้องใช้พลังอีก เธออาจจะไม่ไปถึงไฟแห่งนิจนิ
รันดร์ก็ได้

“ใช่แล้ว แต่นี้เราก็เสียเวลากันมามากพอแล้วนะทุกคน” กรินทร์
เสริม สีหน้าของเขาดูไม่ดีเท่าไร

“หรือว่าเราจะช่วยกันใช้ไม้สตีผลของต้นหยาดพิษไหมล่ะ”

“แบบนั้น ถ้าโดนคงเจ็บแย่”

“ฉันว่าใช้ต้นไม้ช่วยตีผลของต้นหยาดพิษก็ดีนะ” ฉันทเสนอ เพราะ
คิดว่าเป็นทางออกที่ดีที่สุด

“ถ้าแบบนี้ใครจะเป็นคนตีล่ะ” อาร์คถาม เราทั้งเจ็ดมองหน้ากัน
ไปมา ฉันคิดดูแล หากให้ชาวนิวท์ที่ตัวเล็กกว่าฉันตีผลของต้นหยาดพิษละ
ก็ พวกเขาจะทนไม่ไหวแน่ ๆ และหากให้กรินทร์ทำ ร่างกายของเขาก็
อาจจะแย่ เพราะเขาก็อายุมากแล้วด้วย ดังนั้นฉันก็คงจะต้องเป็นคนที่ทำ
ภารกิจนี้ด้วยตัวเอง

“ฉันเองก็ได้ ฉันว่าฉันน่าจะตีไหวนะ” ฉันอาสาช่วยตีผลของต้น
หยาดพิษ

“ท่านทำได้แน่ ๆ ไซ้ใหม่ ถ้าท่านไม่ไหว พวกเราจะช่วยเอง” ดุคพูด
ด้วยความเป็นห่วง อาจจะเพราะว่าเขามีประสบการณ์ในการโดนน้ำของ
ต้นหยาดพิษมากกว่าคนอื่น ๆ

“ฉันไหวอยู่แล้ว ฉันจะปกป้องพวกเธอเองนะ” ฉันตอบกลับ ชาว
นิวท์ทั้งห้ายิ้มด้วยความดีใจ

“ถ้าอย่างนั้นข้าจะไปเอาไม้ของต้นฮีสมาให้นะ” มิเกลพูดขึ้นและ
เดินไปที่ต้นฮีสเพื่อนำไม้ฮีสมาให้อลิส

“ได้แล้วค่ะ ท่านจับถนัดมือไหม” มิเกลถามฉัน

“อืม มันดีเลยแหละ เอาล่ะ ทุกคนตามฉันมานะ” ฉันตอบกลับ
และพาทุกคนไปยังดงต้นหยาดพิษ

พวกเราทั้งเดินหน้าเข้าไปยังดงต้นหยาดพิษ ฉันเริ่มใช้ไม้สตีไปที่ผลของต้นหยาดพิษ และฉันก็ทำมันได้สำเร็จโดยที่น้ำของมันไม่กระเด็นโดนฉันหรือว่าคนอื่น ๆ เลย จากนั้นฉันจึงตีต่อไปเรื่อย ๆ ตลอดทาง พร้อมกับเสียงเชียร์จากชาวนิวท์ทั้งห้า

“ท่านทำได้”

“ท่านเก่งมาก ๆ เลย”

“หวดมันเลย!”

“เยี่ยมไปเลยท่าน”

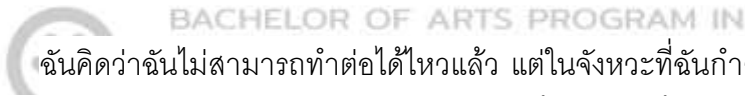
ฉันตีผลของต้นหยาดพิษไปสักพักก็เริ่มมีน้ำของผลหยาดพิษเริ่มกระเด็นมาโดนที่ตัวของฉัน

“โอ๊ย!” ฉันหยุดเดินก่อนร้องออกด้วยความเจ็บปวดและตกใจ น้ำของผลต้นหยาดพิษที่กระเด็นมาโดนตัวฉันมันเจ็บมากกว่าการโดนน้ำร้อนที่ต้มอยู่ในหม้อกระเด็นใส่เสียอีก มันเจ็บพอ ๆ กับตอนที่ฤทธิ์ของดินวิเศษกัดกินมือของฉันเลย

“ท่าน เป็นอะไรหรือเปล่า” ดุคถามฉัน

“ฉันยังไหวอยู่ ไปกันต่อเลยนะ” ฉันตอบกลับไปและเริ่มตีผลต้น
หยาดพิชอีกครั้ง

ฉันยังคงตีผลของต้นหยาดพิชไปเรื่อย ๆ บางครั้งน้ำของผลหยาด
พิชก็กระเด็นมาโดนตามร่างกายของฉัน ฉันเข้าใจคำพูดของคุณทันที มัน
เจ็บจนร้องไม่ออกเลย ฉันพยายามกลั้นใจเพื่อที่จะตีผลของมันให้สำเร็จ
แต่ดูเหมือนว่ามันจะมีมากเกินไปจนอยากจะล้มเลิกภารกิจนี้ให้รู้แล้วรู้
รอด ความเจ็บปวดในครั้งนี้มันเหมือนกับตอนที่ฉันร้องไห้ทุกครั้งที่นึกถึง
แม่ มันเจ็บปวดออกมาจากข้างใน ก่อนจะแผ่กระจายไปถึงส่วนต่าง ๆ

 ฉันคิดว่าฉันไม่สามารถทำต่อได้ไหวแล้ว แต่ในจังหวะที่ฉันกำลัง
จะวางมือจากไม้ที่ถืออยู่ เสียงเชียร์ของชาวนิวท์ทั้งห้าก็ดังขึ้นอีกครั้ง
น้ำเสียงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง ทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณไม่สามารถ
ทอดทิ้งพวกเขาไปได้

ฉันพยายามสู้ต่อด้วยการจับไม้ให้มั่น และตีผลของต้นหยาดพิช
ไปเรื่อย ๆ และในท้ายที่สุดฉันก็สามารถพาทุกคนออกมาได้สำเร็จ

“เฮ้! ท่านทำได้” ชาวนิวท์ทั้งห้าตะโกนโห่ร้องด้วยความดีใจ โดย
ไม่มีใครทันสังเกตว่าฉันกำลังยืนตัวสั่นด้วยความเจ็บปวด ฉันค่อย ๆ
ปล่อยไม้ให้ไถ่ส่วงลงกับพื้น ก่อนที่น้ำที่คอลลอยอยู่บริเวณใต้ตาจะค่อย ๆ ไหล
ลงตามกัน เหมือนว่าเจอร์รี่สังเกตเห็นเป็นคนแรกจึงรีบวิ่งมาดูฉัน

“ท่านคงจะเจ็บมากสินะ ข้าจะลองดึงน้ำจากต้นไม้อบ ๆ มาล้าง แขนให้ท่านนะ เผื่อท่านจะดีขึ้น” เจอร์รี่พูดพลางยกมือขึ้นเพื่อเรียกน้ำ ออกมาจากต้นไม้อบ ๆ พอให้ให้ฉันได้ล้างแขนและร่างกายบางส่วนทำ ให้น้ำของต้นหยาดพิชที่กระเด็นใส่นั่นค่อย ๆ จากไป ก่อนที่ชาวนิวท์คน อื่น ๆ จะช่วยกันดูแล หาพืชรอบ ๆ ที่สามารถบรรเทาอาการเจ็บปวดของ ฉันได้

ฉันได้แต่ก้มหน้าร้องไห้เงียบ อาจจะเป็นเพราะว่าเจ็บปวดทางร่างกาย แต่ภาพที่ชาวนิวท์คนอื่น ๆ กำลังช่วยกันดูแลฉันก็ทำให้ฉันรู้สึกตื่นตันใจ จนทำให้น้ำตาไหลออกมามากกว่าเดิม

“ท่านยังเจ็บอยู่หรือคะ พวกเราไม่น่าให้ท่านทำแบบนี้เลย” มิเกลถามฉันด้วยความเป็นห่วงและรู้สึกผิดที่ทำให้ฉันต้องเจ็บตัว

“ตอนนี้ฉันไม่เจ็บมากแล้ว แต่ขอฉันพักสักหน่อยนะ” ฉันตอบโดย ที่น้ำตายังคงไหลอยู่

“เดี๋ยวข้าไปหาพืชมาช่วยท่านอีกแรงนะ” ดุคพูดก่อนจะรีบวิ่งเข้าไปในป่าเพื่อตามหาพืชมาช่วยฉัน

“ถ้าอย่างนั้นเราพักกันอีกสักหน่อย ยังพอมีเวลาเหลืออยู่” กรินท์ พูดด้วยความเป็นห่วง

ฉันนั่งลงที่บริเวณต้นไม้ใหญ่แถวนั้น ก่อนที่ทุกคนจะเข้ามาช่วย
ดูแลฉันด้วยความเป็นห่วง

สายน้ำไม่ไหลย้อนกลับ

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
CHILDREN'S
LITERATURE
UNIVERSITY

พวกเราทั้งเจ็ดยังคงนั่งกันอยู่หลังป่าแห่งต้นหยาดพิษ ความเจ็บที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ยังคงไม่หายดีเท่าไร แต่ก็นับว่าดีขึ้นมาก

เจอร์รี มิเกล มายา ช่วยกันนำน้ำมาล้างและประคบบริเวณที่เจ็บปวด ส่วนดุกและอาร์คก็นำพืชที่ได้มาเผาไฟเพื่อดูดซับพิษจากผลของต้นหยาดพิษ ทำให้ความเจ็บปวดลดลงมาก

พวกเราทั้งเจ็ดนั่งรวมกลุ่มกันอยู่บริเวณใต้ต้นไม้เงาของต้นไม้ช่วยบดบังความร้อนของแสงอาทิตย์ได้ดี นอกจากนี้ ยังมีลมที่คอยช่วยให้พวกเรานั่งกันได้อย่างเย็นสบาย

ไม่มีเสียงพูดคุยอะไรมากในตอนนี้ แต่ก็ไม่ใช่ว่าสถานการณ์ของความสัมพันธ์นั้นไม่ดีเหมือนก่อนหน้านี้ ตอนนี้อุคกับเจอร์รี่สามารถคุยกันได้เป็นอย่างดีไม่มีอารมณ์โกรธเข้ามาแทรกตรงกลาง อาร์คี่ที่ดูเหมือนจะไม่เชื่อมั่นในความคิดของตัวเองมาก ๆ ก็เริ่มฟังความคิดของคนอื่นมากขึ้น มาเวลาที่ก่อนหน้านี้มักจะปลีกตัวออกห่างจากพวกเรา ก็เริ่มที่จะเข้ามาคุยกับคนอื่น ๆ ส่วนมิเกลที่ก่อนหน้านี้ดูเหมือนว่าจะกลัวไปหมดทุกสิ่ง ก็มีความกล้าที่จะเดินออกไปทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตัวเองมากยิ่งขึ้น

ไม่ใช่เพียงฉันที่ได้พบเจอสิ่งใหม่ ๆ ระหว่างการเดินทาง แต่เหมือนว่าชาวนิวกีทั้งห้าเองก็ได้รับสิ่งใหม่ ๆ ด้วยเช่นกัน เหมือนกับว่าตอนนี้ ทุกคนก็ได้เติบโตไปอีกขั้นหนึ่ง ฉันว่ามันเป็นการเติบโตที่รวดเร็วมาก ๆ ฉันจำได้ว่าตอนที่ฉันพยายามจะหัดขี่จักรยาน ฉันต้องใช้เวลากว่าหนึ่งเดือนเพื่อที่จะทำมันได้ พอบอกกับฉันหลังจากที่ฉันสามารถขี่จักรยานได้ว่า ฉันโตขึ้นแล้ว ตอนนี้ก็เช่นเดียวกัน ฉันว่าพวกเรา ก็โตขึ้นแล้ว

ฉันนั่งมองชาวนิวกีที่ตอนนี้เริ่มจะคุยเล่นกันอย่างสนุกสนาน แต่ก็ยังแฝงความกังวลที่ปิดไม่มิด

“ฉันขอถามอะไรหน่อยได้ไหม ทำไมทุกคนถึงมาเป็นตัวแทนหมู่บ้านล่ะ” ฉันเริ่มเปิดบทสนทนา และก็เป็นมิเกลที่ชิงตอบก่อนเพื่อน

“จริง ๆ แล้วที่เข้ามาที่นี่ เพราะอยากจะช่วยคุณปิงปอง คุณปิงปอง เป็นต้นไม้ที่ฉันปลูกไว้เอง แต่มันไม่อยู่แล้ว เพราะเหตุการณ์ในวันนั้น” มิเกล พูดเสียงเศร้า ในขณะที่ดูรู้สึกประหลาดใจที่ได้ยินว่านิวยอร์กจากเผ่าเหลือง สามารถปลูกต้นไม้ได้

“ที่เจ้าบอกว่าเจ้าปลูกต้นไม้นี้เรื่องจริงหรือ” ดูคำถามด้วยความ ตื่นเต้น

“ใช่แล้ว ข้าปลูกคุณปิงปองเองแหละ” มิเกลพูดด้วยความ ภาคภูมิใจ

“สุดยอด เจ้าทำได้ยังไง เจ้ามันอัจฉริยะ” คำชมของคุณทำให้ มิเกลชื่นจนหูกระดิก

“ข้าไม่เคยเห็นใครที่ความสามารถอย่างอื่นนอกจาก ความสามารถของเผ่าตัวเองได้เลยนะ” เจอร์รี่เสริม

“แล้วคุณล่ะ ทำไมถึงมาเป็นตัวแทนเผ่าล่ะ” ฉันทามดูที่กำลัง ตื่นเต้นกับความสามารถของมิเกลอยู่

“ข้านะหรือ เหตุผลของข้า ข้าไม่อยากพูดถึงมันสักเท่าไร” ดู เหมือนว่าคุณจะอึดอัดกับคำถามที่ฉันทาม ซึ่งมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่ผิดอะไร การที่คุณยอมรับว่าไม่อยากพูดถึงก็ถือว่าเป็นสิ่งที่กล้าหาญมากเลยทีเดียว

“ไม่เป็นไรหรอกคุณ แล้วอาร์คละ ทำไมถึงมาเป็นตัวแทนเผ่าละ”
ฉันทถามอาร์คที่ดูเหมือนว่าอยากจะมีส่วนร่วมในวงสนทนา

“ข้าน่าจะ มีความฝันอยากจะเป็นนักรบผู้แข็งแกร่งมาตลอด แต่
เพราะว่าท่านพ่อกับท่านแม่ของข้าคิดว่าข้ายังเป็นเด็ก รวมถึงเป็นห่วงฉันท
ราวกับไข่ในหิน ทำให้แม้แต่การฝึกง่าย ๆ อย่างการฟันดาบ พวกเขายังไม่
ให้ข้าทำเลย พอมีประกาศเรื่องตามหาตัวแทนเผ่ามาทำภารกิจนี้ข้าก็ไม่
รีรอที่จะสมัคร เพราะหวังว่า หากข้าทำภารกิจนี้สำเร็จท่านพ่อและท่านแม่
ของข้าจะได้รู้ว่าข้าไม่ใช่เด็กอีกต่อไป” คำตอบของอาร์คทำให้ทุกคนต่างก็
ตกตะลึง เพราะตลอดการเดินทางที่ผ่านมา อาร์คมีความกล้าและเก่งกาจ
มากกว่าใคร หากไม่ได้รู้ว่าได้รับการประคบประหงมราวกับไข่ในหิน ฉันท
คิดว่าอาร์คต้องเป็นผู้นำของกลุ่มลี้กกลุ่มแน่ ๆ

“ข้าไม่อยากจะเชื่อเลยจริง ๆ เจ้าน่ะสุดยอดมาก ๆ นะรู้ไหม” เจอร์
ริเองก็ตกใจไม่ต่างจากฉันท

“ขอบคุณทุกคนมาก ๆ ที่เห็นข้าเป็นแบบนี้” อาร์คพูดพลางลุก
ขึ้นแสดงความขอบคุณกับทุกคน

“แค่เจ้าสองคนก็ทำให้ข้ารู้สึกอึ้งไปเลย มีใครอยากจะทำอะไรอีก
ไหม ข้าเชื่อว่าทุกคนจะต้องมีเรื่องที่ยอยากจะทำนะ”

“ข้าอยากฟังเรื่องของมายาจังเลย”

“เรื่องข้าก็ไม่มีอะไรมากหรอก” มายาบอกบิด แต่สุดท้ายก็ทน
สายตาแววอนของมิเกลไม่ได้

“ก็ได้ ๆ ข้าจะเล่า” ท้ายที่สุดมายาก็ยอมที่จะเล่า “พวกเราชาวเผ่า
ม่วงทุกคน เมื่อเติบโตแล้วพวกเราจะมีสิ่งที่เรียกว่าโดมเป็นของตัวเอง ซึ่ง
โดมนี้ก็คล้ายกับบ้านหรือกระท่อมของพวกเจ้านั่นแหละ แต่พอเกิด
เหตุการณ์ในวันนั้น ทำให้โดมของฉันเสียหายที่สุดในเผ่า ฉันไม่สามารถ
อยู่ในโดมของฉันได้ เท่ากับว่าฉันก็จะไม่สามารถฝึกฝนหรือกักเก็บพลัง
ของฉันได้มากเท่าที่มันจะเป็น ท่านซีซาจึงขอให้ข้าช่วยมาเป็นตัวแทนเผ่า
เพื่อที่โดมของข้าจะได้กลับมาเป็นปกติ” มายาตอบ ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องที่ผิด
คาดเสียเท่าไร แต่ดูเหมือนว่ามิเกลจะผิดหวังอยู่เล็กน้อย แต่แล้ว คำพูด
ทั้งท้ายของมายาก็ทำให้ทุกคนได้เผลอรอยยิ้มออกมา “และฉันก็อยากช่วย
ทุกคน เพราะเผื่อว่าฉันจะได้มีเพื่อนกับเขาบ้าง” มายาพูดเสริม

“เจ้าพูดจริงหรือเรื่องที่อยากมีเพื่อน เจ้าพูดจริงใช่ไหม” มิเกล
ถามพร้อมกับดวงตาที่เป็นประกาย

“ก็จริงสิ ข้าต้องฝึกมวยมนตร์อยู่คนเดียวตลอด เลยทำให้ข้าไม่มี
เพื่อนเท่าไร” มายาตอบเสียงเบา ฉันรู้สิว่าตอนนี้เธอกำลังเงินอาย
มาก ๆ

“ถ้าอย่างนั้นเจอกับข้า เรามาเป็นเพื่อนกันเถอะ ข้าอยากจะมีเพื่อนจากเผ่าอื่นจะแยะอยู่แล้ว ไม่ใช่แค่มาयนะ แต่ว่าทุกคนเลย” มิเกลลพูดเสียงใส ก่อนจะชวนให้ทุกคนมาเป็นเพื่อนกัน ซึ่งก็ได้การตอบรับจากคนอื่น ๆ มากมาย

“ได้เลย มาเป็นเพื่อนกับข้า ข้าจะสอนวิธีปลูกต้นไม้ให้เจ้าเพิ่มเอง” ดุคเสนอดัว

“ข้าก็อยากจะลองรายเวทมนตร์ดูสักครั้งเหมือนกัน” อาร์คเสริม

“ฉันขอลองด้วยบ้างได้ไหม” ฉันทามเหล่านิวท์

“ได้เลยค่ะท่าน ข้าจะสอนท่านสร้างบ้านเอง” มิเกลลพูดด้วยความดีใจ

“ถ้าอย่างนั้น ท่านช่วยสอนเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์ให้ข้าหน่อยได้หรือไม่ ข้าชอบฟังเรื่องราวของมนุษย์มาก ๆ ” เจอร์รี่พูดพร้อมกับส่งสายตาอันวอนฉัน

“ได้สิ อยากให้ฉันสอนอะไร ฉันทจะสอนให้หมดเลย แต่ถ้าเรื่องไหนที่ฉันไม่รู้ฉันก็ไม่สอนนะ” ฉันตอบ พาให้นิวท์ทั้งหลายส่งเสียงหัวเราะชอบใจ

“ในเมื่อทุกคนพูดกันมาหมดแล้ว ข้าก็ไม่ว่าจะปิดบังไว้ทำไม” ดุคพูดขึ้นพร้อมกับเริ่มอธิบายเหตุผลของตน

“ข้าเป็นหนึ่งในนิเวศที่อาจจะได้ขึ้นเป็นผู้นำเผ่าคนต่อไป ดุคพูดก่อนจะเงยไปสั๊กพัก ดูเหมือนว่าตอนนี้เขากำลังกลัมน้ำตาที่จะไหลออกมาให้ได้ ไม่นานเขาก็เริ่มพูดอีกครั้ง

“เพราะหากในอนาคตข้าได้ขึ้นเป็นผู้นำเผ่าล่ะก็ ข้าก็ต้องเข้มแข็งมากพอที่จะดูแลปกป้องคนอื่น ๆ ได้ ทุกคนที่เห็นข้าต่างก็เชื่อว่าข้าจะขึ้นเป็นหัวหน้าเผ่าที่ดีที่สุด เพราะข้ามันดูเหมือนจะแข็งแกร่งกว่าใคร ๆ แต่ที่จริงแล้ว ข้าไม่ได้แข็งแกร่งเลยสักนิด หากมีอะไรมากระทบจิตใจข้าเพียงเล็กน้อย ข้าก็สามารถร้องไห้ออกมาได้ทันที” ดุคอธิบายพร้อมกับเสียงที่สั่นเครือ

“นั่นเป็นสาเหตุที่ว่า ทำไมข้าถึงต้องโกรธอยู่ตลอดเวลา ข้าพยายามโกรธเพื่อกลบเกลื่อนน้ำตาที่อาจจะไหลออกมาต่อหน้าคนอื่น ๆ ถ้าเป็นแบบนั้น พวกเขาอาจจะคิดว่าข้าอ่อนแอเกินไป ทั้ง ๆ ที่ข้าก็ไม่ได้อยากจะทำแบบนั้น และเพื่อกลบความอ่อนแอและความด้อยค่าของข้า ข้าจึงอาสาเป็นตัวแทนหมู่บ้าน เพื่อที่ทุกคนจะได้เชื่ออย่างสนิทใจว่าข้า นั้นเป็นคนที่เข้มแข็งจริง ๆ อย่งไรล่ะ” เมื่อดุคพูดจบ น้ำตาเม็ดโตก็ไหลลง มาตามแก้มของเขา ไม่มีใครพูดอะไรหลังจากที่ดุคพูดจบ

คุณที่ดูแข็งแกร่งแล้วจริง ๆ แล้วเขาก็มีหัวใจที่บอบบางไม่แพ้ใคร ๆ ไม่ใช่ว่าการร้องไห้จะไม่ใช่ว่าเรื่องที่เขาเจอไป เหมือนเวลาที่ฉันร้องไห้เวลาคิดถึงแม่ ในบางครั้งมันก็ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดในใจของฉันไม่มากนักน้อยด้วยซ้ำ

“เธอไม่จำเป็นจะต้องฝืนน้ำตาของเธอเพื่อแสดงว่าเข้มแข็งหรอกนะ บางทีการร้องไห้ออกมาอาจจะช่วยทำให้เราเข้มแข็งมากยิ่งขึ้นก็ได้”
ฉันตอบ

“จริงหรือ” คุณหันมามองฉันทั้ง ๆ ที่น้ำตายังคงเอ่อล้นอยู่ที่ดวงตาทั้งสองข้าง

“จริงสิ” ฉันตอบด้วยความจริงใจ

“เวลาที่ข้าอ่อนแอ ข้าก็ร้องไห้ แต่หลังจากที่ข้าร้องไห้แล้วก็จะรู้สึกดีมากขึ้น จนข้าสามารถสร้างบ้านได้ทั้งหลังเสียล่ะ” มิเกลเสริมพร้อมแสดงว่าให้เห็นว่าเธอมีพลังขนาดไหน สร้างเสียหัวเราะให้กับทุกคนได้เป็นอย่างดี

“คนสุดท้าย เจอร์รี่อยากจะทำอะไรไหม”

“จริง ๆ เหตุผลที่ข้ามาที่นี่ก็อาจจะตรงกับที่ทุกคนคิดเอาไว้คือมาเพื่อไถ่โทษสิ่งที่หัวหน้าเผ่าคนก่อนของพวกเราทำไว้ แต่เพราะว่าไม่มีใคร

กล้าที่ออกมาสู้หน้าเผ่าอื่น ๆ ฉันจึงขออาสา มา เพื่อที่จะพิสูจน์ให้ทุกคนได้เห็นว่าพวกเราเผ่าฟ้าเสียใจและไม่ได้สนับสนุนการกระทำของท่านผู้นั้นด้วย” เจอร์รี่อธิบายให้ทุกคนฟัง หลังจากທີ່เจอร์รี่อธิบายจบ ฉันรู้ได้ในทันทีว่าเจอร์รี่เป็นคนที่กล้าหาญมาก ๆ เขายอมเป็นอาสาสมัครเพื่อทำให้ทุกคนรู้ว่าเผ่าน้ำเงินไม่ได้เลวร้ายอย่างที่ใครเขากัน ถึงแม้จะต้องโดนเผ่าอื่น ๆ เกลียดก็ตาม

“แน่นอนอยู่แล้ว คนที่ยังเดินสะดุดเท้าตัวเองอย่างนายจะไปทำร้ายใครได้” ดุคตอบติดตลก ทำให้ทุกคนต่างหัวเราะกับความข่มขำของเจอร์รี่ เจอร์รี่เองก็ไม่ได้มีท่าทางโกรธอะไร แถมเขายังดีใจเสียอีกที่เผ่าอื่น ๆ ยอมรับและฟังในสิ่งที่เขาพูด

พวกเราพูดคุยกันต่อสักพัก ตอนนี้ท้องฟ้าก็เริ่มเปลี่ยนสีเป็นสีส้มอ่อน ๆ แสดงให้เห็นว่าเวลาเย็นใกล้เข้ามาแล้ว เท่ากับว่าเราก็ต้องรีบเดินทางกันต่อ

“ฉันว่าฉันดีขึ้นแล้วละ” ฉันพูดขึ้น

“ดีใจที่ท่านดีขึ้นนะ พวกเราขอบคุณมากจริง ๆ ที่ท่านช่วยพวกเราไว้” ชาวนิรทที่ทั้งห้าเดินเข้ามาขอบคุณ ฉันทำให้หัวใจของฉันฟูร่าวกับก้อนสายไหมนุ่ม

“ขอบคุณทุกคนเหมือนกันนะ ฉันว่าฉันเดินทางต่อไต้หวัน เรารีบไปเอาไฟแห่งนิจนิรันดรกันเถอะ”

“ถ้าท่านพร้อม เราก็พร้อม” ดุคพูด

“ไปกันเถอะ” ฉันตอบกลับด้วยรอยยิ้ม

“ไปกัน!” ชาวนิวท์ทั้งห้าเดินนำไป ตอนนี้อลิสาเดินอยู่กับกรินทร์ สองคนด้านหลัง

“เธอเก่งมากเลยนะสาวน้อย เธอพาพวกเขามาถึงที่นี่ได้” กรินทร์พูดกับฉัน

“ว่าแต่คุณเป็นพ่อมดไม่ใช่เหรอ ทำไมคุณไม่ใช่เวทมนตร์หรือพลังของคุณช่วยพวกเราล่ะ” ฉันถามออกไป ฉันรู้สึกโล่งใจมากที่ฉันถามความสงสัยที่เก็บมาตลอดการเดินทางนี้ออกไป เพราะฉันคิดว่ามันถึงเวลาที่ต้องถามเขาแล้วล่ะ

“อย่างนั้นเหรอ ฉันนี่แม่จิงเลยนะ” กรินทร์ตอบกลับจะหัวเราะแบบที่คนแก่ชอบทำ คำตอบของกรินทร์ดูเหมือนมีอะไรแอบแฝงอยู่ แต่ฉันก็ยังไม่เข้าใจมันสักเท่าไร และฉันก็คงจะไม่เสียเวลาเพื่อถามเขาอีกครั้งแน่ ๆ

“ทุกคนอย่าเดินเร็วมากสิ” ชั้นละความสนใจจากกรินทร์ก่อนจะ
ตะโกนเรียกขานนิ่วที่รีบเดินนำไปก่อนแล้ว

เวลาที่ถูกแข่งแข่ง

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
CHILDREN'S

พวกเราทั้งเจ็ดใช้เวลาครึ่งหนึ่งกว่าจะเดินทางมาถึงหน้าภูเขา
เหมันต์ และตอนนี้สีท้องฟ้าก็กลายเป็นสีแดงเข้ม เป็นสัญญาณว่า
พระจันทร์ใกล้จะมาเยือนแล้ว

KHARINWIROT UNIVERSITY

“เราต้องเดินขึ้นทางไหนหรือ” ฉันทาม เพราะฉันทพยายามมอง
หาทางเข้าเท่าไรก็ไม่เจอ

“ทางนั้นนะ ข้างบนนั้นจะมีทางให้เราเข้าไปในภูเขาละ” เจอร์รี่
ตอบและทำมือชี้ไปที่ทางที่ยาวที่สุด

“เออละ ถ้าอย่างนั้น เราต้องรีบขึ้นไปแล้วละ เดี่ยวจะไม่ทันเออ”
อาร์คพูดขึ้น

“ไปกันเถอะ”

จากนั้นพวกเราทั้งเจ็ดก็มุ่งหน้าขึ้นไปบนภูเขา พวกเราใช้เวลากัน
ครู่ใหญ่ เพราะภูเขาแห่งนี้ทั้งลื่นทั้งชันจนทำให้พวกเราลื่นกันอยู่หลายครั้ง

นอกจากจะต้องต่อสู้กับความชันและลื่นของภูเขาแล้ว สภาพ
อากาศบริเวณนี้ก็ยิ่งเป็นอุปสรรคไม่ต่างกัน เพราะมันหนาวมาก มากเสียจน
เล็บของฉันและกริ๊งเริ่มเปลี่ยนเป็นสีม่วงอ่อน

“อาร์ค เธอช่วยจุดไฟได้ไหม ฉันกับกริ๊งหนาวมากเลย” ฉัน
ตะโกนถามอาร์คที่เดินนำหน้าฉันไป

“ที่นั่นมันทั้งชื้นทั้งลมแรง จุดไฟไม่ได้หรอกท่าน” อาร์คตอบ

“ทนอีกนิดนะท่าน เรายกอล์ฟจะถึงปากถ้ำแล้ว” เจอร์รี่เสริม

“นั่นไงปากถ้ำ” คุณตะโกนลงมา หลังจากที่เราอาสาขึ้นไปดูลาดเลา
ด้านบนก่อน

พวกเราทั้งเจ็ดรีบปีนขึ้นไปบนภูเขาอย่างทุลักทุเล และใน
ท้ายที่สุด พวกเราก็สามารถขึ้นมาถึงบริเวณปากถ้ำได้ ด้วยความเหนื่อย
และความหนาวเย็น ทำให้พวกเราทั้งเจ็ดรีบเข้ามาในภูเขาให้เร็วที่สุด

เมื่อเข้ามาได้ อาร์คก็รีบหาวัสดุที่จะใช้ก่อไฟทันที

“หนาวจังเลย” มายาพูดขึ้นพลางลูบแขนตัวเอง ถึงแม้ว่าชาวนิ
วทจะมีขนปกคลุมทั่วร่างกาย แต่ความหนาวเย็นก็แทรกซึมผ่านชั้นขน
หนาไปได้ ตอนนี้องานิวทที่เหลือนั่งขดกันกลมราวกับเป็นก้อนซาลาเปา
น้อย ๆ สีก้อน

เวลาผ่านไปสักพัก อาร์คก็กลับมาพร้อมกับเศษไม้จำนวนหนึ่ง
ก่อนจะตั้งมันไว้ตรงหน้าพวกเรา ถึงแม้ว่าพวกเราจะเข้ามาหลบกันในถ้ำ
สักพักหนึ่งแล้ว แต่ความหนาวเย็นก็ยังไม่จางหายไป

“ทำไมยังหนาวอยู่เลยละ ทั้ง ๆ ที่เราก็ก้าวเข้ามาหลบในถ้ำกันนาน
แล้วนะ” มายาพูดขึ้น ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็ยังคงนั่งขดอยู่

“ก็ข้างบนมันเป็นน้ำแข็งนี่” อาร์คตอบ

“ไฟอะไรอยู่ในน้ำแข็งแบบนี้” คุณพูดด้วยความสงสัย

“ก็ไฟน้ำมันวิเศษยังไงล่ะ” เจอร์รี่เสริม

“รู้แล้วนะ” คุณตอบด้วยน้ำเสียงแข็ง ๆ

ไม่นานอาร์คก็สามารถจุดไฟเพื่อคลายความหนาวเย็นให้กับพวก
เราได้สำเร็จ พวกเราหยุดพักผิงไฟอยู่ครู่หนึ่ง ความหนาวเย็นในร่างกายก็
ค่อย ๆ หายไป กลับกลายเป็นความอบอุ่นเข้ามาแทนที่

เมื่อเราพักผ่อนไฟก้นจบพอที่ร่างกายจะอบอุ่นแล้ว มิเกลก็เสนอให้
พวกเราเริ่มออกเดินทางอีกครั้ง

“เอาล่ะเราต้องรีบขึ้นไปได้แล้ว ฉันทักว่าจะไม่ทันเวลาเอานะ” มิเก
ลพูดขึ้น

“งั้นรีบไปกันเถอะ” มายาเสริมพร้อมรีบลุกขึ้นเพื่อที่จะเดินขึ้นไป
ยังจุดสูงสุดของดินแดนแห่งนี้

พวกเราทั้งเจ็ดเดินขึ้นมาตามทางที่นำไปสู่ไฟแห่งนิจนิรันดร์ ทาง
ขึ้นไปยังไฟแห่งนิจนิรันดร์นั้นสวยงามราวกับว่า มีใครมาสรรคส์สร้าง
สถาปัตยกรรมที่สวยงามไว้กลางความหนาวเย็น บริเวณที่พวกเรานั่งผิงไฟ
เมื่อครู่เป็นส่วนของภูเขาหินซึ่งหินก็ดูดซับความหนาวเย็นมาก หากเดิน
ขึ้นมาอีกนิดจะพบทางลาดที่ขดอยู่รอบ ๆ ภูเขา ราวกับว่าเป็นบันไดวน
ขนาดยักษ์ ที่ชั้นล่าง ๆ ยังคงทำจากหิน แต่ในส่วนด้านบนกลับถูกประดับ
ไปด้วยน้ำแข็งสีฟ้าสวยงาม

แต่ถึงแม้ว่าจะสวยงามขนาดไหน บรรยากาศความหนาวเย็นโดยรอบ
ก็ทำให้สถานที่นี้ไม่น่าพิศมัยเอาเสียเลย ฉันคิดว่าหากที่นี้อบอุ่นขึ้นอีกสัก
นิดน่าจะเป็นที่ท่องเที่ยวที่ดีมากที่หนึ่งแน่ ๆ

ยิ่งพวกเราทั้งเจ็ดเดินขึ้นมาใกล้กับยอดของภูเขาเมาเท่าไร พวกเรายิ่งหายใจลำบากมากเท่านั้น เพราะตอนนี้พวกเราขึ้นมาสูงมาก ๆ มาก เสียจนความกดอากาศก็ต่ำตามไปด้วยเช่นเดียวกัน

ฉันรู้สึกได้ถึงความแห้งและแสบในจมูกทั้งสองข้าง รวากับว่ามีใครนำพิมเสนมาป้ายที่จมูกของฉันไว้ แต่ถึงแม้จะรู้ว่าตอนนี้พวกเรากำลังอยู่ในสถานการณ์ที่เหนื่อยยากเท่าไร แต่ประกายและแสงไฟบนยอดเขาทำให้พวกเรามีกำลังใจที่จะเดินต่อไป

อีกเพียงแค่สองชั้นพวกเราก็จะขึ้นไปถึงจุดที่สูงที่สุดของดินแดนแห่งนี้แล้ว แต่ทันใดนั้นเอง พวกเราก็ได้พบกับดอกไม้ประหลาด ที่เรียกว่าดอกไม้ประหลาด เพราะในอุณหภูมิต่ำที่หนาวเย็นแบบนี้ ไม่มีทางเลยที่ดอกไม้จะเติบโตได้

“นั่นดอกอะไรนะคุณ” ฉันถามคุณที่กำลังทำหน้าที่นำส่งสัยเหมือนกัน

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน ตั้งแต่เกิดมาข้าก็ไม่เคยเห็นดอกไม้ดอกนี้เลย แล้วเจ้าละเจอรรี เคยอ่านเจอมาบ้างมั๊ย” คุณเองก็ไม่รู้จักดอกไม้ชนิดนี้เหมือนกัน จึงหันไปถามเจอรรีที่รักในการอ่านหนังสือ เพื่อว่าเขาจะสามารถตอบแทนได้

“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน ไม่เคยเห็นในหนังสือเล่มไหนเลยด้วย” เจอรรีปฏิเสธ

“แต่มันสวยมาก ๆ เลยนะ” มิเกลพูด ฉันเห็นด้วยกับมิเกล ตั้งแต่เกิดมา ฉันไม่เคยเห็นดอกไม้ที่ไหนสวยเท่านี้มาก่อน

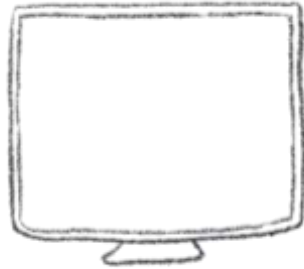
“จริงด้วยสวยจัง” มายาพูดขึ้นหลังจากเดินเข้าไปมองหมู่ดอกไม้แสนสวยใก้ ๆ

“ข้าไม่เคยเห็นเลยจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่ข้าก็รู้จักพืชทั้งหมดแล้วแท้ ๆ” ดุคพูดขึ้นและทำหน้าสงสัยว่าดอกไม้ข้างหน้าคือดอกไม้อะไร

“กลิ่นมันหอมจังเลย” ฉันเดินเข้าไปใกล้ดอกไม้มันั้น กลิ่นของมันลอยเข้ามาเตะจมูกฉันอย่างจัง มันเป็นกลิ่นที่หอมที่สุดเท่าที่ฉันเคยได้กลิ่นมาเลย

“ใช่เลยคะท่าน จริงมันหอมมากมา ...” ยังไม่ทันที่มิเกลจะพูดจบประโยค ทันใดนั้นพวกเราทั้งเจ็ดก็สลับลงไปที่

ทางกลับบ้าน

ฉันค่อย ๆ ลืมตาขึ้นในสถานที่ ๆ หนึ่ง ฉันจำกลิ่นหอมและบริเวณโดยรอบได้ดี ที่นี่คือบ้านของตัวเอง นี่ฉันกลับมาที่บ้านได้แล้วหรือ หรือเรื่องราวต่าง ๆ เป็นแค่ความฝันของฉัน

ฉันครุ่นคิดอยู่สักพักก่อนจะรีบหยิกเนื้อตัวเองเหมือนในละครโทรทัศน์ที่ชอบทำเวลาแยกความฝันกับความจริงไม่ออกแต่พอฉันหยิกเข้าที่แขน มันกลับเจ็บแต่ก็เจ็บไม่มาก ทั้งที่ฉันก็หยิกเต็มแรง ฉันยืน ก่อนที่จะได้ยินเสียงใครบางคนเรียกชื่อของฉัน

“อลิสตา อลิสตามานี่หน่อยลูก” เสียงนั้นเรียกฉัน และฉันก็รู้ด้วยว่าเจ้าของเสียงนั้นคือใคร ฉันรีบวิ่งไปตามที่ที่เสียงดังมา ฉันภาวนาให้มัน

เป็นจริงซ้ำแล้วซ้ำเล่า ใจของฉันเต้นจนแทบจะระเบิดออกมา และเมื่อฉันวิ่งไปถึงห้องครัว เสียงที่ฉันคุ้นเคยก็แทรกขึ้นมา

“อลิสามาช่วยแม่หน่อย”

“นั่นแม่หรือคะ” ฉันพูดด้วยเสียงติด ๆ ชัด ๆ ฉันไม่รู้ว่าภาพตรงหน้านี่คือเรื่องจริงหรือไม่

“ไม่ใช่แม่แล้วจะเป็นใครล่ะ ถ้ามอะไรตกลงจัง” แม่ตอบเพื่อยืนยันว่าภาพตรงหน้าคือแม่จริง ๆ ฉันไม่ได้ฝันไป แม่อยู่กับฉัน คำอธิษฐานของฉันเป็นจริงแล้ว

ฉันรีบโผล่เข้ากอดแม่สุดแรง ฉันกอดแม่แน่น ราวกับว่าหากไม่ทำแบบนี้ แม่อาจจะหายไปจากฉันอีก กลิ่นหอมอ่อน ๆ เป็นเอกลักษณ์ของแม่ยิ่งช่วยยืนยันว่าแม่กลับมาแล้ว เมื่อรู้เช่นนั้น น้ำตาก็พลันไหลเสียจนหยุดไม่ได้

“ร้องให้ทำไมลูก” แม่ถามฉันด้วยความเป็นห่วง

“หนูคิดถึงแม่ หนูคิดถึงแม่มาก ๆ เลย” ฉันยังคงกอดแม่และร้องไห้ไปด้วย ฉันพรั่งพรูความในใจทั้งหมดออกมา

“แม่ก็อยู่ตรงนี้ แม่ไม่ได้ไปไหนสักหน่อย” แม่ตอบพลางลูบหัวฉันเบา ๆ แบบที่ชอบทำ ฉันยืนกอดแม่อยู่พักใหญ่ ก่อนที่แม่จะคลายกอดฉัน

และขอร้องให้ฉันช่วยเก็บของที่ซื้อมาจากร้านค้าก่อนที่มันจะเน่าบูดเสียก่อน

เราสองแม่ลูกใช้เวลาอยู่ในครัวครัวหนึ่ง หากเป็นสมัยก่อนฉันคงอึดอัดไม่ยอมช่วยงาน แต่ในตอนนี้ ฉันเต็มใจที่จะช่วยแม่มาก ๆ เพราะฉันรู้แล้วว่าสิ่งที่ดีที่สุดคือการใช้เวลาอยู่กับคนที่เรารักให้มากที่สุด

“แม่คะ หนูอยากกินข้าวผัดฝีมือแม่อีกจังเลยคะ” ฉันเอ่ยขอร้องหลังจากช่วยแม่จัดของใส่ตู้

“ข้าวผัดเหรอก เอาไว้วันหลังเดี๋ยวแม่ทำให้กินนะ”

“ได้คะ หนูคิดถึงข้าวผัดฝีมือแม่จะแย่” ฉันเสริม เพราะตั้งแต่ที่แม่จากไป ฉันก็ยังไม่ได้กินอาหารเต็ม ๆ มือสักครั้ง

“ยังปากหวานเหมือนเดิมเลยนะ” แม่พูดพลางหัวเราะน้อย ๆ

“แน่นอนคะ ถึงแม้ว่าหนูจะสิบสองแล้ว แต่หนูก็จะชมแม่แบบนี้ตลอดไปเลยคะ” ฉันตอบ ถึงแม้ว่าฉันจะโตขึ้น นั่นไม่ได้หมายความว่าฉันจะชื่นชมคนอื่นไม่ได้ ยิ่งเราโตขึ้น เราก็ยิ่งต้องชื่นชมคนอื่นให้มากขึ้นด้วย ฉันกับแม่อยู่ในครัวด้วยกันพักใหญ่ ก่อนจะมีเสียงของคนที่ทำให้ใจของฉันเต้นแรงอีกคน

“กลับมาแล้วครับ” พ่อพูดหลังจากเปิดประตูเข้ามาในบ้าน

“พ่อก็อยู่ที่นี่ด้วยเหรหอะ” ฉันทถามด้วยความประหลาดใจ

“ก็ที่นี่คือบ้านของเราไงลูก” คำตอบของแม่ทำให้ฉันดีใจมาก ๆ และยิ่งทำให้ฉันเชื่อสนิทใจเลยว่า นี่ไม่ใช่ความฝันอย่างแน่นอน

“ทำอะไรกันอยู่สองแม่ลูก” พ่อถาม

“อติสาช่วยฉันเก็บของนะ อีกรักเราจะไปดูสครับเบิลสครับเบิลแล้วละ”

“วันนี้มีสครับเบิลสครับเบิลด้วยเหรหอะ” ฉันทถามด้วยความประหลาดใจ

“มีสิ ก็วันนี้เป็นวันพิเศษอย่างไรล่ะ” แม่ตอบ ฉันชอบรายการสครับเบิลสครับเบิลมากที่สุดในโลก มันเป็นเกมโชว์ที่สนุกที่สุดเท่าที่ฉันเคยดูมา พวกเรามักจะนั่งดูรายการนี้ด้วยกันในวันส่งท้ายปีเก่า มันเป็นเวลาพิเศษที่สุดสำหรับฉัน

“นั่งกันเถอะเดี่ยวสครับเบิลสครับเบิลกำลังจะมาแล้ว” แม่บอก ก่อนที่พวกเราทุกคนจะรีบเดินมานั่งที่โซฟา

“ลูกรู้ไหมว่าปลาอะไรซี่่เก็ยจที่่สุด”

“ปลาดุกเหรหอะ” ฉันทตอบ

“ผิด คำตอบคือปลาวาฬ เพราะมันชอบวานคนอื่นทำนู่นทำนี่ต่างหาก” ฉันหัวเราะให้กับมุขของพ่อ ถึงแม้ว่ามันจะไม่ได้ตลกมากเท่าไร แต่สำหรับฉันก็ถือว่าตลกมาก เพราะว่าฉันเป็นคนเสียดีนมาก ๆ แม่เคยบอกแบบนี้

“มาแล้ว ๆ เจียบกันเถอะสองพ่อลูก”

ฉันนั่งอยู่บนโซฟากลางบ้านโดยมีพ่อและแม่ขนาบข้างอยู่ ตอนนี้นั่งข้างเหมือนกับความฝันเสียจริง ฉันมีความสุขมาก ๆ จนไม่อยากให้ความสุขหายไปเลย ฉันอยากจะทำอยู่ตรงนี้ให้นานที่สุด

ไม่นานรายการสคลับเบิลสคลับเบิลก็เริ่มฉาย มันเป็นรายการที่ฉันโปรดปรานมากที่สุด ฉันใช้เวลาในช่วงวันหยุดไปกับการดูรายการนี้ ฉันสามารถดูมันได้ทั้งวันทั้งคืนเลย พวกเขาพ่อแม่ลูกนั่งดูรายการกันอย่างสนุกสนาน มันเป็นเวลาพิเศษจริง ๆ

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ ฉันรู้สึกได้ถึงความแปลกประหลาดบางอย่าง ฉันนั่งดูตอนที่ฉันชอบที่สุดของรายการสคลับเบิลสคลับเบิลที่ฉายวนมาสามรอบแล้ว นอกจากนั้นมันยังดำเนินต่อไปนานกว่าปกติ ฉันยังสังเกตเห็นว่าระรอกที่วิ่งขึ้นมาบริเวณหน้าต่างนั้น รวากับว่าเป็นภาพถ่ายซ้ำอย่างนั้น

เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นทำให้ฉันอดที่จะคิดไม่ได้ว่าสถานที่แห่งนี้ และเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องจริงหรือไม่ ฉันครุ่นคิดและปะติดปะต่อเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ที่นี้มีแต่สิ่งที่ทำให้ฉันมีความสุข ไม่ว่าจะป็นรายการโปรด สถานที่โปรด ไปจนถึงแม่ แต่เพราะว่าสัมผัสต่าง ๆ มันเหมือนจริงเสียจนน่าตกใจ หากนี่เป็นความฝันและฉันจะต้องออกไป ฉันจะต้องใจสลายมากแน่ ๆ

แต่ในอีกทางหนึ่ง หากนี่เป็นความฝันแล้วตัวฉันจริง ๆ อยู่ที่ไหน จะยังปลอดภัยหรือไม่ ฉันคิดแบบนั้น จนสถานการณ์ตอนนี้ไม่ได้ทำให้ฉันมีความสุขเสียเท่าไร

ฉันหันไปมองหน้าของแม่และพ่อสลັบกันอยู่คู่อันหนึ่ง เพื่อพิจารณาว่านี่เป็นเพียงฝันจริง ๆ ไซ้หรือไม่ และในที่สุดฉันก็ค้นพบว่านี่เป็นเพียงแค่ความฝัน ไม่ใช่ความจริงเหมือนที่ฉันคิด

เมื่อฉันลองจ้องมองไปที่ดวงตาของแม่ ก็พบว่าแววตาของแม่มันว่างเปล่าราวกับคนไร้วิญญาณ แววตาของแม่ที่เคยมีชีวิตชีวา แต่ตอนนี้กลับไร้ซึ่งสิ่งเหล่านั้นโดนสิ้นเชิง พ่อก็ด้วย ราวกับทั้งสองถูกล้างสมองให้จมอยู่ในเวลานี้ ทั้งสองดูไม่มีความสุขเลย โดยเฉพาะแม่ที่ตอนนี้เหมือนกับคนที่กำลังอมทุกข์ไว้ตลอดเวลา

ฉันเสียใจอยู่ลึก ๆ ถึงแม้ว่าน้ำตาจะไม่ยอมไหลออกมา ฉันเสียใจที่ทั้งหมดนี้เป็นเพียงแค่ความฝัน แต่ฉันก็ต้องยอมรับว่าแม่จากไปแล้ว ภาพในวันนั้น วันที่ฉันเห็นแม่นอนนิ่งอยู่บนเตียงของโรงพยาบาลนั้นก็ชัดเจนแล้วว่า แม่จะไม่มีวันกลับมาหาฉันอีกแล้ว ไม่มีใครเปลี่ยนความจริงข้อนี้ได้ มีเพียงฉันที่จะต้องเปลี่ยนความคิดที่คอยหลอกตัวเองว่าแม่ยังอยู่กับฉัน หรือที่จริงแล้ว การที่ฉันได้มาเจอกับแม่ที่นี้เป็นเพราะว่าฉันยังคงผูกติดแม่ไว้กับฉัน เป็นฉันเองที่ไม่ปล่อยแม่ไป เป็นฉันเองที่ทำให้แม่ทุกข์ทั้ง ๆ ที่แม่ควรจะหลับอย่างสบายแล้วแท้ ๆ

ฉันพยายามหลอกตัวเองเพื่อทำให้คนอื่นเห็นว่าฉันเข้มแข็ง เหมือนกับคุณที่แสดงท่าทางโกรธเพื่อปิดบังความเสียใจ ฉันก็ไม่ได้ต่างไปจากนั้นเลยสักนิด

ฉันพยายามรวบรวมสติและบอกกับตัวเองว่า เราควรปล่อยให้เวลานี้เป็นเพียงแค่ความทรงจำ และเราก็ต้องรีบหาทางออกจากที่นี่ให้ได้ ไม่อย่างนั้นตัวฉันจริง ๆ อาจจะเป็นอันตรายก็ได้

ไม่ทันให้ฉันได้คิดอะไรมาก ฉันก็รีบลุกขึ้นจากโซฟาเพื่อหาทางออกจากบ้านในความคิดของฉัน ถึงแม้ว่าฉันจะคุ้นชินกับบ้านของฉัน ฉันรู้ว่าประตูบ้านอยู่ที่ไหน แต่ดูเหมือนบ้านหลังนี้จะไม่ใช่บ้านที่ฉันรู้จักเสียเท่าไร

ฉันเดินออกมาจากห้องนั่งเล่นเพื่อตามหาทางออก แต่แล้วก็พบว่าไม่มีทางเดินและประตูมากมายปรากฏขึ้นตรงหน้าฉัน ฉันใช้ความพยายามเพื่อที่จะหาว่าประตูบานไหน และนั่นก็ไม่ใช่เรื่องยากเสียเท่าไร เพราะฉันเป็นเจ้าของบ้าน ย่อมรู้ดีที่สุดว่าประตูที่ฉันตามหาคือประตูบานไหน

แต่ไม่ทันที่ฉันจะได้เดินไปเปิดประตู ทันใดนั้นก็มีความเสี่ยง ๆ หนึ่งจุดรั้งฉันเอาไว้

“อลิสซา จะไปไหนลูก มาดูรายการกับเราต่อสิ” เป็นแม่ที่เดินตามฉันมาก่อนที่จะพูดเชื้อเชิญให้ฉันอยู่ต่อ ฉันรู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้ไม่ใช่เรื่องดีสักเท่าไร เพราะฉันเคยเห็นในหนัง บางทีคนที่นี่อาจจะกลายเป็นปีศาจที่จะคอยมาเอาชีวิตฉันอยู่ก็ได้ แต่เมื่อมองไปเห็นเป็นใบหน้าของแม่ นั่นก็ทำให้ความคิดเหล่านั้นหายไปทันที

ฉันรู้ว่าฉันจะต้องรีบออกไป แต่การได้เห็นและพูดคุยกับแม่อีกครั้งมันรั้งฉันให้สามารถไปไหนไม่ได้ แต่ความจริงก็ยังคงเป็นความจริงวันยังค่ำ ฉันจะต้องไป ฉันจะต้องบอกลาแม่เสียแล้ว

“แต่หนูต้องไปแล้วคะแม่” ฉันพูดทั้ง ๆ ที่รู้ว่าถ้าฉันออกไป ฉันจะไม่มีวันได้เจอแม่อีก แต่ความจริงที่ฉันได้เรียนรู้คือแม่จากไปแล้ว แม่ไม่มี

วันที่จะกลับมาอีกครั้ง เราที่ยังอยู่ที่ต้องเดินหน้าต่อไป เหมือนกับฉันที่
จะต้องเดินหน้าออกจากที่แห่งนี้

“หนูรู้ว่าถ้าหนูออกไปแล้วหนูจะไม่ได้เจอแม่อีก แต่ไม่เป็นไรคะ
หนูว่าตอนนี้หนูเข้มแข็งขึ้นแล้วละคะ หนูโตแล้ว หนูอายุสิบสองแล้วนะ
คะ” แม่มองฉันพลาบอมยิ้มเล็กน้อย เมื่อเห็นรอยยิ้มของแม่ น้ำในดวงตาก็
พลันจะไหลขึ้นมาอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ฉันเข้มแข็งพอที่จะปล่อยให้ น้ำตาไหล
ออกมาพร้อมกับรอยยิ้มที่มาจากความรู้สึกสบายในหัวใจ

“หนูรู้ว่าแม่อยู่กับหนูเสมอ หนูเชื่อว่าเราจะได้เจอกันอีก ไม่ว่าจะ
ตอนไหน และหนูก็จะเป็นลูกแม่ตลอดไป หนูรักแม่นะคะ” ฉันสวมเข้ากอด
แม่ ก่อนที่แม่จะลูบหัวฉันเบา ๆ เหมือนที่แม่ชอบทำ

“สักวันเราจะได้พบกันนะคะ” ฉันบอกมองหน้าแม่และบอกลาแม่
เป็นครั้งสุดท้าย ภาพของแม่ยังคงสวยงามเสมอ ในที่สุด ฉันก็ได้บอกลา
แม่ ก่อนที่สติของฉันจะดับวูบไปอีกครั้ง

ไฟแห่งจินนิรันดร์

ฉันล้มตาตื่นขึ้นก็พบว่าตอนนี้ตัวเองกำลังนอนอยู่บนพื้นเย็นเฉียบ ฉันคิดว่าหากฉันนอนนานกว่านี้อีกสักนิด ฉันอาจไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย ถึงแม้ว่าฉันจะสามารถออกจากภวังค์ได้แล้ว แต่คนอื่น ๆ ยังคงนอนหลับสนิทอยู่ในภวังค์ของตัวเอง ในขณะที่ฉันกำลังมองหาว่ามีใครที่ดูเหมือนกำลังจะตื่นบ้าง กรินทร์ที่อยู่ห่างจากฉันไปไม่กี่ไกลมากก็ตื่นขึ้นจากภวังค์

“หนูหลับไปแล้วก็ฝัน”

“พวกเราตกอยู่ในภวังค์ต่างหากล่ะ เหมือนว่าละอองเกสรของดอกไม้เหล่านั้นจะมีฤทธิ์ทำให้พวกเราเป็นแบบนี้แหละ” กรินทร์อธิบาย

“จริงด้วย เราต้องรีบไปแล้ว” เมื่อหันไปมอบที่ด้านบนของภูเขา ก็พบว่าตอนนี้ใกล้เวลารุ่งเช้าแล้ว แสดงว่าไฟแห่งนิจนิรันดรกำลังจะดับลงในไม่ช้า

“ใกล้จะเช้าแล้วเหวอ ทุกคนรีบวิ่งขึ้นไปเร็ว” ฉันทบอพลางวิ่งนำขบวนที่ไป

พวกเราทั้งเจ็ดรีบวิ่งขึ้นมาบริเวณยอดที่สูงที่สุดของภูเขา ตอนนี้ไฟแห่งนิจนิรันดรก็อยู่ไม่ไกลเกินเอื้อมแล้ว แต่ปัญหาอยู่ที่ว่า เราจะใช้อะไรเก็บไฟนี้ไป แต่เหมือนว่ามีเกลจะอ่านใจฉันออก เธอหยิบบางอย่างออกมาจากกระเป๋า ก่อนจะยื่นให้กับฉัน

“เออ ฉันเตรียมที่เก็บไฟมาด้วย ฉันทำเองนะ” มีเกลพูดด้วยความมั่นใจ

“เธอนี่รอบคอบจริง ๆ เลยนะ” มายากล่าวชม

“ท่านรีบขึ้นไปเอาเถอะ” เจอรีบบอกกับฉัน เพราะตอนนี้ก็ใกล้ที่พระอาทิตย์จะขึ้นมาแล้ว

ฉันรีบเดินไปที่ไฟแห่งนิจนิรันดร ก่อนจะใช้อุปกรณ์ที่มีเกลเตรียมไว้เพื่อเก็บมันขึ้นมา ตอนนี้ฉันได้ไฟแห่งนิจนิรันดรมาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก่อนจะผูกอุปกรณ์บรรจุไฟไว้ที่เอวของตัวเอง

“ท่านทำได้” ชาวนิงท้ทั้งห้าที่คอยดูอยู่พุดขึ้นด้วยความดีใจ ฉัน
แอบเห็นว่าดุกแอบยื่นเช็ดน้ำตาอยู่ด้วย

“ตอนนี้เราต้องรีบกลับไปหมู่บ้านแล้วละ” เจอริ้พุดขึ้น

“แล้วเราจะกลับยังไงละ” อาร์คถาม

เพราะตลอดเส้นทางที่พวกเราเดินทางกันมานั้น ใช้เวลาเกือบสอง
วัน หากพวกเราจะต้องกลับทางเดิม มีหวังว่าเราคงจะช่วยดินแดนแห่งนี้
ไว้ไม่ได้

“โอ้ ทุกคน ฉันว่าฉันเจออะไรบางอย่างในกระเป๋านี้ มันลูกแก้ว
เหลือลูกเดียวเสียด้วยสิ” กรินทร์พุดขึ้นพลางหยิบลูกแก้วประหลาด
ออกมาจากกระเป๋าสี้อคลุมของตัวเอง

“มันคืออะไรเหอของท่าน” อาร์คถาม

“มันคือลูกแก้วเคลื่อนย้าย หากโยนลูกแก้วนี้ลงไปพื้น มันจะ
กลายเป็นลูกโป่ง และพาเราไปยังที่ต่าง ๆ ” กรินทร์อธิบาย

“แล้วทำไมท่านไม่รีบใช้ตั้งนานแล้วละคะ” มิเกลพุดอย่างหัวเสียด

“ก็เพราะว่ามันมีแค่อันเดียวอย่างไรละ เราก็ต้องใช้อย่างประหยัด
ที่สุด” กรินทร์อธิบาย

“มันจะพาเราไปถึงที่หมู่บ้านเลยใช่ไหมท่าน ถ้าอย่างนั้นเราจะมัรรออะไรกันล่ะ รีบทำเลยครับท่าน” คุณถามด้วยน้ำเสียงอย่างมีความหวัง ถ้าเดินทางกลับไปในทางที่มาตั้งแต่เริ่มต้น อาจจะกลับไปไม่ทันเวลาที่ช่วยหมู่บ้าน และเซกาอาจจะหลุดออกมาจากการจองจำได้ พวกเราจะเสียดินแดนและมิตินี้ไปตลอดกาล

“ถ้ามันไม่ผิดพลาดอะไร มันน่าจะพาพวกเธอกลับไปได้อย่างรวดเร็วเลยล่ะ” กรินทร์ตอบกลับ

“รีบใช้เถอะค่ะ” ฉันทพูด เพราะหากเราช้ากว่านี้ มันอาจจะไม่ทันกาลเอาก็ได้

“ถ้าอย่างนั้นเข้ามาชิด ๆ กัน เอล่ะ ถ้าฉันจะใช้มันแล้วนะ”

พวกเราทั้งเจ็ดยืนชิดกัน ก่อนที่กรินทร์จะปาลูกแก้วลงที่พื้น จากนั้นก็มีลูกโป่งใบโตปรากฏขึ้น มันครอบคลุมพวกเราไว้หมด ก่อนที่มันจะลอยขึ้นและพาพวกเราไปที่หมู่บ้านของชาวนิวท์

นาที่สุดท้าย

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

พวกเราทั้งเจ็ดเดินทางมาถึงหน้าหมู่บ้านได้ทันเวลา ความหนาว
เหน็บเริ่มอย่างกลายเข้ามา ก่อนจะเกิดเสียงบางอย่างดังลั่นไปทั่วดินแดน
แห่งนี้

เสียงคำรามชวนขนหัวลุกดังขึ้นติดต่อกันสามครั้ง และในทุกครั้งที่
ที่เสียงคำรามดังขึ้น จะยิ่งทำให้เกิดลมที่แรงขึ้น จากลมแรงจนตอนนี้มันแรง
เสียงจนจะกลายเป็นพายุในไม่ช้า

“ใช้อย่างที่ข้าคิดหรือเปล่า” พวกเราทั้งเจ็ดหยุดเดินก่อนที่ดูคจะ
พูดพร้อมกับหน้าที่ถอดสี ถึงแม้ว่าขนจะปกคลุมอยู่เต็มตัว แต่ฉันก็สัมผัส
ได้ว่าตอนนี้ทุกคนกำลังหวาดกลัวมาก ๆ ตัวแทนเผ่าทั้งห้ามองหน้ากัน ฉัน

ไม่รู้ว่าพวกเขาหวาดกลัวอะไรตั้งแต่ได้ยินเสียงนั้น แต่เสียงที่ได้ยินมันก็ดัง และน่ากลัวมาก

“นั่นมันเสียงอะไรหรอ” ฉันทามออกไป

“นั่นมันคือเสียงเซกาไงล่ะ” ตัวแทนเผ่าทั้งห้าตอบฉันด้วยความตระหนก ในที่สุดเวลานี้ก็มาถึง เวลาที่เซกาหลุดออกมาจากการจองจำ นั่นเป็นสัญญาณว่าพวกเราจะต้องรีบกลับไปหมู่บ้านให้เร็วที่สุด

“ແ່แล้วแบบนี้เราต้องรีบเข้าไปในหมู่บ้านแล้วละ” เจอริรีพูด ก่อนที่ชาวนิวท์ทั้งห้าจะรีบวิ่งนำเราเข้าไปที่หมู่บ้าน

เมื่อมาถึงบริเวณกลางหมู่บ้าน นิวท์อาวูโส หรือที่นั่นเคยเรียกว่า ท่านเป็ปปี้ก็มาเฝ้ารอพวกเราทั้งเจ็ดอยู่

“ได้มาหรือเปล่า” นิวท์อาวูโสถาม ก่อนที่ฉันจะมอบของทั้งสองสิ่งให้กับเขา นิวท์อาวูโสมองดินวิเศษแห่งการเยียวยาและไฟแห่งนิจันรันดร์ด้วยความปิติ ก่อนจะเชิญให้พวกเราทั้งเจ็ดเข้าไปในซุ้มทำพิธี

“พวกเรารอพวกท่านอยู่ข้างใน รีบไปกันเร็ว” พวกเราทั้งเจ็ดรีบวิ่งเข้าไปในซุ้ม ภายในซุ้มเต็มไปด้วยชาวนิวท์จากทุกเผ่า ทุกคนมารวมตัวกันที่นี่เพื่อร่วมกันทำพิธี ทำให้นิวท์ตัวแทนเผ่าทั้งห้าจะต้องแยกย้ายกันไปนั่งตามเผ่าของตนเอง มีเพียงมายาเท่านั้นที่เธอจะต้องเป็นหนึ่งในคนทำพิธี

มาซาปาชันและกรินทร์มานั่งใกล้ ๆ กับเธอ จากนั้นเฝ้าสีม่วงก็เริ่มทำพิธี โดยการนำดินวิเศษแห่งการเยียวยาพอกไปกับเศษอัญมณีที่แตกสลายเข้าไว้ด้วยกัน ก่อนจะนำไฟแห่งนิรันดร์จุดลงที่บริเวณกลางซุ้มสำหรับทำพิธี เปลวไฟค่อย ๆ สาดแสงสวยงาม นอกจากนั้นยังให้ความอบอุ่นแก่ทุกคนด้วยเช่นกัน

ไม่รอช้า ผู้ทำพิธีจากเฝ้าม่วงก็วางอัญมณีที่พอกไปด้วยดินวิเศษลงไปในกองไฟ ก่อนจะเริ่มร่ายมนตร์

สองสิ่งนี้รวมเข้ากัน

งามมีดที่คีบคลาน

ขอจงพลันลาลับทัน

หวนคืนความสุขสันต์

นำชีวันย้อนคืนเอย

ในขณะที่กำลังทำพิธีกันอยู่นั้น จู่ ๆ ก็เกิดพายุหิมะขึ้น เสียงลม และความหนาวเย็นพัดเข้ามาถึงในบริเวณพื้นที่ทำพิธี นอกจากนั้นเสียงของเซกาก็ยิ่งดังขึ้นเช่นเดียวกัน

เสียงร้องของเซกาดังสนั่นไปทั่วหมู่บ้าน ชาวนิรท์ทั้งหมดจับมือ กันแน่น ในขณะที่พิธีก็ยังคงดำเนินต่อไป และฉันยังไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงอะไรที่เกิดขึ้นจนทำให้ฉันรู้สึกใจฝ่อ

และในที่สุดก็มีแสงโพลีพุ่งออกมาจากดินที่พอกอัญมณีไว้ แสง ดังกล่าวโพลีพุ่งออกมาก่อนที่ก้อนอัญมณีจะค่อย ๆ ลอยขึ้นจากกองไฟ ภาพตรงหน้าเป็นสิ่งอัศจรรย์ที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมา แต่ถึงแม้ว่าจะเกิด ความเปลี่ยนแปลงกับอัญมณี แต่พิธีก็ยังไม่จบ เช่นเดียวกันกับเซกาที่ ยังคงร้องดัง และพายุหิมะก็ยิ่งโหมกระหน่ำ

ถึงแม้ จนชาวนิรท์คนอื่นเริ่มท้อ ชาวนิรท์ที่นั่นอยู่รอบ ๆ ต่างจับมือ กัน ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน เพราะดูเหมือนว่าความหวังจะลดน้อยเต็มที ทันใดนั้นเองไม่นานก็เกิดเสียงดังลั่นออกมาจากก้อนอัญมณี เสียงและ แรงระเบิดทำให้ฉันต้องปิดหูและหลับตา แต่เมื่อฉันลืมตาขึ้นมาก็พบว่า ตอนนี้อัญมณีที่แตกสลายได้คืนกลับมาอีกครั้ง

แสงวาววับของอัญมณีทำให้ฉันถึงกับตะลึงงัน มันเป็นอัญมณีที่สวยงามที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็น ชาวนิวกีเองต่างก็ตกตะลึงในความงดงามของอัญมณีเช่นเดียวกัน

เมื่ออัญมณีกลับมาอยู่ในสภาพเดิม มันก็เริ่มทำหน้าที่ของตัวเองอีกครั้ง พลังของอัญมณีเปลี่ยนให้ความหม่นหมองของชาวนิวกีกลับมาสว่างสดใสอีกครั้ง รวมถึงพลังของชาวนิวกีก็กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง

ไฟในซุ้มทำพิธีสว่างขึ้นด้วยความสามารถของชาวเผ่าแดง ชาวเผ่าม่วงก็สามารถรำยมนตร์ได้อย่างแข็งแกร่งมากขึ้น ก่อนที่จะมีเสียงบางอย่างดังขึ้นจากไกล ๆ

เสียงของน้ำที่แข็งตัวจนเป็นน้ำแข็งและเสียงคูตของพื้นดินชี้ให้เห็นว่าตอนนี้เซกาได้ถูกจองจำอีกครั้งแล้ว พิธีสัมฤทธิ์ผลแล้วจริง ๆ

ฉันและชาวนิวกีทุกคนค่อย ๆ เดินออกมาจากซุ้มทำพิธี ตอนนี้ดินแดนปริเจมกลับมาสงบสุขและสวยงามอีกครั้ง ภาพของเมืองที่ปกคลุมไปด้วยเศษฝุ่น ตอนนี้กลับกลายเป็นเมืองที่สวยงาม เห็นท้องฟ้าสีน้ำเงิน ต้นไม้ใบหญ้าก็ไม่เหี่ยวเฉาอีกต่อไป ฉันทำสำเร็จ ทุกคนทำสำเร็จ

ฉันและชาวนิวกีต่างก็ร้องตะโกนอย่างดีใจ ชาวนิวกีทั้งหลายร้องเล่นกันอย่างมีความสุข ก่อนที่ทุกคนจะหันมาโค้งขอบคุณให้กับฉัน

“พวกเราขอบคุณพวกท่านมากจริง ๆ หากไม่ได้พวกท่าน พวกเราก็ไม่สามารถแก้ไขเรื่องราวทั้งหมดได้ ขอขอบคุณจริง ๆ ” ผู้อาวุโสเป่ย์ปีพูดก่อนที่จะพาชาวนิวท์คนอื่น ๆ ก้มหัวให้กับฉันอีกครั้ง

แสงของวันใหม่

ตอนนี้ดินแดนและหมู่บ้านแห่งนี้ก็กลับมาสงบสุขอีกครั้ง หมอกร้ายที่เคยสร้างความเจ็บปวดให้กับชาวนิวท์ก็จางหายไปด้วย เช่นเดียวกับ หมอกร้ายที่กัดกินจิตใจของฉัน ตอนนี้มันได้เบาบางลงไปแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอก พวกเธอปลอดภัยก็ดีแล้ว” ฉันกล่าวกับชาวนิวท์มากมายที่ต่างก็เข้ามาขอบคุณฉัน

“เอาล่ะ ข้าว่าถึงเวลาที่ท่านต้องกลับบ้านแล้ว พวกเราจะไปส่งท่านเอง นัค ไปขับไลเดนมา แล้วไปส่งพวกท่านที่เขาเซน” เป็ปปี้หรือนิวท์ อาวุโสบอกกับฉันและกรินท์

“ขอบคุณท่านมาก ๆ เลย เราเป็นหนี้บุญคุณท่าน” เป็ปปี้บอกกับฉันและกรินท์

หลังจากที่ชาวนิวท์เข้ามาขอบคุณฉันและกรินทร์กันอย่างล้นหลาม และเมื่อโลเดนหรือยานพาหนะสี่ล้อก็เคลื่อนมาถึง โดยมีนักรับหน้าที่เป็นสารทึ

ฉันและกรินทร์ก็ต้องรีบกลับกันแล้ว แต่ฉันก็ยังไม่เห็นตัวแทนเผ่าทั้งห้าเลยสักคนเดียว อาจจะเพราะพวกเขากำลังสังสรรค์อยู่กับคนในเผ่าของตัวเองอยู่ ถึงแม้จะไม่ได้มีโอกาสบอกกล่าวกัน แต่ฉันก็มีความสุขที่ได้เดินทางร่วมกับพวกเขา

ในขณะที่ฉันและกรินทร์กำลังก้าวขึ้นโลเดน ก็มีเสียงเรียกดังขึ้นมาจากไกล ๆ

“ท่านอลิสธา รอก่อน” ฉันมั่นใจว่านั่นคือเสียงของเจอร์รี่และเมื่อฉันหันไปตามเสียง ก็พบกับตัวแทนเผ่าทั้งห้าที่กำลังมุ่งหน้าเดินมาทางฉัน พวกเขาเดินเรียงกันมา ซึ่งทำให้ชาวนิวท์ที่อยู่บริเวณรอบ ๆ อดที่จะขอบคุณความกล้าหาญของพวกเขาไม่ได้

ฉันรีบลงจากโลเดนเพื่อเดินไปหาชาวนิวท์ทั้งห้า ก่อนที่เจอร์รี่จะพูดบางอย่างกับฉัน

“พวกเราอยากจะทำให้สิ่งนี้เป็นคำขอบคุณ มันอาจจะไม่มาก แต่พวกเราหวังว่าถ้าท่านได้มองเห็นท่านจะยังคงจำพวกเราได้” เจอร์รี่พูดพลางหยิบของสิ่งนั้นให้กับฉัน

“ขอบคุณทุกคนมาก ๆ เลยนะ” ฉันทิ้งลงกอดตัวแทนชาวนิวท์ทั้งห้า ในขณะที่เดียวกันฉันก็ได้ยินเสียงสะอื้นดังเป็นระยะ ๆ

“นี่นายร้องไห้หรือ” อาร์คพูตขึ้นหลังจากที่ได้ยินเสียงสะอื้น

“เก่งมาก ร้องออกมาเลย” ฉันทิ้งคำลึงใจ

“ข้าจะต้องคิดถึงท่านมากแน่ ๆ ” มิเกลพูตขึ้นพร้อมเข้ามากอดฉันอีกครั้ง

“ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันจะยังคงอยู่กับเธอเสมอในความทรงจำยังไงล่ะ หรือไมก็ เมื่อเธอได้เจอเงาของต้นทินท์เธอจะคิดถึงฉันอย่างแน่นอน” ฉันทบอมิเกล

“แค่ฉันคิดถึงมัน กลิ่นของมันก็ลอยมาเลยละ” อาร์คพูตขึ้น

“เฮลละ ฉันต้องไปแล้วจริง ๆ ขอบคุณทุกคนมาก ๆ เลยนะ ลาก่อน” ฉันทิ้งมือและบอกลาตัวแทนเผ่าทั้งห้า

“ลาก่อน”

ฉันเดินขึ้นไปนั่งบนโลเดอนเพื่อที่จะเดินทางกลับบ้าน พร้อมกับของสิ่งนั้นที่เจอริมอบให้ มันเป็นส่วนหนึ่งของดินที่เคลือบอัญมณีที่ตอนนี้

กลายเป็นผลึกสีที่มีสีขาวยาวและแวววาวที่สุด เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจ ว่าวัน
หนึ่งฉันได้ช่วยชีวิตคนอื่นและเติบโตไปได้อีกขั้นหนึ่ง

ไม่นานนักก็ได้ขับโลเดนมาถึงเขาเช่นอย่างปลอดภัย

“ขอบคุณมาก ๆ เลย โลเดนของเธอเจ๋งมาก” ฉันกล่าวขอบคุณนัก

“ด้วยความยินดีครับ มันขับเคลื่อนด้วยพลังงานของอัญมณีนะ
พลังงานสะอาด รักษาโลก” นักตอบ

“โอเค ฉันต้องไปแล้ว ลาก่อน” ฉันบอกลานัก

“ขอบคุณที่ช่วยพวกเราไว้ ลาก่อน” นักบอกลาเราทั้งสองคน

ฉันกับกรินทร์เดินทางมาถึงปากถ้ำที่เป็นจุดเริ่มต้นของการผจญ
ภัยในครั้งนี้ ฉันไม่คิดเลยว่าฉันจะผ่านอุปสรรคและช่วยปริเจมได้

“รู้อะไรไหมคะ หนูว่าตอนนี้หนูรู้แล้วละคะว่าคุณช่วยอะไรหนูไว้
บ้าง” ฉันพูดพร้อมกับระบายยิ้มน้อย ๆ ตอนนั้นเหมือนว่าใจของฉันได้เจอ
กับแสงสว่างเข้าแล้วจริง ๆ

“เธอเก่งมาก สาวน้อย เรากลับบ้านกันเถอะ”

“ค่ะ”

หลังจากที่กรินทร์พูดจบก็เกิดแสงสว่างจ้าขึ้นในถ้ำด้านหน้าของ
เราทั้งสองคน ฉันและกรินทร์ค่อย ๆ เดินเข้าไปหาแสงนั้น ก่อนจะค่อย ๆ
ให้แสงนั้นพาเราล่องลอยไป ฉันหลับตาลงพร้อมกับความรู้สึกที่อบอุ่น
หัวใจที่สุด

ไม่นานแสงสว่างรอบตัวของฉันก็ค่อย ๆ จางลง และเมื่อฉันลืมตาขึ้นมา
ก็พบว่าตอนนี้ฉันกำลังยืนอยู่ที่บริเวณสนามข้างร้านขายของมือสองที่
ตอนนี้กลับกลายเป็นห้องแถวร้างอีกครั้ง ฉันพยายามปะติดปะต่อเรื่องราว
ที่เกิดขึ้นว่าสิ่งที่เคยเกิดขึ้นก่อนหน้านี้ เป็นแค่ความฝันหรือความจริงกัน
แน่

ในจังหวะที่ฉันกำลังครุ่นคิดกับตัวเองอยู่นั้น ฉันก็สัมผัสได้ถึงวัตถุ
ประหลาดที่อยู่ในกำมือของฉัน ฉันรีบแบมือออกเพื่อดูว่าสิ่งที่อยู่ในนั้นเป็น
สิ่งเดียวกันกับที่ฉันคิดหรือไม่ และคำตอบของคำถามนี้คือใช่ ตอนนั้นบนมือ
ของฉันมีผลึกสีขาวใสขนาดเท่ากับกุญแจบ้าน และเจ้าผลึกนี้ก็เป็นคำตอบ
ของคำถามที่ว่า เรื่องราวทั้งหมดก่อนหน้านี้ไม่ใช่แค่ความฝัน

ฉันมองมันก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ฉันอาจจะหายจากบ้านไป
นานจนพอกำลังตามหาฉันก็ได้ ฉันจึงรีบวิ่งออกจากที่แห่งนี้เพื่อมุ่งตรงไป
ที่บ้านของฉันที่อยู่ถัดไปอีกสองช่วงถนน แต่แล้วฉันก็เหลือบไปเห็น
รายงานข่าวจากร้านขายโทรทัศน์ที่บอกว่าวันนี้ยังเป็นวันเดียวกับที่ฉัน

หลุดเข้าไปอีกมิติ มีเพียงแค่เวลาที่แตกต่างออกไป เท่ากับว่าฉันหายไป
เพียงแค่สิบนาทีเท่านั้น

ฉันรู้สึกโล่งใจที่ไม่ได้ทำให้พ่อเป็นห่วง ฉันมีความสุขที่จะได้กลับบ้านที่เต็มไปด้วยความทรงจำของพวกเราสามคนพ่อแม่ลูก ถึงแม้ว่าความทรงจำเหล่านั้นจะทำให้ฉันเคยเสียใจที่มันเป็นเพียงแค่ความทรงจำ แต่ตอนนี้ความทรงจำเหล่านั้น กลับทำให้ฉันได้เป็นว่าการเป็นเพียงแค่ความทรงจำที่จะอยู่กับเราอย่างมีความสุขตลอดไป ไม่ว่าจะครั้งไหนที่ฉันคิดถึงมัน ความทรงจำเหล่านั้นจะเปลี่ยนแปลงเป็นพลังให้ฉันเสมอ

BACHELOR OF ARTS PROGRAM IN
**CHILDREN'S
LITERATURE**
SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

หากคุณพบร้านขายของมือสองที่ได้

เกี่ยวกับผู้เขียน

เกิดวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๓

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนปราโมชวิทยารามอินทรา

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

ฟรีเจม – Frigem

วรรณกรรมเยาวชนสำหรับเด็กอายุ ๑๒ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หากคุณพบร้านขายของมือสองที่ใด
ลองแวะเวียนเข้าไป
คุณอาจจะพบกับการผจญภัยที่เปลี่ยนชีวิตคุณไป
ตลอดกาล